Despre Jidani Si Minciunile Lor (1543) de Martin Luther

Scris de: Thomas Dalton

Tradus în Română de: Vlaşca Marius

CUPRINS

Introducere de *Thomas Dalton*……..*3*
Prefață……31

Partea I: Înfumurarea Iudeilor…….32

- Descendența din „Poporul Ales al lui Dumnezeu”
- Circumcizia
- Conceptul și Legea lui Moise
- Aroganța legată de Țara Promisă

Partea II: Venirea lui Mesia…….64

- Geneza 49
- 2 Samuel 23
- Hagai 2
- Daniel 9
- Cele Zece Minciuni ale Jidanilor

Partea III: Calomnierea Domnului Dumnezeu……..123

Partea IV: Un Plan de Acțiune……..133

Partea V: Concluzie……...152

Postfață, de *Thomas Dalton*……*163*
Bibliografie……175

INTRODUCERE

Thomas Dalton

Fiind una dintre cele mai notorii lucrări ale Renașterii, cartea lui Martin Luther *Despre Jidani și Minciunile Lor* (1543) impune un studiu temeinic din partea oricui este interesat de Creștinism, iudaism sau de rolul jidanilor în societatea modernă. Din păcate, cartea este atât de incisivă în polemicile sale și atât de aspră în condamnări, încât abia dacă mai poate fi discutată în vremurile noastre fără a atrage insulte și calomnii severe. Ca în cazul celor mai multe lucrări de acest gen, singura atitudine acceptabilă este respingerea ei totală și necondiționată: Luther a fost greșit, rătăcit, plin de ură, antisemit etc. Acestea devin singurele poziții tolerate față de lucrare. Însă o asemenea condamnare simplistă ascunde rafinamentul argumentației lui Luther și ignoră lunga istorie confirmatoare care l-a precedat (și care l-a urmat). Pe scurt, Luther a fost pe deplin îndreptățit în atacurile sale – atât din motive teologice, cât și sociale – iar cazul său este, așadar, mult mai solid decât ar dori mulți să recunoască.

În această scurtă introducere, voi schița atât temele de bază ale criticii sale, cât și contextul istoric esențial care dă sens și greutate acestei cărți. Lucrarea nu este doar de interes istoric, și nici rezervată strict cercetătorilor Creștini; ea are implicații puternice pentru întreaga lume modernă.

În persoana lui Luther, jidanii cu greu ar fi putut întâlni un adversar mai redutabil. Ca fondator al Bisericii Luterane și inițiator al protestantismului în ansamblu, el este larg recunoscut drept unul dintre cei mai influenți teologi din toate timpurile. O sursă îl plasează în „Cei Cinci Mari", alături de Augustin, Toma din Aquino, Jean Calvin și Karl Barth[1]. Biserica Luterană revendică aproximativ 75 de milioane de membri la nivel global, făcând din ea una dintre cele mai mari confesiuni protestante[2]. Ca om, Luther era cunoscut pentru angajamentul său absolut față de principii, pentru cunoașterea teologică riguroasă și vastă, precum și pentru curajul moral de a înfrunta puterile religioase ale vremii, indiferent de costul personal. De fapt, se aștepta pe deplin să fie condamnat la moarte pentru că a provocat ierarhia catolică – deși, în cele din urmă, nu s-a ajuns la asta. Astăzi, el este cunoscut atât pentru denunțarea corupției din interiorul catolicismului, cât și pentru conflictul său cu iudaismul. Însă, în cele din urmă, tocmai acest din urmă conflict s-a dovedit a fi cel mai important — așa cum voi arăta.

Viața unui Reformator

Martin Luther s-a născut pe 10 Noiembrie 1483, la Eisleben, Germania — un orășel situat în centrul estic al țării, nu departe de Leipzig. A urmat școala primară la Magdeburg și Eisenach, iar în 1501, la vârsta de 17 ani, s-a înscris la Universitatea din Erfurt pentru a studia dreptul, teologia și filosofia; și-a finalizat prima diplomă patru ani mai târziu. În vara anului 1505, la vârsta de 21 de ani, a simțit o chemare spirituală și a intrat în Mănăstirea Sfântului Augustin din același oraș. A urmat regula augustiniană a catolicismului și a fost hirotonit preot în 1507. Apoi s-a înscris la Universitatea din Wittenberg pentru a studia teologia formală, obținând doctoratul în 1512. De atunci a început o lungă carieră ca membru al corpului profesoral.

[1] https://globalchristiancenter.com/bible-and-theology/biblical-theology/24545-the-big-5-the-5-most-influential-theologians-in-church-history

[2] Anglicanismul, calvinismul, baptiștii și metodiștii revendică cifre similare sau ceva mai mari. În comparație, Biserica Catolică revendică aproximativ 1,2 miliarde de membri

În acea perioadă, în cadrul Bisericii Catolice începuseră să iasă la iveală o serie de corupții, dintre care cea mai vizibilă era vânzarea așa-numitelor indulgențe — mijloace prin care cineva își putea scurta timpul petrecut în purgatoriu, după cum se spunea. Într-un anumit sens, cineva putea cumpăra scăparea de iad. Această practică de strângere de fonduri era răspândită în toată Europa și avea binecuvântarea întregii ierarhii Bisericești, până la Papa Leon al X-lea. În 1517, la vârsta de 34 de ani, Luther s-a simțit obligat să ia atitudine împotriva acestor practici religioase dubioase. Spre sfârșitul anului, a scris un scurt text în care își articula plângerile specifice împotriva indulgențelor și a altor aspecte problematice din cadrul Bisericii; această listă detaliată a devenit cunoscută sub numele de *Cele 95 de Teze* și avea să devină documentul fondator al protestantismului[3]. Până la începutul anului 1518, tezele circulau deja pe scară largă în Europa, iar Luther devenise atât faimos, cât și infam.

Papa a fost lent în reacție, luând o serie de măsuri graduale împotriva lui Luther în următorii trei ani. Însă Luther a rămas ferm și l-a confruntat direct. Cele două puncte teologice majore ale lui Luther erau: (a) că **doar credința** oferă mântuire și că nici faptele bune, nici indulgențele nu pot îmbunătăți poziția cuiva în viața de apoi; și (b) că **papa nu este autoritatea supremă** în materie de scriptură și, deci, poate greși. Luther susținea că doar credința în Iisus aduce răscumpărare, iar că Biblia este clară, directă și adresată fiecărui individ în parte, fără nevoia unui interpret. Dar acest lucru a fost prea mult pentru bunul papă, care l-a excomunicat pe Luther în ianuarie 1521. În luna mai, *Dieta de la Viermi* i-a interzis cărțile și a emis un mandat de arestare. De asemenea, a devenit legal ca oricine să-l ucidă pe loc.

Din fericire, mandatul de arestare și condamnarea la moarte nu au fost puse niciodată în aplicare. Luther s-a ascuns aproape un an, apoi s-a întors la Wittenberg pentru a predica și a scrie. S-a căsătorit în 1525 și a avut în total șase copii. Sfârșitul anilor 1520 și anii 1530 au fost dedicați cercetării, scrierii și consolidării noii sale Biserici. În 1534, Luther a publicat o traducere completă a Bibliei în limba Germană, cunoscută astăzi sub numele de **Biblia lui Luther**, care s-a bucurat de un succes imens în rândul publicului German.

[3] Unele dintre teze erau mușcător de directe. De exemplu, Teza nr. 86 întreabă: „De ce nu construiește papa, al cărui tezaur e azi mai mare decât al celui mai bogat Crassus, această bazilică a Sfântului Petru cu propriii bani, în loc să-i jefuiască pe bieții credincioși?”

Tot în această perioadă a început să i se deterioreze sănătatea. Deși era încă un om relativ tânăr — a împlinit 50 de ani în 1533 —, suferea de o serie de afecțiuni, printre care dureri de cap, pietre la rinichi, cataractă, artrită și boli coronariene. Până în anii 1540, pe măsură ce își finaliza ultimele lucrări majore, aparițiile sale publice deveniseră tot mai rare. Chiar și în anul 1546 reușea încă să țină predici, deși era din ce în ce mai slăbit. În Februarie acelui an, a suferit un atac cerebral și a murit la vârsta de 62 de ani. Trupul său este îngropat astăzi în **Biserica Tuturor Sfinților** din Wittenberg.

Un Cadru Istoric Adecvat

De-a lungul vieții, Luther a abordat o gamă largă de probleme teologice, însă chestiunea principală aici este tratamentul aplicat de el **jidanilor**. Când comentatorii moderni abordează acest subiect delicat, o fac, de regulă, în unul dintre cele două moduri standard.

Primul — și cel mai comun — este **pur și simplu să-l ignore**. În loc să fie nevoiți să discute și să răspundă uneia dintre cele mai dure și influente poziții anti-jidănești din istorie, preferă să o treacă sub tăcere. Este, de departe, cea mai comodă cale, întrucât nu ridică probleme incomode. Un exemplu clar este **antologia de referință** a lui Kolb, *The Oxford Handbook of Martin Luther's Theology* (2014), care cuprinde aproximativ 635 de pagini — însă doar **un singur capitol minuscul despre jidani** („Luther's Views of the Jews and Turks"). Mai mult, și acel capitol este împărțit între cele două minorități incomode; astfel, întregul volum dedică doar **trei pagini** acestui subiect esențial. Un alt exemplu recent al acestei tactici este volumul autoritativ *Martin Luther in Context* (2018), de 415 pagini. Deși se dorește a acoperi toate aspectele contextuale ale vieții lui Luther, cartea abia dacă pomenește despre jidani. Da, există o scurtă secțiune intitulată „Jews and Judaism", dar aceasta se întinde pe doar **șase pagini** și evită complet afirmațiile controversate ale lui Luther. În întregul volum, doar o singură pagină face mențiune asupra titlului devenit infam: *Despre Jidani și Minciunile Lor* (p. 185). Este aproape ca și cum editorul **nu vrea ca cititorul să creadă că ar exista ceva cu adevărat important aici**, în această temă deosebit de incomodă.

A doua reacție standard — atunci când subiectul **nu mai poate fi evitat** — este următoarea: autorii moderni aleg o combinație între:

1. **Să ponegrească lucrarea**,
2. **Să-l ponegrească pe Luther personal**, sau
3. **Să explice totul** ca fiind un produs al unei „mentalități" generale **irațională** și **antisemite**, parte a unei **viziuni anti-jidănești larg răspândite în creștinismul vremii**, care între timp a fost complet repudiată[4].

Astfel de acuzații, desigur, sunt **complet nesusținute** și, mai grav, **nu răspund în niciun fel argumentelor concrete din carte**, nici multiplelor observații valide ale lui Luther privind **impactul social al jidănimii europene**. Este suficient să spunem că Luther **rareori — dacă nu chiar niciodată — a fost tratat corect** pe această temă.

Mai târziu voi expune principalele puncte ale criticii lui Luther față de jidani, dar mai întâi trebuie să evoc puțin fundalul istoric al gândirii și scrierii anti-jidănești. Deși dur în exprimare, Luther **nu a fost deloc singur** în critica sa. Există, de fapt, o **lungă, documentată și prestigioasă** tradiție de limbaj critic la adresa jidanilor, despre care **puțini oameni astăzi au cunoștință**. Aici voi menționa câteva dintre figurile istorice importante, în legătură directă cu scrierile lui Luther[5].

Prima critică independentă și obiectivă despre jidani datează din anul **300 î.Hr.**, când doi autori greci au făcut observații asupra tribului jidănesc.

[4] Exemple de ponegrire modernă: Rupp (1972, 15-16): „un pamflet teribil", „plictisitor, fără urmă de umor". Într-adevăr, șocant, "nu oferă nimic memorabil sau substanțial." Hillerbrand (1990, 131): „șocant, dacă nu obscen". Din partea lui Kaufmann (2017, 123): „o tiradă plină de ură și obsesii". Despre Luther, Hillerbrand citează aprobator pe Danezul psihologist care l-a numit pe Luther "caz de studiu al unei ure depresive", unul care foarte-posibil suferea de "epilepsie" (p. 128). Kaufmann (2006, 104) se referea la Luther un "deziluzionat, teolog rătăcit", in lucrarea sa din 2017, Kaufmann sugereaza că Luther este „maniaco-depresiv", posibil „epileptic", „un teolog rătăcit cu iluzii", „un bătrân furios, deziluzionat, slab, bolnav, disperat și distrus". Astfel de insulte nu sunt decât **dovezi ale absenței unor contraargumente solide**.

[5] Pentru un studiu complet al criticilor anti-jidănești, vezi Dalton (2020).

Teofrast, elevul lui Aristotel, a scris despre un presupus **obicei iudaic de sacrificiu viu**, atât animal cât și uman: „Sirienii, dintre care fac parte și jidanii, obișnuiesc și acum să aducă jertfe în oameni vii. Ei au fost primii care au introdus sacrificii de ființe vii, dar și de ei înșiși.” Grecii, adaugă el, „s-ar fi îngrozit de o astfel de practică”.[6] Nu oferă alte comentarii, dar este clar că Teofrast era **scandalizat** de această tradiție iudaică.

În aceeași perioadă, **Hecateu din Abdera** a scris un text întreg (astăzi pierdut) intitulat *Despre Jidani*. Din el s-au păstrat doar câteva fragmente, inclusiv un pasaj notabil despre Exod:

„Ca urmare a faptului că au fost izgoniți [din Egipt], Moise a instituit un mod de viață oarecum **mizantropic** și **ostil străinilor**.”[7] Se poate înțelege, desigur, mânia unui popor alungat din propria țară. Dar de ce ar trebui aceasta să se transforme în **mizantropie** — adică **ură față de întreaga omenire**? E ca și cum jidanii și-ar fi revărsat ura față de Faraon **asupra restului omenirii**.

Exodul a fost prezentat sub o altă lumină de un preot egiptean, **Manethon**, în jurul anului **250 î.Hr.** El îi descrie pe jidani ca fiind un grup de „leproși și alte persoane spurcate”, în număr de 80.000, exilați din Egipt și stabiliți în Iudeea. Acolo au fondat Ierusalimul și au construit un templu mare. Manethon notează că jidanii trăiau izolat, fiindcă legea lor cerea **să nu interacționeze cu nimeni în afara propriei confederații**. Povestea continuă: jidanii („Solymiții”) au revenit în Egipt și au cucerit temporar un teritoriu vast. Odată ajunși la putere, au tratat populația nativă **cu impietate și cruzime**, „dând foc orașelor și satelor, jefuind templele și mutilând statuile zeilor fără nicio reținere.”[8] Această relatare **se potrivește cu descrierile din Vechiul Testament** despre masacrele jidanilor printre Canaaniți — și **anticipează comentariile ulterioare ale lui Luther**, după cum vom vedea.

În anul **134 î.Hr.**, regele seleucid **Antioh VII Sidetes** a domnit peste o populație iudaică deosebit de neascultătoare.

[6] În Stern (1974: 10).
[7] În Gabba (1984: 629).
[8] În Stern (1974: 82-83).

A fost sfatuit să distrugă pe jidani, căci ei singuri dintre toate popoarele refuzau orice relație cu alte rase și îi considerau pe toți inamicii lor; strămoșii lor, necredincioși și blestemați de zei, fuseseră alungați din Egipt. Consilierii [au citat] ura jidanilor față de întreaga omenire, sancționată chiar de legile lor, care le interziceau să împartă masa cu un Goyim sau să arate vreun semn de bunăvoință. (Gabba 1984: 645)

Aceasta este o afirmație revelatoare: Dacă „ei singuri dintre toate popoarele" erau atât de ostili și mizantropi, iar „ura lor față de întreaga omenire" era întărită de Biblia lor, atunci tribul jidănesc era în mod clar unic; ei urau pe toți ceilalți și, firește, erau la rândul lor urâți de cei care intrau în contact cu ei. Se pare că faimosul antisemitism din istorie își are rădăcinile în teologia jidănească și în atitudinile jidanilor față de alții. Aceasta nu este, desigur, versiunea pe care o auzim astăzi, în lumea noastră modernă și corectă politic.

La câteva decenii distanță, în jurul anului 75 î.Hr., Apollonius Molon a scris prima carte cu adevărat anti-jidănească, intitulată "Împotriva Jidanilor". Mare parte din lucrare s-a pierdut, dar au rămas câteva fragmente, inclusiv observația sa incisivă că jidanii sunt „cei mai josnici dintre oameni". Scriitorul jidan Josephus adaugă că Molon îi numea pe jidani „lași", „atei", „mizantropi" și „barbari fără minte".[9]

Nu mult după aceea, a avut loc un eveniment crucial: cucerirea Romană a Palestinei. În 63 î.Hr., generalul roman Pompei a pătruns în ținutul Iudeei și a anunțat că regiunea va fi de acum înainte sub stăpânirea Romei (atunci încă republică, nu imperiu). Ca putere locală dominantă, jidanii au fost indignați – din nou, o națiune străină preluase controlul asupra „pământului lor", deși erau cu mult depășiți numeric de arabii indigeni. Deși profund mânioși, jidanii nu puteau face nimic împotriva stăpânirii Romane; majoritatea s-au resemnat să aștepte, crezând că Dumnezeu le va trimite mântuitorul, pe mesia al lor, care se va răzbuna pe invadatori și va face din Israel o mare putere mondială.

[9] În Stern (1974: 155-156).

Între timp, criticii jidanilor au continuat să scrie împotriva lor. În lucrarea sa proeminentă din 50 î.Hr., Biblioteca Istorică, Diodor Siculus a reluat povestea Exodului jidănesc. După ce fuseseră alungați din Egipt, spune el, „națiunea jidanilor a transformat ura față de omenire într-o tradiție..." Mai târziu adaugă că „ei singuri, dintre toate popoarele, evitau orice legătură cu alte neamuri și îi priveau pe toți oamenii ca pe niște dușmani".[10] Iarăși vedem fraza izbitoare: „ei singuri, dintre toate popoarele". Acest lucru ne spune că tribul jidănesc avea ceva unic și problematic. Se pare că nutreau o ură intensă față de ceilalți, care a șocat și uimit lumea antică.

Ptolemy Istoricul a făcut o remarcă interesantă în treacăt în Istoria lui Irod, circa 25 î.Hr. El examinează diversele triburi din regiunea Palestinei, inclusiv jidanii și „idumeenii" (adică edomiții; Luther face o observație relevantă despre aceștia). Idumeenii au fost învinși de jidani în 125 î.Hr. și integrați cu forța în tribul jidănesc. Semnul fizic al înfrângerii lor a fost mutilarea genitală masculină, cunoscută altfel ca circumcizie:

> Jidanii și idumeenii diferă… Jidanii sunt cei care sunt astfel prin origine și natură. Idumeenii, pe de altă parte, nu erau inițial jidani, ci fenicieni și sirieni – fiind subjugați de jidani și forțați să accepte circumcizia, pentru a fi incluși în națiunea jidănească…[11]

Luther oferă o discuție extinsă și critică despre circumcizie în Partea I a operei sale, după cum vom vedea.

Ultimul comentator al erei pre-creștine este Lysimachus. Scriind circa 20 î.Hr., el remarcă faptul că exilații jidani au fost instruiți de Moise să „nu arate bunăvoință față de niciun om", să ofere „cele mai rele sfaturi" altora și să distrugă orice temple sau sanctuare pe care le-ar întâlni.

[10] HL 34,1. Vezi Stern (1974: 183).
[11] În Stern (1974: 356).

Ajungând în Iudeea, „au maltratat populația, au prădat și au incendiat templele locale". Apoi au construit un oraș numit Hierosolyma (Ierusalim) și s-au autointitulat hierosolymiți[12].

Acuzația de misantropie, sau ura față de omenire, este semnificativă și merită o discuție mai amplă – nu în ultimul rând pentru că este un concept important pentru Luther. Aceasta a reapărut de mai multe ori deja, la Hecateus, Posidonius, Molon, Diodorus și acum Lysimachus. Este remarcabil deoarece Romanii erau notabil toleranți față de alte secte și religii, datorită în parte viziunii lor politeiste.

În cazul jidanilor, însă, aroganța monoteistă s-a combinat cu distinctivitatea rasială și alte caracteristici culturale, rezultând o tendință profund înrădăcinată de misantropie. Se pare că au arătat puțină grijă sau compasiune autentică față de alte rase – decât, desigur, dacă asta le aducea beneficii. Altruismul autentic pare să fie aproape inexistent. Chiar și față de cei care le-au arătat bunăvoință, bunăvoința nu o returnează. Dimpotrivă, jidanii au abuzat și au asuprit pe oricine, orice ne-jidan, dacă le era în interes. Timp de secole, au fost dispuși să servească ca executori sau aplicatori ai puterii de stat (când nu aveau propria lor putere), cu -evident- puțină preocupare pentru efectele adverse asupra altora. În una dintre cele mai timpurii povești biblice, Iosif, fiul lui Iacob, câștigă favoarea faraonului egiptean, doar pentru a-și folosi puterea pentru a exploata fermierii locali când a lovit o foamete[13]. Mai târziu citim despre masacrul nemilos al jidanilor asupra Canaaniților.

Vedem această problemă reapărând chiar și în zilele noastre. Ceilalți sunt apreciați doar într-un sens instrumental, pentru a servi scopurilor jidănești. Uneori asta apare explicit, așa cum în declarația din 2010 a rabinului ortodox de frunte Yosef, care a spus: „Goyim [ne-jidanii] s-au născut doar pentru a ne sluji. Fără asta, ei nu au loc în lume – doar să slujească poporului Israel. Ei vor munci, vor ara, vor secera. Noi ne vom așeza ca niște efendi și vom mânca."[14] Ar fi dificil să găsești o afirmație mai crudă a misantropiei jidănești.

[12] Stern (1974: 384-385).

[13] Vezi Geneza 47.

[14] Jerusalem Post, 18 Oct 2010.

Așa cum a înțeles Luther, există o bază Biblică pentru toate acestea. Dacă jidanii se consideră „aleși" de Dumnezeu, este clar că toți ceilalți sunt, în cel mai bun caz, de mâna a doua. Dacă Dumnezeu le-a dat jidanilor stăpânirea, ei se pot simți îndreptățiți să se impună altora. Cartea Exodului afirmă: „suntem deosebiți... de toate celelalte popoare de pe fața pământului" (33:16). În mod similar, tribul ebraic este „un popor care locuiește singur, și care nu se socotește printre neamuri" (Numeri 23:9). În Deuteronom (15:6), Moise le spune jidanilor: „vei stăpâni peste multe neamuri"; „ei se vor teme de tine" (28:10). Rabinul Yosef ar fi putut cita Geneza: „Să-ți slujească popoare, și să se plece neamuri înaintea ta" (27:29); sau Deuteronomul, unde Dumnezeu le promite jidanilor „case pline de tot felul de bunătăți, pe care [ei] nu le-au umplut, și puțuri săpate, pe care [ei] nu le-au săpat, și vii și măslini, pe care [ei] nu le-au plantat" (6:11). Și în afara Pentateuhului, putem citi în Isaia: „Străinii îți vor zidi zidurile, și regii lor îți vor sluji... ca oamenii să-ți aducă bogățiile neamurilor" (60:10–11); sau din nou, „străinii vor sta și-ți vor paște turmele, și fiii străinilor vor fi plugarii și vierii tăi... vei mânca bogățiile neamurilor" (61:5–6). Aceasta este o misantropie explicită, poruncită de Dumnezeu și de profeți.

Așa cum vom vedea, ura jidanilor față de omenire nu este doar una dintre cele mai timpurii, ci și una dintre cele mai persistente critici. Mulți comentatori de seamă de-a lungul secolelor au observat această trăsătură deosebit de pernicioasă. Și ea explică mare parte din comportamentul jidănesc până în ziua de azi.

ROMANII ȘI CREȘTINII

La trecerea dintre milenii, Roma devenise formal un Imperiu, sub conducerea supremă a lui Augustus. Iisus din Nazaret s-a născut, se presupune, în anul 3 î.Hr., și a fost crucificat în anul 30 d.Hr. Și criticii și-au continuat atacurile. Un scriitor pe nume Apion (35 î.Hr. – 45 d.Hr.) a scris o carte populară, *Împotriva Jidanilor*, care includea o serie de critici specifice, precum naivitatea și prostia jidanilor, lipsa de respect față de împărat, „incapacitatea de a arăta bunăvoință față de vreun străin", și insistența lor asupra circumciziei crude.

În anul 38, jidanii din Alexandria (astăzi, Egipt) se agitau și se răzvrăteau împotriva dominației Romane, ceea ce l-a determinat pe guvernatorul local, Flaccus, să-i reprime. Scriitorul jidan Philo a descris cursul evenimentelor: consilierii lui Flaccus au încurajat atacuri întâmplătoare asupra sinagogilor și proprietăților jidănești, sperând ca pogromul să se extindă și în alte țări. Flaccus a pus capăt privilegiilor jidănești, reducându-i la statutul de „străini și alogeni" apatrizi. Le-a interzis dreptul de a deține afaceri, iar cămătarii și-au pierdut ceea ce împrumutaseră. Oamenii lui i-au alungat pe jidani din cele mai multe cartiere ale orașului și i-au restrâns într-un singur cartier mic, formând de facto primul ghetou jidănesc din istorie. În cele din urmă, Flaccus „a permis oricui dorea să procedeze la exterminarea jidanilor ca pe niște prizonieri de război." În cele din urmă, populația locală, care îi disprețuia larg pe jidani, s-a alăturat, desfășurând o varietate de atacuri, multe dintre ele fatale. Agitația l-a determinat pe împăratul Claudius să emită o proclamație împotriva jidanilor Alexandrini; aceștia „trăiesc într-un oraș care nu este al lor", și „posedă o abundență de toate cele bune", dar trebuie să respecte legile și statul. Prin abuzul de statut, spunea Claudius, jidanii puteau fi învinuiți „că au stârnit o plagă generală care infestează întreaga lume." (Între timp, Claudius avea propriile probleme cu jidanii din Roma și a fost nevoit să-i alunge din oraș în anul 49 d.Hr.)

În ciuda tuturor acestora, micul trib al jidanilor a continuat să crească în bogăție și influență, așa cum vedem în cuvintele marelui filosof Roman Seneca. Într-o lucrare din anul 60, el critica credințele religioase „superstițioase" ale jidanilor și lenea lor, și totuși se arăta uimit că această mică „rasă blestemată" ajunsese la o asemenea importanță: „obiceiurile acestei rase blestemate au câștigat atâta influență încât sunt acum acceptate în întreaga lume. Cei învinși au dat legi învingătorilor lor."[15] Pentru Seneca, aceasta era un semn clar al decăderii iminente a mărețului Imperiu Roman.

[15] În Stern (1974: 431).

Apoi, în anul 70, un alt eveniment monumental: distrugerea Ierusalimului. Se pare că jidanii se agitau și se răzvrăteau de decenii, chiar până la uciderea soldaților Romani; în cele din urmă Roma a decis să acționeze. A trimis un contingent militar important în anul 66, și după patru ani de lupte, a reușit să captureze și să distrugă faimosul templu jidănesc. Mii de jidani au murit, iar mii au fost împrăștiați în toate colțurile lumii cunoscute. Astfel a început „exilul" lor, așa cum îl descrie Luther. Până la vremea lui, trecuseră aproape 1.500 de ani și încă jidanii nu reveniseră la putere în Ierusalim. După cum știm, abia în 1948 au reușit (parțial).

În secolul al II-lea al noii ere, Romanii au continuat să ofere observații critice. Quintilian (circa 100) a condamnat tribul lor ca „o rasă care este un blestem pentru alții." Martial (circa 110) a ironizat, dintre toate lucrurile, igiena lor personală, comparând o serie de mirosuri respingătoare cu „răsuflarea jidanilor care țin post." Iar Plutarh a făcut o serie de comentarii batjocoritoare despre diferitele lor „superstiții."

Dar cel mai important critic al acelei epoci a fost istoricul Tacit. În *Anale*, el i-a atacat pe jidani ca pe o „boală" și a condamnat în mod expres misantropia lor, sau „ura față de rasa umană." Comentariile sale cele mai dure, totuși, se regăsesc într-o altă lucrare, *Istorii*. Acolo oferă o discuție amplă despre „rasa de oameni urâți de zei." Era scandalizat de statutul degradat al așa-zisei lor religii, care era practic opusul viziunii nobile Romane asupra lumii:

> Jidanii consideră ca profan tot ceea ce noi considerăm sacru; în schimb, ei permit tot ce noi abhorăm. ... Oricare le-ar fi originea, aceste rituri sunt menținute de vechimea lor: celelalte obiceiuri ale jidanilor sunt josnice și abominabile, și-și datorează persistența lor depravării. Căci cei mai mari ticăloși dintre alte popoare...trimiteau mereu tribut și contribuții la Ierusalim, sporind astfel bogăția jidanilor; din nou, jidanii sunt extrem de loiali unii față de ceilalți și întotdeauna gata să arate compasiune, dar față de orice alt popor simt doar ură și dușmănie. … Ca rasă, sunt înclinați spre poftă trupească, [și au] adoptat circumcizia pentru a se deosebi de celelalte popoare. (Sec. 5.5)

Tacitus încheie secțiunea cu comentariul că „obiceiurile jidanilor sunt absurde și josnice.” Mai târziu adaugă că jidanii sunt „o rasă nesuferită și superstițioasă” — un grup care este „cel mai disprețuit” dintre supuși și „cel mai decăzut dintre popoare.”

Înapoi în Ierusalim, jidanii rămași au decis să încerce din nou să se răscoale împotriva Romei și au lansat un al doilea efort în anul 115. Cassius Dio, în *Istoria Romană*, a remarcat cruzimea și barbarismul notabil ale jidanilor militanți, care includeau eviscerarea victimelor lor Romane și chiar consumul cărnii acestora. După doi ani, și aceasta s-a încheiat cu un eșec. Totuși, o a treia revoltă a venit în anul 132. De data aceasta, jidanii bogați au încercat să mituiască popoarele vecine pentru a lupta de partea lor. Comentariul lui Dio despre această practică este revelator: „multe națiuni din afară, de asemenea, li se alăturau din dorința de câștig, și întreaga lume, s-ar putea spune, era tulburată din pricina acestei chestiuni.” Dar fără folos; ca și înainte, Romanii au zdrobit rebeliunea.

Chiar și în timp ce jidanii sufereau înfrângere, Creștinismul inspirat de jidani creștea în putere. Spre finalul anilor 100, începuse să atragă comentarii critice atât din partea Romanilor, cât și a Grecilor. Un exemplu notabil a fost filosoful grec Celsus, care a scris un text important, *Cuvântul Adevărat*, undeva în jurul anului 178. Cartea este remarcabilă ca o critică amplă și dură a noii secte creștine în formare, dar în acest proces face o serie de observații negative despre jidani. Începând cu Moise, jidanii „au fost înșelați de amăgiri grosolane în a crede că există un singur Dumnezeu” (1.23). Ei erau „dependenți de vrăjitorie” și astfel „au căzut în eroare prin ignoranță și au fost înșelați.” Celsus ia în derâdere „rasa jidanilor și Creștinilor”, comparându-i cu „un roi de lilieci sau furnici ieșind dintr-un cuib, sau broaște ținând consiliu într-o mlaștină, sau viermi adunați într-un colț murdar, certându-se între ei despre care sunt mai mari păcătoși” (IV.23).

„Jidanii,” adaugă el, „erau sclavi fugari care au scăpat din Egipt; nu au făcut niciodată ceva important, nici nu au fost vreodată semnificativi sau proeminenți.” Soarta a fost în mod justificat aspră cu ei, și ei „suferă pedeapsa aroganței lor” (V.41). Teologia iudeo-creștină, spune Celsus, este un amestec de mitologie și absurditate. „Dumnezeul jidanilor este blestemat” pentru că a creat, sau a permis, răul în lume — o formulare clasică a Problemei Răului. Cosmogonia din Geneza este ridicolă, la fel și povestea creației omului; „Moise a scris aceste povești pentru că nu înțelegea nimic... [El] a adunat niște gunoaie totale” (VI.49). Pe termen lung, Iudaismul este sortit pieirii — „ei vor pieri curând” (VI.80).[16]

[16] Cartea în sine s-a pierdut, dar porțiuni mari au fost reproduse în lucrarea lui Origen: “Contra Celsum”.

Alte voci critice au apărut în acea perioadă. Scriitorul grec Philostratus a scris o istorie a Romei în care a remarcat multele conflicte cu jidanii:

> Jidanii sunt de multă vreme în răzvrătire nu doar împotriva Romanilor, ci împotriva întregii omeniri; iar o rasă care și-a făcut din viață o cale separată și ireconciliabilă, care nu poate împărtăși cu restul omenirii plăcerile mesei, nici să participe la libațiile sau rugăciunile sau sacrificiile lor, este despărțită de noi printr-un abis mai mare decât cel care ne separă de Susa sau Baetra ori de Indii mai îndepărtați. (V.33.4)

Din nou, vedem faimoasa misantropie jidănească: „răzvrătire împotriva întregii omeniri." Jidanii, spune el, sunt profund diferiți de restul omenirii — și nu într-un mod bun. În același spirit, încă un scriitor faimos, Porphyry, a scris o carte în 280 intitulată *Împotriva Creștinilor*, în care i-a etichetat pe jidani drept „dușmani necredincioși ai tuturor națiunilor." Se pare că jidanii pur și simplu nu puteau să-și cumpere niciun prieten. Asta nu poate fi o coincidență. Dacă o singură persoană te urăște, probabil e vina ei; dacă toată lumea te urăște, probabil e vina ta.

ERA CREȘTINĂ

Până în anii 300, pe măsură ce puterea Romei începea să decadă, Creștinismul devenea din ce în ce mai important în Orientul Mijlociu și în Europa. Împăratul Constantin a fost primul care s-a convertit la noua religie în 312, iar Teodosiu a făcut-o religie oficială a Romei în 380. Tot acest timp, prăpastia teologică dintre Creștini și jidani a crescut, iar împărații creștini au găsit din ce în ce mai necesar să ia măsuri împotriva jidanilor. Constantin, de exemplu, pedepsea pe oricine încerca să se convertească la „secta mortală" și „nefastă" a Iudaismului. Gratian (383 d.Hr.) îi amenința pe toți cei care „s-au poluat [pângărit] cu molimele jidănești." Honorius (409) a decretat că nimeni nu va „adopta numele abominabil și josnic al jidanilor", nici să accepte „perversitatea jidănească, care este străină Imperiului Roman." Teodosiu al II-lea (438) îi numea pe „jidanii orbi și fără minte" drept „eretici monstruoși" și „o sectă abominabilă."

În cele din urmă, în anul 476 d.Hr., clasicul Imperiu Roman (de Apus) s-a prăbușit, lăsând papalitatea și Biserica să umple golul. Astfel au început Evul Mediu întunecat, iar Biserica Creștină și-a început ascensiunea spre putere. În această perioadă au ieșit la suprafață disputele teologice cu jidanii. Criticile timpurii, precum cele ale lui Tertullian și Hippolytus, în jurul anului 200, erau destul de blânde. Dar până la sfârșitul anilor 300, criticile deveniseră mai aprinse. Grigore din Nyssa, de exemplu, i-a atacat pe jidani ca fiind mizeria absolută a omenirii, folosind o impresionantă serie de adjective:

> Ucigași ai Domnului, ucigași de profeți, rebeli și plini de ură față de Dumnezeu, ei încalcă legea, resping harul lui Dumnezeu, repudiază credința părinților lor. Sunt confederați ai diavolului, odrasle de vipere, răspândaci de scandaluri, calomniatori, întunecați la minte, aluatul Fariseilor, Sanhedrinul demonilor, blestemați, profund abjecți, gata oricând să insulte, dușmani ai tot ce este bun. (În „Despre Învierea lui Hristos", 5)[17].

O asemenea mânie trebuie să fi fost alimentată de ceva mai mult decât simpla teologie. Exista aici ceva profund personal. Grigorie pare să fi perceput pe jidani drept profund antisociali, imorali, corupți — un pericol real pentru bunăstarea publică.

Sfântul Ieronim a fost un alt critic vehement, atacând pe jidani în numeroase dintre scrierile sale. În anul 407, el a prezis că, „prin uneltiri și înșelăciune... jidanii vor persecuta poporul lui Hristos [și] vor stăpâni lumea."[18] Mai târziu, a spus despre sinagogă:„Dacă o numești bordel, bârlog de vicii, refugiul Diavolului, fortăreața Satanei, un loc pentru pervertirea sufletului... încă spui mai puțin decât merită."[19] **John Hood** (1995: 16) adaugă că Ieronim *„i-a acuzat pe jidani de aproape orice viciu imaginabil, dar lăcomia, beția, lăcomia de mâncare și desfrâul erau favoritele lui."*

Cel mai virulent critic din perioada timpurie, însă, a fost fără îndoială **Ioan Gură de Aur**. De menționat în mod special este lucrarea sa *Adversus Judaeos*, cunoscută mai frecvent ca *Omilii împotriva Evreilor* (387 d.Hr.)[20]. Prima omilie surprinde esența atacului său. Începe prin a menționa o *„boală foarte gravă"* care cuprinde societatea. *„Care este această boală? Sărbătorile jalnice și mizerabile ale jidanilor"* care urmau să înceapă în curând (I.I.4). *„Dar să nu te mire că îi numesc pe jidani jalnici,"* adaugă el. *„Ei chiar sunt jalnici și mizerabili"* (I.II.1). Citând precedent biblic, Gură de Aur îi numește câini și *„încăpățânați"*. Sunt atrași de lăcomie și beție (I.II.5), și caracterizați în principal de pofta pentru plăceri trupești. Ba chiar sunt animale, dar tipul de animale fără valoare: „Deși astfel de fiare nu sunt potrivite pentru muncă, sunt potrivite pentru ucidere" (I.II.6) – un apel șocant din partea acestui om al lui Dumnezeu.

[17] În Simon (1996: 216).
[18] În Jaber (1994: 30).
[19] În Wisirich (2010: 80).
[20] Cunoscute și ca *Discursuri împotriva Jidanilor*. Citatele următoare sunt preluate din *Fathers of the Church*, vol. 68.

„Și iată ce s-a întâmplat cu jidanii: în timp ce se făceau pe ei înșiși nevrednici de muncă, au devenit vrednici de măcel." El citează chiar aici un mandat biblic, din Evanghelia după Luca (19:27): *„De aceea a spus Hristos: 'Iar pe acești vrăjmași ai mei... aduceți-i aici și ucideți-i în fața Mea'."*

Ioan Gură de Aur discreditează ritualurile religioase ale sinagogii: *„[jidanii] târăsc în sinagogă tot teatrul, cu actori cu tot. Căci nu e nicio deosebire între teatru și sinagogă"* (I.II.7). *„Locul acela este un bordel,"* adaugă el. *„Este de asemenea un bârlog de tâlhari și o gazdă pentru fiare sălbatice."* În fapt, a devenit nici mai mult, nici mai puțin decât *„locuința demonilor"* (I.III.1) — *„căci jidanii înșiși sunt demoni"* (I.V.I.3).

Apoi ridică o dispută metafizică fundamentală. Testamentul creștin vorbește despre o viață de apoi bifurcată: fie fericire veșnică cu Dumnezeu în cer, fie damnare eternă. *„Dar jidanii,"* spune Gură de Aur, *„nu cunosc și nici nu visează la aceste lucruri."*[21] Ei trăiesc pentru burțile lor, rămân cu ochii holbați la lucrurile acestei lumi, iar starea lor nu este cu nimic mai bună decât a porcilor sau a țapilor, din pricina desfrâului și lăcomiei lor nemăsurate. Ei cunosc un singur lucru: să-și umple burțile și să se îmbete... (I.IV.1)

Urmează apoi acuzațiile clasice potrivit cărora jidanii sunt ucigașii lui Hristos și — anticipându-l pe Luther — nu respectă cum se cuvine profeții Vechiului Testament: *„Și tocmai de aceea trebuie să-i urâm pe ei și sinagoga lor cu atât mai mult, din cauza tratamentului ofensator aplicat acelor bărbați sfinți."* Pe un plan mai practic, jidanii trebuie evitați din pricina *„jefuirii, lăcomiei, abandonării celor săraci, furturilor, înșelătoriilor în comerț"* (I.VII.1) — acuzații care țin mai degrabă de trăsături culturale și etnice fundamentale, decât de religie.

[21] În realitate, Vechiul Testament aproape că nu menționează nici viața de apoi cu Dumnezeu în cer, nici — în mod uimitor — iadul. Pentru jidani, toată lauda sau pedeapsa are loc în lumea de acum. Acest fapt explică, cel mai probabil, obsesia tradițională jidănească pentru bunuri materiale, bani, avere și putere.

Din toate aceste motive, spune Gură de Aur, trebuie să *„ne îndepărtăm de ei, căci sunt ruşinea comună şi infecţia întregii lumi”* (I.V.I.7) — evocând imaginea lui Claudius despre o *„ciumă generală care infestează întreaga lume.”* În cele din urmă, Gură de Aur se adresează cititorului creştin pentru a-l îndemna să nu se teamă de vrăjile şi puterile negre ale jidanilor: *„Jidanii te sperie ca şi cum ai fi un copil mic, şi tu nu vezi asta”* (I.III.7).Un asemenea sentiment ar putea fi rostit şi în prezent, dat fiind că mulţi Goyimi par să acţioneze cu o teamă evidentă faţă de presupusa putere jidănească ascunsă de răzbunare, ca şi cum s-ar teme de o vrajă malefică.

Per ansamblu, limbajul lui Gură de Aur sună şocant de dur pentru urechile sensibile de astăzi, dar nu era decât o reflectare a opiniei larg împărtăşite la acea vreme. În lumina unor asemenea discursuri, cuvintele lui **Luther**, rostite aproape o mie de ani mai târziu, par pur şi simplu o continuare firească a acestei tradiţii.

La câţiva ani după moartea lui Gură de Aur, în Alexandria, jidanii au fost din nou expulzaţi, în anul 414. Era evident că reprezentau o sursă de probleme fără sfârşit în lumea antică.

O ultimă, deşi mai blândă, critică din acele vremuri de început ale creştinismului vine de la **Augustin**, care a scris lucrarea *Adversus Judaeos* (*Împotriva Jidanilor*) în anul 425. **Robert Wistrich** (2010: 86) descrie viziunea generală a lui Augustin asupra jidanilor ca fiind *„incurabil de ‘trupesc’, orbi faţă de sensul spiritual, perfizi, necredincioşi şi apostaţi.”*

În *Adversus*, Augustin a scris cu asprime împotriva jidanilor, văzându-i ca forţă motrice a crucificării:
„Jidanii l-au prins [pe Iisus]; Jidanii l-au insultat; Jidanii l-au legat; Jidanii l-au încununat cu spini; l-au murdărit cu scuipat; l-au biciuit; l-au batjocorit; l-au atârnat pe cruce; i-au străpuns trupul cu sulițele lor.”

Totuşi, atacurile personale brutale ale predecesorilor săi lipsesc din acest text.

Pe măsură ce Europa a avansat prin Evul Mediu, Biserica şi-a sporit treptat puterea, chiar dacă comentariul învăţat s-a estompat pentru câteva secole. În anii 800, un arhiepiscop francez, **Agobard din Lyon**, s-a plâns cu vehemenţă regelui **Ludovic cel Pios** despre *„insolenţa jidanilor.”* Ei *„îl blestemă zilnic pe Iisus Hristos şi pe Creştini”*, se ocupă cu negustoria de sclavi Creştini şi vând carnea lor necurată publicului de Goyimi nesuspectând nimic, spunea el. În general, **jidanii** sunt *„duşmanii detestabili ai adevărului.”*

Până la momentul **Consiliului Lateran IV din 1215**, **Papa Inocențiu al III-lea** era pregătit să reafirme controlul asupra jidanilor. Au fost adoptate noi rezoluții (canoane) „menite să izoleze, să restricționeze și să denigreze pe jidani”[22].

Cămătăria — împrumutul de bani cu dobândă, adesea la rate exorbitante — devenise o problemă tot mai mare, mai ales când cauza falimentul membrilor Bisericii care erau așteptați să doneze generos. **Canonul 67** afirmă:*„Cu cât sunt mai reținuți creștinii de la practicarea cămătăriei, cu atât mai mult sunt apăsați în această privință de trădarea jidanilor, încât, într-un timp scurt, aceștia epuizează resursele Creștinilor.”*

Exista și problema identificării. Atunci, ca și acum, jidanii puteau circula în mare parte neobservați prin societățile Goymilor, din pricina lipsei trăsăturilor etnice evidente. Acest fapt era inacceptabil pentru Biserică, care a impus așa-numita *„diferență de îmbrăcăminte”* pentru jidani (și de asemenea pentru musulmani, sau *„Sarazini”*): *„Hotărâm ca astfel de jidani şi Sarazini, de ambele sexe, în orice provincie creştină şi în orice moment, să fie distinşi de ceilalţi oameni prin caracterul vestimentaţiei lor”* (Canonul 68). Aceasta nu era o declarație simbolică; **pălării conice, insigne și articole vestimentare specifice** au fost introduse în Franța, Portugalia, Spania și Italia în secolele următoare.[23]

În cele din urmă, **Canonul 69** preciza că *„jidanilor nu trebuie să li se acorde funcţii publice... [căci] este absurd ca un blasfemiator al lui Hristos să exercite autoritate asupra Creştinilor.”*

Această poziție mai dură a fost preluată de **cel mai important teolog al epocii**, **Thomas Aquinas**. Spre deosebire de Augustin, Aquinas a preferat să accentueze faptul că jidanii au păcătuit cu bună știință — întâi refuzând, apoi crucificând pe Mântuitorul. După cum scrie Hood (1995: 74):*„În viziunea lui Aquinas, conducătorii jidanilor aveau suficiente dovezi să ştie că Iisus era divin, dar au refuzat deliberat să tragă concluzia. Aceasta le sporeşte, nu le limitează vinovăţia.”*

[22] Carroll (2001: 282).
[23] Vezi Jaher (1994: 70).

Această vină, spune Aquinas, este în plus **perpetuă**, câtă vreme ei refuză pe Hristos și rămân fideli Legii lui Moise:*„Sângele lui Hristos îi leagă pe fiii jidanilor, în măsura în care ei imită răutatea părinților lor și astfel aprobă uciderea lui Hristos”*(*Quaestio Disputata de Malo*, 4.8).

Dincolo de această vină teologică exista și problema practică a cămătăriei. Așa cum scrie în **Summa Theologica**, *„Împrumutul cu dobândă este în sine nedrept”* (ST2-2, 78.1).

Toată dobânda este lipsită de etică, deoarece implică **răsplată fără muncă**, ceea ce nu e cu nimic mai bun decât furtul. Pentru Aquinas, acest lucru este o crimă evidentă și, prin urmare, cere cele mai aspre pedepse.

Iar jidanii sunt supuși unei mustrări speciale, fiindcă ei erau cel mai strâns asociați cu această practică:*„Mi se pare că un jidan, sau oricare alt cămătar, ar trebui amendat mai sever decât ceilalți care sunt pedepsiți prin amenzi, întrucât se știe că au un titlu mai slab asupra banilor luați de la ei”*(*De Regimine Judaeorum* [Despre Guvernarea Jidanilor], 70–74). Monarhii Europei aveau de suferit din pricina restricțiilor asupra dobânzilor, dar aveau totuși obligația de a-i opri pe cămătari: *„Ar fi mai bine ca [roialitatea] să-i constrângă pe jidani să muncească pentru a trăi, așa cum se face în părți ale Italiei, decât să-i lase să trăiască în trândăvie și să se îmbogățească prin cămătărie. Dacă conducătorii suferă pierderi, este numai pentru că au fost neglijenți.”*(*De Regimine*, 81–88)

Jidanii erau vinovați **atât pe plan filosofic, cât și practic** și, prin urmare, trebuiau evitați. Pentru Aquinas, „Jidanii erau profund periculoși, iar... contactul cu ei trebuia evitat ori de câte ori era posibil.”[24]

Nu trebuia să te împrietenești cu ei, nici să mănânci cu ei, nici să discuți despre religie, și nici să te căsătorești cu ei; ei erau cu adevărat *„dușmanii”* societății Creștine (ST2-2, 10.11).

Aquinas susținea decretul Consiliului Lateran de a-i exclude pe jidani din funcțiile publice și aproba cererea ca aceștia să poarte **îmbrăcăminte distinctivă**. Pe acest subiect scria: *„Răspunsul la această întrebare este clar, căci, potrivit statutului consiliului general [Lateran], jidanii de ambele sexe, în toate țările Creștine și în toate timpurile, trebuie să fie deosebiți de ceilalți oameni prin îmbrăcămintea lor”* (*De Regimine*, 244–249). Ideea este evidentă, dar merită repetată: **actul de a-ți identifica dușmanul este primul pas pentru a-l înfrunta.**

[24] Hood (1995: 78).

Din motive teologice, sociologice și practice, **națiunile Europei au început să ia măsuri**, alungând treptat populațiile jidănești. Valuri de expulzări au cuprins continentul în secolele XIV și XV: Franța (1306 și 1394), Germania (1348), Ungaria (1349), Austria (1421), Lituania (1445), Provence (1490), Spania (1492), Portugalia (1497). Dar acestea aveau să fie măsuri **doar temporare**, după cum știm; în decurs de două sau trei secole, jidanii s-au întors, în număr suficient de mare pentru a cauza din nou probleme.

Atacul Frontal al lui Luther

Aceasta ne aduce la epoca lui **Martin Luther**. Ne amintim că în 1517, la vârsta de 34 de ani, el a publicat celebrele sale *95 de Teze* împotriva Bisericii Catolice, în principal din cauza vânzării corupte a indulgențelor. Dar chiar și la acea vârstă, el începuse deja să formuleze critica sa la adresa jidanilor. **Prelegerile sale despre Psalmi**, datând din 1513, includeau multe dintre punctele principale pe care le va relua mai târziu, la fel și *Prelegerile despre Epistola către Romani* (1515).

A făcut un pas înapoi în lucrarea din 1523, *Că Iisus Hristos s-a născut iudeu*, dar aceasta pare a fi fost o **abatere minoră** de la poziția sa în general critică.

Până în anii 1540, **poziția sa devenise clară**: jidanii erau un popor **mincinos, incorigibil**, care refuza să gândească rațional despre Biblie, îi calomnia și îi condamna pe creștini, le fura banii și refuza să creadă că un Mântuitor a venit deja pe Pământ. Prin urmare, **reprezentau o amenințare mortală (și veșnică!) pentru omenire**, iar cele mai dure măsuri erau justificate.

Când a fost întrebat în 1541 cum ar trebui botezat un jidan, **Luther a răspuns**:

> **Dacă un jidan, neconvertit cu adevărat în inimă, mi-ar cere botezul, l-aș duce pe pod, i-aș lega o piatră de gât și l-aș arunca în râu; căci acești mizerabili nu o să-și bată joc de religia noastră.**[25]

În anul următor (1542), el a ajuns la convingerea că este necesar să redacteze o critică extinsă, din motive care, aparent, depășeau teologia propriu-zisă:

> **Am de gând să scriu din nou împotriva jidanilor, fiindcă aud că unii dintre domnii [nobilii] noștri se împrietenesc cu ei. Îi voi sfătui să-i alunge pe toți jidanii din ținuturile lor. Ce motiv au aceștia să o ponegrească și să o insulte pe Preacurata Fecioară Maria în felul în care o fac? O numesc "puturoasă", "vrăjitoare", o "hidoșenie". Dacă aș fi domn [nobil], i-aș apuca de gât — sau să arate de ce nu i-aș lua de gât. Sunt oameni ticăloși. Nu cunosc un argument mai puternic împotriva lor decât să-i întreb de ce sunt în exil de atât de multă vreme.**[26]

[25] Luther (1902: 165). La acea vreme, mulți jidani erau „convertiți falși”, doar pentru a-și ascunde identitatea.

[26] Luther (1955: 426).

Și a scris, într-adevăr. Rezultatul a fost una dintre cele mai remarcabile cărți din istoria Occidentului: *Von den Juden und ihren Lügen — Despre jidani și minciunile lor*, publicată în anul 1543. Aici, Luther formulează două categorii generale de plângeri: (1) dispute teologice și (2) preocupări seculare (pragmatice sau practice). Așa cum este de așteptat de la un om religios, cea mai mare parte a textului — poate 90% — este dedicată aspectului teologic, în mod detaliat și adesea ermetic.

Jidanii, spune Luther, **interpretează greșit și distorsionează sensul Vechiului Testament, îl calomniază pe Iisus și pe Maria, insultă însăși numele lui Dumnezeu.** Toate acestea gravitează în jurul disputei centrale: dacă Mesia a venit deja sau nu. Creștinii, firește, afirmă că el a venit (acum) 2.000 de ani, în persoana lui Iisus. Jidanii spun că Iisus a fost o fraudă și un impostor, iar adevăratul Mesia — mântuitorul jidovilor — nu a venit încă.

Vechiul Testament vorbește despre un mântuitor care avea să vină chiar înainte de distrugerea Ierusalimului, pentru a salva întreaga omenire, argumentează Luther; Jidanii spun, dimpotrivă, că este vorba despre un răscumpărător care urmează încă să vină, un comandant și general care va ridica Israelul la rangul de cea mai mare putere a lumii. După cum ne putem imagina, ambele părți pot cita numeroase pasaje în apărarea propriilor convingeri — deși Luther își exprimă o încredere absolută în propria analiză.

Oricât de interesantă ar fi exegeza biblică a lui Luther, adevărata importanță pentru vremurile noastre rezidă în cealaltă dimensiune — disputa seculară și pragmatică. Motivul principal, desigur, este că societatea occidentală modernă este, în linii mari, laică. Guvernele sunt laice în mod oficial, la fel și corporațiile, majoritatea universităților și a instituțiilor sociale. Conflictele în societatea industrială modernă au la bază politica, economia sau alte aspecte pragmatice; puțini oameni sunt preocupați, în viața cotidiană, de chestiuni teologice. Și mulți jidani sunt nereligioși — sau doar superficial religioși.

În mod concret, Luther identifică aproximativ opt motive de îngrijorare, separate de aspectele teologice:

1. **Cămătăria**: Jidanii sunt finanțiști și cămătari care exploatează și înșală poporul de rând, împingându-l spre faliment, confiscându-i bunurile și acumulând astfel o avere imensă.
2. **Aroganță**: Dintr-o varietate de motive, Jidanii se consideră superiori tuturor celorlalți, deși, în multe privințe, sunt, de fapt, net inferiori nouă.
3. **Minciună**: Jidanii mint neîncetat, chiar și cu privire la cele mai importante lucruri. Sunt deliberat și răuvoitor înșelători, în multiple moduri. Prin urmare, nu se poate avea niciodată încredere în ei — în nicio privință.
4. **Încăpățânare**: Lipsiți de orice simț al umilității, jidanii nu văd niciun motiv să-și modifice comportamentul sau să învețe de la alții.

5. **Lăcomie**: Jidanii manifestă o dragoste nefirească pentru bani, aur, putere și toate formele bogăției materiale.
6. **Sexism**: Jidanii de sex masculin privesc toate femeile, chiar și pe ale lor, drept ființe inferioare.
7. **Mizantropie**: Jidanii manifestă o ură și un dispreț general față de toți ceilalți oameni. Sunt dispuși să-i folosească și să-i abuzeze pe ceilalți în orice mod, dacă acest lucru le aduce vreun beneficiu.
8. **Ucigași**: Jidanii sunt capabili de cele mai extreme acțiuni — chiar și de crimă în masă — pentru a obține bogăție și putere, și pentru a-și revărsa ura asupra umanității.

Putem observa, atât din afirmațiile lui Luther, cât și din lunga istorie care l-a precedat, că asemenea trăsături par să fie endemice în rândul poporului jidovesc. Desigur, nu fiecare jidan întruchipează toate aceste vicii, și, în mod invers, mulți alți oameni — ne-jidani — posedă, de asemenea, aceste defecte. Totuși, ele sunt **disproporționat de prezente la jidani** și produc **pagube disproporționate în societate** — sau cel puțin așa putem concluziona.

Dacă Luther ar fi întâlnit asemenea defecte, să zicem, la Turci, cu siguranță ar fi scris o carte *Despre Turci și minciunile lor*. Dar nu a făcut-o. Și alți scriitori celebri, dinaintea lui Luther, ar fi putut scrie asemenea cărți. Dar nu au făcut-o. Dovezile și istoria indică ceva în mod unic problematic în cazul poporului jidovesc — poate că, până la urmă, sunt blestemați de Dumnezeu.

Atât aspectele seculare, cât și cele religioase sunt amplificate astăzi de rolul disproporționat și copleșitor pe care jidanii îl joacă în națiunile occidentale. În Statele Unite, de exemplu, jidanii numără în jur de 6 milioane, reprezentând cam 2% din populația totală. Și totuși, dețin sau controlează aproximativ jumătate din bogăția totală a țării.[27] Dețin sau controlează toate marile corporații media. În guvern, lobby-ul jidovesc donează între o treime și jumătate din toate contribuțiile politice oferite congresmenilor și candidaților la președinție, ceea ce le oferă o influență covârșitoare asupra politicilor guvernamentale, interne și externe. Iar deși proporția populației jidovești este mai mică în alte țări precum Canada, Regatul Unit, Franța și Australia, situația este, în linii mari, similară.

[27] Vezi Postfața pentru o discuție suplimentară.

Am documentat toate aceste aspecte în alte lucrări, iar cititorii interesați sunt invitați să consulte acele surse.[28]

În concluzie, având în vedere numărul lor, jidanii exercită o putere uluitor de disproporționată în națiunile occidentale moderne — și, prin urmare, în lume. Acest fapt este ilustrat cel mai dramatic în Statele Unite, singura superputere globală și țara cu cel mai mare număr de jidani din lume (mai mulți chiar decât în Israel). **Lobby-ul Jidovesc American** acționează atât pe dreapta, cât și pe stânga spectrului politic — influențând atât Democrații, cât și Republicanii (precum și partidele minore). **Jidanii Americani dictează politica economică a SUA, politica externă, politica militară și majoritatea priorităților de cheltuieli publice.** În mod notabil, **ei sunt factorul dominant în privința războiului.** Jidanii au fost esențiali în implicarea SUA în Primul și Al Doilea Război Mondial, în Războiul din Vietnam, în ambele războaie din Irak, în Afganistan și în toate acțiunile militare de după 11 Septembrie.[29] În 2003, la începutul celui de-al doilea război împotriva lui Saddam Hussein, congresmanul american **Jim Moran** declara: „Dacă nu ar fi sprijinul puternic al comunității jidovești pentru acest război cu Irakul, nu l-am duce."[30] Mai târziu, în același an, președintele Malaeziei, **Mahathir Mohamad**, a spus-o cel mai limpede: *„Astăzi jidanii conduc lumea prin interpuși. Îi fac pe alții să lupte și să moară pentru ei."[31]

Luther ar fi fost îngrozit și revoltat — cel puțin. De fapt, exact acestea sunt motivele pentru care analiza lui este atât de relevantă astăzi.

Structura cărții lui Luther este împărțită în cinci părți, al căror ton devine tot mai dur pe măsură ce avansează:

Partea I: După câteva remarci introductive, Luther începe prin a ataca patru motive principale ale mândriei și aroganței jidănești: (1) ei pretind că sunt descendenții originalului „popor ales" al lui Dumnezeu; (2) sunt circumcișii, ca "semn al binecuvântării Divine"; (3) faptul că profetul lor, Moise, a primit singur „legea" lui Dumnezeu — adică Cele Zece Porunci; (4) pretenția că doar lor li s-a dat „Țara Făgăduinței". Luther respinge fiecare punct în detaliu, argumentând că aceste afirmații nu au fundament biblic real și, prin urmare, **aroganța jidănească este complet nefondată**.

[28] Vezi Hitler (2019: 30-40); Dalton (2015: 261-276).
[29] Vezi Dalton (2019).
[30] Washington Post (11 Mar 2003).
[31] FoxNews (16 Oct 2003).

Partea II: Cea mai lungă secțiune a cărții tratează problema venirii Mesiei (trecute sau viitoare). Apărând venirea lui Iisus acum aproximativ 1500 de ani, Luther analizează patru pasaje cheie din Vechiul Testament care sunt centrale cazului său: (a) Geneza 49:10,(b) 2 Samuel 23:5,(c) Hagai 2:6,(d) Daniel 9:24. Cunoștințele lui scripturistice sunt cu adevărat impresionante. Totuși, pentru cititorii mai puțin interesați de nuanțe teologice, această parte poate fi omisă fără a pierde esența cărții.

Partea III: Limbajul devine mai dur, Luther atacând insultele jidănești la adresa lui Iisus și a Mariei. **Cei capabili să rostească asemenea lucruri**, spune el, **sunt în stare de cele mai odioase acte de abuz și violență împotriva Creștinilor (Goyimilor).** Jidanii **au făcut-o în trecut** și **ar face-o din nou**, să ucida Creștini și Goyimi, dacă ar avea puterea. Prin urmare, ei **trebuie alungați din țările Creștine — și, poate, chiar uciși — dacă dorim să ne apărăm.**

Partea IV: Cea mai infamă secțiune a cărții, în care Luther prezintă în detaliu **planul său de acțiune împotriva neamului iudaic**. Această parte începe cu șapte măsuri concrete: 1)Arderea sinagogilor și a școlilor lor, 2) Distrugerea locuințelor lor, 3)Confiscarea tuturor cărților lor sfinte, 4) Interzicerea oricărui rabin de a preda teologia iudaică, 5) Abolirea dreptului lor de liberă circulație, 6) Interzicerea cămătăriei jidănești și confiscarea averilor, 7) Trimiterea lor la muncă fizică grea. Ulterior adaugă și un al optulea punct: **„trebuie alungați din țara noastră."**

Partea V: O scurtă secțiune de încheiere, în care Luther repetă nevoia de a-i **„alunga ca pe niște câini turbați."** Avertizează că, prin resursele lor financiare uriașe, ei sunt pe cale de a deveni **„stăpânii lumii"** — o previziune, cutremurător de exactă, din păcate.

Limbajul lui Luther, în special mai târziu, este brutal și neiertător – ceea ce ne amintește de cuvintele lui Grigore, Ieronim și Gură de Aur. Deschiderea și explicititudinea sa nu pot fi supraestimate. În cele ce urmează, citim cuvinte uimitoare precum acestea:

> *„Soarele nu a strălucit niciodată peste un popor mai setos de sânge și mai răzbunător decât aceștia, care-și închipuie că sunt poporul lui Dumnezeu, însărcinat și poruncit să ucidă și să extermine pe Goyimi. De fapt, cea mai importantă așteptare pe care o au de la Mesia lor este că acesta va ucide întreaga lume cu sabia lor."* (I)

> *„Prin urmare, păzește-te de jidani, știind că acolo unde au sinagogi, nu se găsește decât un bârlog de diavoli, în care slava de sine, aroganța, minciuna, blasfemia și defăimarea lui Dumnezeu și a oamenilor sunt practicate cu cea mai mare răutate și violență — exact cum o fac diavolii înșiși."* (I)

„Ei sunt sfinții circumcișii care au poruncile lui Dumnezeu și nu le respectă, ci sunt rigizi, neascultători, ucigași de profeți, aroganți, cămătari și plini de orice viciu — așa cum o arată întreaga Scriptură și purtarea lor actuală." (II)

„Așadar, dragă Creștine, păzește-te de jidani, care, după cum descoperi aici, sunt mânați de mânia dumnezeului lor: diavolul, care nu doar că i-a lipsit de înțelegerea corectă a Scripturii, ci și de rațiune umană elementară, rușine și simț — și nu face altceva prin ei decât să pervertească Sfânta Scriptură. Prin urmare, nu pot fi de încredere în nicio privință, chiar dacă, din întâmplare, o vorbă adevărată le scapă de pe buze." (II)

„Numai ei vor să-l aibă pe Mesia și să fie stăpânii lumii. Blestemații de Goyimi trebuie să fie slugi, să-și dea dorința (adică aurul și argintul) către jidani și să se lase măcelăriți ca niște vite nenorocite. Mai degrabă ar rămâne pierduți, conștient și veșnic, decât să renunțe la această viziune." (II)

„Și aceste reziduuri jalnice, aceste gunoaie împuțite, aceste resturi stricate, această drojdie mucegăită și mocirlă mlăștinoasă a jidănimii ar trebui, prin pocăință și virtute, să merite imperiile întregii lumi — adică pe Mesia și împlinirea profețiilor — cu toate că nu posedă nimic din cele enumerate și nu sunt altceva decât niște corpuri putrezite, împuțite, respinse din neamul părinților lor!" (II)

„Mai mult, ei nu sunt altceva decât hoți și tâlhari care zilnic nu mănâncă nici o îmbucătură și nu poartă nici un fir de îmbrăcăminte pe care să nu-l fi furat și prădat de la noi prin mijlocirea blestematei lor camete. Astfel trăiesc din zi în zi, împreună cu femeia și copilul, din furt și tâlhărie, ca mari hoți și tâlhari, în cea mai nepocăită siguranță." (II)

„Jidanii nu au dobândit o stăpânire desăvârșită asupra artei minciunii; ei mint atât de stângaci și inept încât oricine este cât de cât atent poate descoperi ușor acest lucru."(II)

„Asta înseamnă că el trebuie să ne omoare și să ne extermine pe toți Goyimii prin Mesia lor, astfel încât să poată pune mâna pe pământ, bunuri și guvernarea întregii lumi. Și iată că acum se abate asupra noastră o furtună de blesteme, defăimări și batjocuri care nu pot fi exprimate în cuvinte. Ei își doresc ca sabia și războiul, strâmtorarea și orice nenorocire să cadă asupra noastră, Goyimi blestemați." (III)

„Nimeni nu-i mai ține aici acum. Țara și drumurile sunt deschise pentru ca ei să plece spre pământul lor ori de câte ori doresc. Dacă ar face-o, ne-am bucura să le oferim daruri cu acea ocazie; ar fi o eliberare binevenită. Ei sunt o povară grea, o plagă, o molimă, o nenorocire curată pentru țara noastră."(III)

„Suntem vinovați că nu-i ucidem." (III)

„O adunătură atât de disperată, profund malefică, otrăvitoare şi drăcească sunt aceşti jidani, care de 1.400 de ani au fost şi încă sunt plaga, molima şi nenorocirea noastră.” (IV)

„Sunt veninoşi, amari, răzbunători, şireţi ca şerpii, asasini şi copii ai diavolului, care înţeapă şi fac rău pe furiş oriunde nu pot acţiona pe faţă. ” (IV)

„Aşadar, să recomand cu toată sinceritatea aceşti jidani oricui simte dorinţa de a-i adăposti şi hrăni, de a-i onora, de a fi jefuit, prădat, tâlhărit, defăimat, ponegrit şi blestemat de ei, şi de a îndura tot răul din partea lor — aceşti şerpi veninoşi şi copii ai diavolului, care sunt cei mai înverşunaţi duşmani ai lui Hristos, Domnul nostru, şi ai noştri tuturor. ” (IV)

„Ei trebuie izgoniţi din Ţara noastră.” (IV)

„Dar, fiindcă sunt dezgustaţi la gândul să părăsească Ţara, vor nega cu îndrăzneală orice lucru şi vor oferi de asemenea bani suficienţi Guvernului pentru a obţine permisiunea de a rămâne aici. Vai de cei care primesc astfel de bani, şi blestemaţi fie acei bani, pe care i-au furat de la noi în mod atât de blestemat prin cămătărie. Ei neagă la fel de neruşinat precum mint. Şi oriunde pot blestema, otrăvi sau vătăma în ascuns pe Creştini, o fac fără cea mai mică mustrare de conştiinţă. Dacă sunt prinşi asupra faptului sau acuzaţi de ceva, sunt destul de neruşinaţi încât să o nege obraznic, chiar până la moarte, întrucât nu ne consideră vrednici să le fie spus adevărul. De fapt, aceşti sfinţi copii ai lui Dumnezeu socotesc orice rău pe care îl pot dori sau provoca asupra noastră drept un mare serviciu adus lui Dumnezeu. Într-adevăr, dacă ar avea puterea de a ne face nouă ceea ce noi suntem în stare să le facem lor, nici unul dintre noi n-ar mai trăi nici măcar o oră.” (IV)

„Aşadar, cred cu tărie că ei spun şi săvârşesc în ascuns lucruri mult mai rele decât cele consemnate în istorie şi în alte surse, bizuindu-se între timp pe negările lor şi pe banii lor. Dar chiar dacă ar putea nega orice altceva, nu pot nega că ne blestemă pe noi, Creştinii, pe faţă — nu din pricina unei vieţi păcătoase, ci pentru că Îl socotim pe Iisus drept Mesia, şi pentru că ei se consideră captivi ai noştri, deşi ştiu foarte bine că aceasta este o minciună, şi că ei sunt, de fapt, cei care ne ţin captivi pe noi, în Ţara noastră, prin cămătăria lor, şi că toată lumea ar fi bucuroasă să scape de ei. Fiindcă ne blestemă pe noi, Îl blestemă şi pe Domnul nostru; iar dacă Îl blestemă pe Domnul nostru, Îl blestemă şi pe Dumnezeu-Tatăl, Creatorul cerului şi al pământului. Astfel, minciunile lor nu le mai pot fi de niciun folos. Doar prin blestemele lor se dovedesc vinovaţi, aşa încât suntem, într-adevăr, siliţi să credem toate lucrurile rele scrise despre ei. Fără îndoială, ei fac mai multe şi mai josnice lucruri decât cele pe care le cunoaştem şi le descoperim.” (IV)

Cu toate acestea, trebuie să ținem minte că nu era vorba de o zbierătură fără judecată, nici de o furie dezlănțuită fără frâu. Așa cum vom vedea, Luther avea numeroase motive bine întemeiate – istorice, teologice și sociologice – pentru condamnarea sa și pentru acțiunile pe care le propunea. Poate că astăzi ne simțim stânjeniți auzind asemenea cuvinte, însă în vremea lui Luther, nimic mai puțin n-ar fi ajuns la rădăcina problemei.

Întrebarea pentru noi, însă, este următoarea: Ce lecții putem trage pentru ziua de azi? Multe națiuni din lume au propriile lor versiuni ale unei „probleme jidănești." Israelul este, poate, cea mai urâtă țară din lume. Jidanii sunt cea mai antipatizată, cea mai puțin de încredere etnie – cel puțin în Lumea Occidentală și în mare parte a Orientului Mijlociu. Lobby-ul Jidănesc American, care distribuie mai mulți bani de campanie decât oricare alt actor politic, este cea mai coruptoare forță din Guvernul SUA. Prin manipularea Armatei Americane și a NATO, și prin serviciile secrete israeliene, jidanii au mult sânge pe mâini, pretutindeni în lume.

Ce e de făcut? Sau, mai bine spus, să întrebăm: Ce ne-ar recomanda un Martin Luther din zilele noastre? În Postfața acestei cărți, fac câteva speculații în această direcție.

Către Textul Principal

Voi încheia această introducere oferind câteva observații tehnice asupra textului care urmează. În primul rând, numeroasele citate biblice ale lui Luther erau inițial doar parțiale (de exemplu, menționau cartea dar nu și versetul) sau erau greșite. În cele ce urmează, am corectat și completat toate citările, astfel încât cititorul să poată găsi și verifica ușor toate pasajele. În al doilea rând, folosesc versiunea engleză a Bibliei Revised Standard Version (RSV). În unele cazuri, traducerea specifică afectează formularea într-un mod cu potențial impactant; în asemenea situații, cititorul ar putea dori să consulte și alte traduceri pentru comparație. În al treilea rând, expresiile puse între paranteze rotunde sunt cele originale ale lui Luther, pe când expresiile puse între paranteze drepte [ ] sunt inserțiile editoriale proprii. În al patrulea rând, am adăugat un număr semnificativ de note de subsol explicative pe parcurs, pentru a clarifica punctele esențiale, a adăuga context, a oferi date specifice sau pentru a suplimenta cuvintele lui Luther. În al cincilea rând, toate lucrările citate sunt listate în Bibliografia de la sfârșitul acestei cărți.

În cele din urmă, cititorul trebuie să țină cont de stilul de scriere al lui Luther. El este extrem de sarcastic, ca să nu spunem mai mult. Multe dintre cuvintele sale sunt încărcate de ironie și sarcasm și, probabil, ar trebui puse între ghilimele de avertizare („ghilimele de groază”) sau evidențiate într-un alt mod. Eu nu am făcut acest lucru. Mă încred că cititorul va reuși să distingă acest aspect de unul singur.

PREFAȚĂ

Îmi propusesem să nu mai scriu nimic nici despre jidani, nici împotriva lor. Însă, de vreme ce am aflat că acești oameni nenorociți și blestemați nu încetează să ne ademenească pe noi, Creștinii, către ei, am publicat această cărticică, pentru a fi socotit printre cei care s-au opus unor asemenea activități otrăvitoare ale jidanilor și care i-au avertizat pe Creștini să fie cu luare-aminte la ei. Nu aș fi crezut că un Creștin s-ar putea lăsa amăgit de jidani într-atât încât să-și ia asupra sa exilul și nenorocirea lor. Diavolul, însă, este dumnezeul lumii, iar acolo unde cuvântul lui Dumnezeu lipsește, el are sarcină ușoară – nu doar cu cei slabi, ci și cu cei tari. Să ne ajute Dumnezeu. Amin.

Partea I
ÎNFUMURAREA IUDEILOR

Har și pace în Domnul. Domnule drag și bun prieten, am primit un tratat în care un jidan intră în dialog cu un creștin.[32] Acesta îndrăznește să pervertească pasajele scripturale pe care le citim drept mărturie a credinței noastre – despre Domnul nostru Hristos și Maria, mama Sa – și să le interpreteze cu totul altfel. Prin această argumentație, el crede că poate distruge temelia credinței noastre.

Aceasta este replica mea către tine și către el. Nu am intenția să mă cert cu jidanii, nici să învăț de la ei cum interpretează sau înțeleg Scriptura – cunosc deja toate acestea foarte bine. Cu atât mai puțin îmi propun să-i convertesc pe jidani, căci așa ceva este imposibil. Cei doi oameni de seamă, Lyra și Burgensis, împreună cu alții, au descris pe drept cuvânt interpretările josnice ale jidanilor cu 200 și respectiv 100 de ani în urmă.[33] De fapt, ei le-au și respins în mod temeinic. Cu toate acestea, jidanilor nu le-a folosit la nimic, ba chiar s-au înrăutățit pe zi ce trece.

Nu au învățat nimic din cumplita nenorocire care i-a lovit de peste 1.400 de ani încoace, în exil.[34] Și nici nu pot dobândi vreun sfârșit sau o concluzie hotărâtă, așa cum își imaginează ei, prin țipetele și tânguielile lor fierbinți către Dumnezeu. Dacă asemenea lovituri nu ajută, e de bun-simț să presupunem că vorbele și explicațiile noastre vor ajuta cu atât mai puțin.

Așadar, un creștin ar trebui să fie mulțumit și să nu se certe cu jidanii. Dar dacă este musai sau vrea să vorbească cu ei, să nu spună decât atât:

„Ascultă, jidanule, ești conștient că Ierusalimul și stăpânirea ta, împreună cu templul și preoția voastră, au fost distruse de mai bine de 1.460 de ani?" Anul de față, pe care noi Creștinii îl scriem 1542 de la nașterea lui Hristos, sunt exact 1.468 de ani, apropiindu-se de 1.500, de când Vespasian și Titus au distrus Ierusalimul și i-au izgonit pe jidani din cetate. Să rumege jidanii această chestiune și să o dezbată cât le poftește inima.

[32] Prietenul este Contele Wolfgang Schlick zu Falkenau, despre care se știe foarte puțin. Tratatul la care se referă Luther este, probabil, lucrarea lui Münster, Mesia al creștinilor și iudeilor (1539).
[33] Nicholas de Lyra (1270–1349) a fost un învățător franciscan francez. Paul de Burgos (1351–1435), cunoscut și ca „Burgensis", a fost un jidan spaniol convertit la Creștinism în 1391. Ambii au scris analize critice despre jidani.
[34] Adică de la distrugerea Ierusalimului de către Romani în anul 70 d.Hr., când majoritatea jidanilor s-au răspândit în Orientul Mijlociu și Europa.

Cruzimea mâniei lui Dumnezeu este o dovadă destulă că, într-adevăr, ei au rătăcit și s-au abătut. Până și un copil poate pricepe asta. Nu putem socoti că Dumnezeu ar fi atât de crud, încât să-și pedepsească poporul propriu atât de îndelung, atât de cumplit și atât de nemilos, și pe deasupra să rămână și tăcut, fără să-i mângâie cu cuvânt sau faptă, fără să le fixeze vreun termen și niciun sfârșit. Cine ar mai putea avea credință, speranță sau iubire față de un asemenea Dumnezeu? Așadar, această lucrare plină de mânie este dovadă că iudeii, lepădați în mod sigur de Dumnezeu, nu mai sunt poporul Său, și nici El nu mai este Dumnezeul lor. Asta este în acord cu Osea 1:9: „Pune-i numele Lo-Ammi(Nu-i poporul meu), căci voi nu sunteți poporul Meu, și Eu nu sunt Dumnezeul vostru." Da, din nefericire, aceasta este soarta lor – una cu adevărat înfricoșătoare. Să o interpreteze cum vor; noi vedem faptele cu ochii noștri, și acestea nu ne înșală.

Dacă ar avea măcar o scânteie de rațiune sau pricepere, cu siguranță și-ar spune: „O, Doamne Dumnezeule, ceva este greșit cu noi. Nenorocirea noastră este prea mare, prea lungă, prea cruntă; Dumnezeu ne-a uitat!" etc. Desigur, nu sunt jidan, dar chiar nu-mi place să contemplez mânia înfricoșătoare a lui Dumnezeu asupra acestui popor. Mă cutremură cu trupul și cu sufletul, căci mă întreb: Cum va fi mânia veșnică a lui Dumnezeu în iad asupra Creștinilor falși și a tuturor necredincioșilor? Ei bine, să-L socotească jidanii pe Domnul nostru Iisus cum vor. Noi vedem împlinirea cuvintelor rostite de El în Luca 21:20–23: „Când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, atunci să știți că s-a apropiat pustiirea lui… căci acestea sunt zilele răzbunării… Căci mare strâmtorare va fi pe pământ și mânie asupra acestui popor."

Astfel, cum s-a spus deja, nu te apuca să dezbați prea mult cu jidanii articolele credinței noastre. Încă din copilărie au fost hrăniți cu venin și ură împotriva Domnului nostru, încât nu există nicio nădejde – până când nenorocirea nu-i va înmuia în sfârșit și nu vor fi siliți să mărturisească că Mesia a venit, și că El este Iisus al nostru. Până atunci, este mult prea devreme, ba chiar zadarnic, să le vorbești despre cum Dumnezeu este Treime, cum S-a făcut om, și cum Maria este Maica lui Dumnezeu. Nicio rațiune omenească și niciun suflet omenesc nu va admite aceste lucruri – cu atât mai puțin o inimă jidănească, amărâtă, veninoasă și oarbă. După cum s-a spus, ceea ce Dumnezeu nu poate îndrepta cu asemenea lovituri crunte, noi nu vom putea schimba prin vorbe și fapte. Moise nu l-a putut îndupleca pe Faraon prin plăgi, minuni, rugăminți sau amenințări; a trebuit să-l lase să se înece în mare.

DESCENDENȚA DIN „POPORUL ALES”

Acum, pentru a ne întări credința, vrem să tratăm câteva dintre prostiile grosolane ale jidanilor – în ce privește credința lor și exegeza Scripturii –, fiindcă aceștia își bat joc cu atâta răutate de credința noastră. Dacă asta ar mișca vreun jidan să se pocăiască și să se îndrepte, cu atât mai bine. Noi nu vorbim acum cu jidanii, ci despre jidani și purtarea lor, pentru ca și Germanii noștri să fie informați.[35]

Un lucru este de care se fălesc și se mândresc peste măsură, și anume descendența lor din cel mai ales popor de pe pământ – din Avraam, Sara, Isaac, Rebeca, Iacov și din cei doisprezece patriarhi, și astfel din sfântul popor al lui Israel.

Până și Sfântul Pavel[36] recunoaște acest lucru, când spune în Romani 9:5: Quorum patres, adică: „Ai lor sunt patriarhii, și din neamul lor… este Hristos”, etc. Iar Hristos însuși spune în Ioan 4:22: „Mântuirea vine de la jidani.”

Așadar, ei se laudă că sunt cel mai nobil popor de pe pământ – ba chiar singurul cu adevărat nobil. În ochii lor, noi, Goyimii, nu suntem oameni; de fapt, cu greu ne-ar considera vrednici măcar să fim viermi. Nu avem sângele, neamul, nașterea și descendența lor înaltă și nobilă. Acesta este, după ei, cel mai puternic și mai important motiv de mândrie și laudă. Drept urmare, Dumnezeu trebuie să suporte, în sinagogile lor, în rugăciunile, cântările, învățăturile și viața lor întreagă, să vină înaintea Lui și să-L chinuie fără încetare – dacă-mi este îngăduit să vorbesc așa despre Dumnezeu. Astfel, El trebuie să asculte laudele lor și mulțumirile pe care i le aduc pentru că i-a ales dintre neamuri, pentru că i-a lăsat să se tragă din sfinții patriarhi și i-a făcut poporul Său sfânt și deosebit, etc. Nu există capăt pentru această trufie legată de descendența și nașterea lor trupească din părinții lor.

Și, ca să desăvârșească această rătăcire nebună și trufașă, ei se laudă și Îi mulțumesc lui Dumnezeu, în primul rând, pentru că au fost creați ca oameni, nu ca animale; în al doilea rând, pentru că sunt israeliți, nu Goyimi; iar în al treilea rând, pentru că sunt bărbați, nu femei. Nu au învățat aceste trei laude de la Israel, ci de la Goyimi. Istoria ne spune că filozoful grec Platon Își aducea zilnic astfel de mulțumiri zeilor săi – dacă asemenea trufie și hulă pot fi numite „mulțumire adusă zeilor”. Și el își lăuda zeii pentru aceste trei lucruri: că era om și nu animal; bărbat și nu femeie; grec și nu barbar. Ce laudă de nebun! Ce blasfemie adusă lui Dumnezeu! La fel și italienii se cred singurii oameni adevărați; își închipuie că toți ceilalți din lume sunt rațe sau șoareci în comparație cu ei.

[35] Acesta este primul din cele patru argumente din Partea I: aroganța jidănească derivă din (1) descendența pretinsă din „poporul ales”, (2) circumcizie, (3) primirea Legii lui Dumnezeu prin Moise, și (4) faptul că au fost beneficiarii unei „țări promise”.

[36] Pavel, după cum bine știe Luther, a fost un jidan convertit din Tars (actuala Turcia). În Epistola către Romani, Pavel vorbește despre israeliți ca despre „frații mei, rudele mele după trup”.

Nimeni nu le poate lua mândria legată de sângele și descendența lor din Israel. În Vechiul Testament, au pierdut multe războaie și bătălii tocmai din cauza acestui motiv – deși niciun jidan nu înțelege sau recunoaște asta. Toți profeții i-au mustrat pentru acest lucru, pentru că trădează o inimă carnală, trufașă, lipsită de duh și de credință. Au fost chiar persecutați și omorâți din această cauză.

Sfântul Ioan Botezătorul i-a mustrat aspru, spunând: „Nu vă închipuiți că puteți zice în voi înșivă: «Avem ca tată pe Avraam», căci vă spun că Dumnezeu poate să ridice fii lui Avraam din aceste pietre" (Matei 3:9). El nu i-a numit „copiii lui Avraam", ci „pui de vipere" (Matei 3:7). Asta era prea jignitor pentru sângele și neamul nobil al lui Israel, și au spus despre el: „Are un demon" (Matei 11:18). Domnul nostru i-a numit de asemenea „pui de vipere" și a spus în Ioan 8:39, 44: „Dacă ați fi copiii lui Avraam, ați face faptele lui Avraam... Voi aveți tată pe diavolul." Era de nesuportat pentru ei să audă că nu sunt copiii lui Avraam, ci ai diavolului. Nici azi nu pot suporta acest lucru. Dacă ar renunța la această laudă și temelia ei, întregul lor sistem religios s-ar prăbuși.

Sunt convins că, dacă Mesia lor, pe care îl așteaptă, ar veni și le-ar spulbera această trufie și temelia ei, l-ar răstigni și batjocori de șapte ori mai rău decât pe Mesia nostru. Ar spune că nu este Mesia cel adevărat, ci un diavol înșelător. Ei și-au închipuit un Mesia care să le întărească și să le confirme această rătăcire carnală și arogantă despre nobilimea sângelui și a neamului. Asta înseamnă, de fapt, să vrea un Mesia care să-i ajute să-L hulească pe Dumnezeu și să disprețuiască făpturile Lui – inclusiv femeile, care sunt tot oameni și chipul lui Dumnezeu, la fel ca și noi; ba mai mult, ele sunt din trupul și sângele nostru: mame, surori, fiice, soții etc. După această triplă laudă pomenită mai sus, ei nu o consideră pe Sara (ca femeie) la fel de nobilă ca Avraam (ca bărbat). Poate că vor să se laude că s-au născut pe jumătate nobili – dintr-un tată nobil – și pe jumătate ignobili – dintr-o mamă fără noblețe. Dar să lăsăm această nebunie și fățărnicie.

Să discutăm acum argumentul și trufia lor, și să dovedim clar, înaintea lui Dumnezeu și a lumii – nu înaintea jidanilor, căci, după cum am spus deja, n-ar accepta asta nici de la Moise, nici de la Mesia lor însuși – că acest argument este gol și condamnat. Pentru aceasta îl citățm pe Moise din Geneza 17, pe care ar trebui să-l creadă dacă sunt adevărați israeliți. Când Dumnezeu a instituit circumcizia[37], a spus, între altele: „Orice parte bărbătească care nu va fi tăiată împrejur va fi nimicită din poporul său" (Geneza 17:14). Prin aceste cuvinte, Dumnezeu condamnă orice naștere trupească, oricât de nobilă ar fi – chiar și sămânța lui Avraam. Nici măcar Avraam nu este ocolit, deși era din neamul nobil al lui Noe, și a fost socotit sfânt (Geneza 15) și redenumit Avraam (Geneza 17). Totuși, niciunul dintre copiii lui nu face parte din poporul lui Dumnezeu dacă, pe lângă nașterea trupească, nu este și tăiat împrejur și primit în legământul lui Dumnezeu.

[37] Martin Luther vrea să arate că Dumnezeu nu consideră nașterea biologică într-un anumit popor drept un criteriu suficient pentru a face parte din poporul Său.

Desigur, înaintea lumii, un om poate fi considerat mai nobil decât altul prin naștere, mai înțelept prin inteligență, mai puternic sau mai frumos prin trup, mai bogat și mai influent prin avere, sau mai virtuos prin faptele sale. Viața aceasta păcătoasă și muritoare trebuie să suporte astfel de diferențe și inegalități. Dar să te mândrești înaintea lui Dumnezeu și să te lauzi că ești nobil, înalt și bogat în comparație cu alții – aceasta este o aroganță drăcească. Orice naștere după trup este condamnată înaintea lui, fără excepție, dacă nu intervine legământul și cuvântul Său ca să aducă o naștere nouă, spirituală, diferită de cea dintâi. Așadar, dacă jidanii se roagă lui Dumnezeu și se laudă că sunt copiii nobili ai patriarhilor, cerând milă pe baza acestui fapt – și în același timp disprețuiesc Goyimii ca fiind nenobili și nevrednici – ce crezi că va realiza o asemenea rugăciune? Va realiza asta: Chiar dacă jidanii ar fi la fel de sfinți ca Avraam, Isaac și Iacov – ba chiar dacă ar fi îngeri în cer – din pricina unei asemenea rugăciuni trufașe, ar trebui să fie aruncați în fundul iadului. Cât de puțin mai pot astfel de rugăciuni să-i izbăvească din exilul lor și să-i readucă la Ierusalim!

Ce face o astfel de rugăciune drăcească și arogantă, dacă nu să-l contrazică pe Dumnezeu și să dea minciună cuvântului Său? Căci Dumnezeu declară: Cel născut și necircumcis nu va fi doar neînsemnat și lipsit de valoare, ci va fi și osândit și nu va face parte din poporul Meu, iar Eu nu voi fi Dumnezeul lui. Jidanii se înfurie împotriva acestei declarații cu rugăciunea lor blasfemiatoare, de parcă ar spune: „Nu, nu, Doamne Dumnezeule, asta nu e adevărat; trebuie să ne asculți, pentru că suntem din neamul nobil al sfinților părinți. Prin urmare, datorită unei asemenea nașteri nobile, trebuie să ne întemeiezi ca domni peste tot pământul și chiar și în ceruri. Dacă nu faci aceasta, îți încalci cuvântul și ne faci o nedreptate, întrucât ai jurat părinților noștri că vei primi sămânța lor ca popor al Tău în veci.”

Asta este ca și cum un rege, un prinț, un stăpân, sau o persoană bogată, frumoasă, deșteaptă, evlavioasă și virtuoasă dintre noi, Creștinii, s-ar ruga astfel lui Dumnezeu: „Doamne Dumnezeule, vezi ce mare rege și stăpân sunt! Vezi cât de bogat, deștept și evlavios sunt! Vezi ce bărbat sau femeie frumoasă sunt față de ceilalți! Fii milostiv cu mine, ajută-mă și, ținând cont de toate acestea, mântuiește-mă! Ceilalți oameni nu sunt la fel de vrednici, pentru că nu sunt așa de frumoși, bogați, deștepți, evlavioși, nobili și de viță aleasă cum sunt eu.” Ce crezi că ar merita o astfel de rugăciune? Ar merita ca tunete și fulgere să cadă din cer și pucioasă și foc de iad să țâșnească din adânc. Aceasta ar fi o pedeapsă dreaptă; căci carnea și sângele nu trebuie să se laude înaintea lui Dumnezeu. După cum spune Moise, oricine se naște, chiar din sfinții patriarhi și chiar din Avraam însuși, este osândit înaintea lui Dumnezeu și nu trebuie să se fălească înaintea Lui. Sfântul Pavel spune același lucru în Romani 3:27, la fel și Ioan 3:6.

O asemenea rugăciune a fost rostită și de Fariseul din Evanghelie, când se lăuda cu toate binecuvântările sale, spunând: „Nu sunt ca ceilalți oameni.” Mai mult, rugăciunea lui era frumos împodobită, deoarece o rostea cu mulțumire și se închipuia stând pe genunchii lui Dumnezeu ca un copil preferat. Dar tunete și fulgere din cer l-au aruncat în prăpastia iadului, după cum însuși Hristos a declarat, spunând că vameșul a fost îndreptățit, iar Fariseul osândit. O, ce cutezanță avem noi, viermi de noroi, viermi de carne, duhoare și murdărie, să ne lăudăm înaintea Celui care este Dumnezeul și Creatorul cerului și al pământului, Cel care ne-a făcut din țărână și din nimic! Și, din perspectiva naturii noastre, a nașterii și a esenței noastre, nu suntem decât țărână și nimic în ochii Lui; tot ceea ce suntem și avem vine din harul Său și din mila Sa bogată.

Avraam era, fără îndoială, și mai nobil decât jidanii, întrucât, după cum am arătat mai sus, se trăgea din cel mai nobil patriarh, Noe — care în vremea sa era cel mai mare și cel mai bătrân domn, preot și tată al întregii lumi — și din ceilalți nouă patriarhi care i-au urmat. Avraam i-a văzut, i-a auzit și a trăit împreună cu toți aceștia, și unii dintre ei (precum Sem, Șelah, Eber) au trăit chiar și mult după el. Așadar, este evident că Avraam nu ducea lipsă de noblețe de sânge și de naștere; și totuși aceasta nu l-a ajutat câtuși de puțin să fie numărat printre poporul lui Dumnezeu. Nu, el era un idolatru și ar fi rămas sub osândă dacă Cuvântul lui Dumnezeu nu l-ar fi chemat, așa cum Iosua ne informează în capitolul 24:2–3, din gura lui Dumnezeu: „Părinții voștri au locuit odinioară de cealaltă parte a Râului, Terah, tatăl lui Avraam și al lui Nahor; și au slujit altor dumnezei. Apoi l-am luat pe tatăl vostru Avraam dincolo de Râu și l-am călăuzit,” etc.

Chiar și mai târziu, după ce fusese chemat și sfințit prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin credință, conform Genezei 15, Avraam nu s-a lăudat nici cu nașterea, nici cu virtuțile sale. Când a vorbit cu Dumnezeu (Geneza 18), nu a spus: „Uită-te cât sunt de nobil, născut din Noe și din sfinții patriarhi, și descendent al neamului Tău sfânt,” și nici: „Cât de evlavios și sfânt sunt în comparație cu ceilalți oameni!” Nu, el a spus: „Iată, am cutezat să vorbesc Domnului, eu, care nu sunt decât țărână și cenușă” [Gen 18:27]. Așa trebuie să vorbească o creatură cu Creatorul său, fără să uite ce este ea înaintea Lui și cum este privită de El. Asta este ceea ce Dumnezeu a spus despre Adam și despre toți copiii lui (Geneza 3:19): „Ești țărână și în țărână te vei întoarce,” după cum moartea însăși ne convinge în mod vizibil și experimentabil, pentru a contracara, dacă e cazul, orice asemenea presupunere prostească, vanitoasă și enervantă.

Acum puteți vedea ce copii „aleși” ai lui Avraam sunt cu adevărat jidanii, cât de bine seamănă cu tatăl lor, da, ce „popor al lui Dumnezeu” minunat sunt. Ei se laudă înaintea lui Dumnezeu cu nașterea lor fizică și cu sângele nobil moștenit de la părinții lor, disprețuind toți ceilalți oameni[38], deși Dumnezeu îi consideră, în toate aceste privințe, ca fiind țărână și cenușă și osândiți prin naștere, la fel ca toți ceilalți păgâni. Și totuși, ei Îi dau lui Dumnezeu minciuna; stăruie cu încăpățânare că au dreptate și, printr-o astfel de rugăciune blasfematoare și damnabilă, caută să smulgă harul lui Dumnezeu și să recâștige Ierusalimul.

Mai mult, chiar dacă jidanii ar fi de șapte ori mai orbi decât sunt — dacă așa ceva ar fi posibil — tot ar trebui să vadă că Esau sau Edom, în ce privește nașterea trupească, era la fel de nobil ca Iacov, deoarece era nu doar fiul aceluiași tată, Isaac, și al aceleiași mame, Rebeca, ci era și întâiul născut; și la acea vreme, acest lucru conferea cea mai înaltă noblețe în fața celorlalți copii. Dar la ce i-a folosit această naștere egală sau chiar superioritatea ca întâi născut — prin care era mult mai nobil decât Iacov? Nu a fost totuși numărat printre poporul lui Dumnezeu, deși îl numea pe Avraam bunicul său și pe Sara bunica sa, la fel ca Iacov; ba chiar, cum s-a spus deja, mai valid decât Iacov. Invers, atât Avraam cât și Sara trebuiau să-l privească pe Esau ca nepotul lor, fiul lui Isaac și al Rebecăi; trebuiau chiar să-l considere întâiul născut și mai nobil, iar pe Iacov drept cel mai mic. Dar spune-mi, la ce i-a folosit nașterea trupească și sângele său nobil moștenit de la Avraam?

Cineva ar putea obiecta că Esau și-a pierdut cinstea pentru că a devenit rău etc. Noi trebuie să răspundem, mai întâi de toate, că întrebarea este dacă noblețea sângelui, în sine, are valoare înaintea lui Dumnezeu, astfel încât prin ea să poți fi sau deveni poporul lui Dumnezeu. Dacă nu este așa, de ce atunci jidanii înalță această naștere atât de sus deasupra celorlalți oameni? Dar dacă [nașterea] este într-adevăr valabilă, de ce nu o păzește Dumnezeu de cădere? Dacă Dumnezeu consideră nașterea trupească drept suficientă pentru ca urmașii patriarhilor sfinți să fie poporul Său, atunci El n-ar trebui să le permită să devină răi, căci astfel și-ar pierde poporul și ar înceta să mai fie Dumnezeu. Însă dacă El le permite totuși să devină răi, este clar că nu consideră nașterea un mijloc prin care să-Și formeze un popor.

[38] Aceasta este prima dintre câteva remarci similare în care Luther reia o acuzație veche și persistentă privind mizantropia jidănească, adică ura față de omenire. Unul dintre cele mai faimoase exemple este cel al istoricului roman Tacit, care a scris în Analele sale (în jurul anului 110 d.Hr.) despre „ura jidanilor față de neamul omenesc” (odio humani generis, cartea XV).

În al doilea rând, Esau nu a fost exclus din poporul lui Dumnezeu pentru că a devenit rău mai târziu, și nici Iacov nu a fost socotit între cei aleși datorită vieții sale bune de mai târziu. Nu — încă din pântecele mamei lor, Cuvântul lui Dumnezeu i-a deosebit: Iacov a fost chemat, Esau nu, potrivit cuvintelor: „Cel mai mare va sluji celui mai mic" (Geneza 25:23). Faptul că amândoi au fost purtați sub inima aceleiași mame, că au fost hrăniți cu același lapte și sânge din același trup al Rebecăi, că s-au născut în același timp, nu a schimbat nimic. Așadar, oricât de identice ar fi fost carnea, sângele, laptele, trupul și mama în acest caz, acestea nu l-au putut ajuta pe Esau, și nici nu l-au putut împiedica pe Iacov să primească harul prin care oamenii devin copiii sau poporul lui Dumnezeu; ceea ce contează este Cuvântul și chemarea, care nu țin cont de naștere.

Ismael, de asemenea, poate spune că este fiul adevărat și firesc al lui Avraam. Dar ce folos are nașterea lui trupească? Cu toate acestea, el trebuie să cedeze casa și moștenirea lui Avraam fratelui său Isaac. Ai putea spune că Ismael s-a născut din Agar, iar Isaac din Sara. Tocmai acest fapt întărește argumentul nostru. Nașterea lui Isaac din Sara a fost lucrarea Cuvântului lui Dumnezeu, nu a cărnii și sângelui, întrucât Sara era trecută de vârsta naturală a nașterii. Chiar dacă Ismael este carne și sânge din Avraam și fiul lui natural, tot nu-i folosește la nimic — dimpotrivă, îi dăunează, pentru că are doar carne și sânge de la Avraam, dar nu are și Cuvântul lui Dumnezeu de partea sa. Faptul că Isaac se trage din sângele lui Avraam nu-i aduce prejudiciu — deși pentru Ismael acest lucru nu a fost suficient — pentru că el are Cuvântul lui Dumnezeu care îl deosebește de fratele său Ismael, care este din aceeași carne și sânge ale lui Avraam.

De ce să facem atâta caz? La urma urmei, dacă nașterea contează înaintea lui Dumnezeu, pot și eu să pretind că sunt la fel de nobil ca orice jidan — da, la fel de nobil ca Avraam însuși, ca David, ca toți profeții și apostolii sfinți. Și nu le datorez niciun fel de mulțumire dacă mă consideră egalul lor înaintea lui Dumnezeu în virtutea nașterii mele. Iar dacă Dumnezeu refuză să-mi recunoască noblețea și nașterea ca fiind egală cu cea a lui Isaac, Avraam, David și toți sfinții, atunci susțin că îmi face o nedreptate și că nu este un judecător drept. Nu voi renunța la aceasta, și nici Avraam, David, profeții, apostolii sau chiar un înger din cer nu-mi vor putea răpi dreptul de a mă lăuda că Noe, din punct de vedere fizic și trupește, este adevăratul meu strămoș natural, iar soția lui (oricine ar fi fost ea) este adevărata mea strămoașă naturală. Cu toții ne tragem, după Potop, din acel Noe. Nu ne tragem din Cain, căci neamul lui a pierit pentru totdeauna în potop, împreună cu mulți veri, cumnați și prieteni ai lui Noe.

Mă laud de asemenea că Iafet, fiul cel mare al lui Noe, este adevăratul meu strămoș natural, și soția sa (oricine ar fi fost ea) este strămoașa mea naturală, pentru că Moise ne spune în Geneza 10 că el este strămoșul tuturor nouă Goymilor. Astfel, Sem, al doilea fiu al lui Noe, și toți urmașii lui nu au niciun motiv să se laude cu nașterea lor în fața fratelui lor mai mare, Iafet. Dimpotrivă, dacă nașterea are vreo importanță, atunci Iafet, ca fiu cel mare și moștenitor adevărat, are motive de laudă în fața lui Sem, fratele său mai mic, și a urmașilor acestuia, fie că sunt numiți jidani, ismaeliți sau edomiți. Dar cu ce l-a ajutat pe bunul Iafet, strămoșul nostru, nașterea sa? Cu nimic. Sem are întâietatea — nu prin naștere, care i-ar fi acordat-o lui Iafet, ci pentru că Cuvântul și chemarea lui Dumnezeu sunt cele care decid.

Aș putea merge înapoi până la începutul lumii și să urmăresc arborele nostru genealogic comun de la Adam și Eva, mai târziu de la Sem, Enoh, Chenan, Mahalaleel, Iared, Enoh, Matusalem, Lameh; căci toți aceștia sunt strămoșii noștri la fel ca și ai jidanilor, și împărtășim în mod egal onoarea, noblețea și faima de a ne trage din ei, la fel ca jidanii. Suntem carne și sânge cu ei, exact ca Avraam și întreaga sa sămânță.

Am fost în coapsele acelorași părinți sfinți în aceeași măsură ca și ei, și nu există nicio deosebire cu privire la naștere sau carne și sânge, așa cum ne spune rațiunea. Prin urmare, jidanii orbi sunt cu adevărat niște nebuni stupizi, mult mai absurzi decât păgânii, că se laudă înaintea lui Dumnezeu cu nașterea lor trupească, deși, prin aceasta, nu sunt cu nimic mai buni decât păgânii; ambele părți au o naștere comună, aceeași carne și același sânge, de la aceiași strămoși cei mai vechi, buni și sfinți. Niciuna dintre părți nu poate reproșa ceva celeilalte fără să se incrimineze pe sine în același timp.

Dar să mergem mai departe. David ne pune pe toți laolaltă în mod clar și convingător când declară în Psalmul 51:5: „Iată, în nelegiuire m-am născut și în păcat m-a zămislit mama mea.” Ei bine, mergi acum, fie că ești jidan sau goyim, născut din Adam sau din Avraam, din Enoh sau David, și laudă-te înaintea lui Dumnezeu cu nobilimea ta, cu neamul tău ales, cu strămoșii tăi vestiți! Aici afli că toți suntem zămisliți și născuți în păcat, prin tată și mamă, și niciun om nu este exclus.

Dar ce înseamnă să te naști în păcat, dacă nu să te naști sub mânia și osânda lui Dumnezeu, astfel încât prin natură sau prin naștere suntem incapabili să fim poporul sau copiii lui Dumnezeu, iar nașterea noastră, gloria și noblețea, onoarea și lauda noastră nu înseamnă nimic altceva decât că, dacă nu avem altceva în favoarea noastră decât nașterea trupească, suntem păcătoși osândiți, dușmani ai lui Dumnezeu și sub dezaprobarea Lui? Iată, jidanule, lauda ta, și iat-o și pe a noastră, a Goyimilor, împreună cu tine, și a ta, împreună cu noi. Acum mergi și roagă-te ca Dumnezeu să ia în seamă noblețea ta, neamul tău, carnea și sângele tău.

Aceste lucruri am vrut să le spun pentru întărirea credinței noastre; jidanii nu vor renunța la mândria și lauda lor cu privire la nobilimea și descendența lor. Așa cum s-a spus mai sus, inimile lor sunt împietrite. Poporul nostru, însă, trebuie să fie cu băgare de seamă față de ei, ca nu cumva să fie amăgit de acest popor neîndreptat, blestemat, care Îl face mincinos pe Dumnezeu și disprețuiește cu trufie întreaga lume[39].

Jidanii ar dori să-i atragă pe creștini la credința lor și fac acest lucru oriunde pot. Dacă Dumnezeu ar vrea să le fie milostiv și lor, jidanilor, ei trebuie, mai întâi de toate, să alunge din sinagogile lor, din inimile și de pe buzele lor acele rugăciuni și cântări blasfemiatoare, care se laudă atât de arogant cu descendența lor, căci astfel de rugăciuni nu fac decât să sporească și să ascută mânia lui Dumnezeu împotriva lor. Totuși, ei nu vor face asta și nu se vor smeri cu adevărat, decât, poate, câțiva indivizi pe care Dumnezeu îi atrage în mod deosebit la Sine și îi izbăvește de ruina lor cumplită.

CIRCUMCIZIA

Cealaltă laudă și „nobilime" de care se mândresc jidanii – și din pricina căreia disprețuiesc cu trufie și deșertăciune întreaga omenire – este circumcizia, pe care au primit-o de la Avraam[40].

Doamne Dumnezeule, câte trebuie să îndurăm noi, goyimii, în sinagogile lor, în rugăciunile, cântările și învățăturile lor! Ce duhoare suntem în nările lor, bieții de noi, doar pentru că nu suntem circumcișii! Ba chiar Dumnezeu Însuși trebuie, dacă îmi este permis să spun astfel, să suporte din nou chinuri cumplite, când este confruntat cu această trufie de nedescris, în timp ce ei se laudă: „Binecuvântat ești Tu, Rege al lumii, care ne-ai ales dintre toate popoarele și ne-ai sfințit prin legământul circumciziei!" Și la fel în multe alte rugăciuni, toate având același ton: că Dumnezeu ar trebui să-i considere superiori tuturor celorlalți oameni pentru că, potrivit poruncii Lui, s-au circumcis, și că El ar trebui să condamne toate celelalte popoare, așa cum și ei o fac și doresc să o facă.

În această laudă a nobilimii, se mândresc la fel de mult ca și cu nașterea lor fizică. Drept urmare, cred că dacă Moise ar apărea împreună cu Ilie și cu Mesia lor și ar încerca să le ia această laudă sau să le interzică astfel de rugăciuni și învățături, ar considera, probabil, că acești trei sunt cei mai mari diavoli din iad, și nu ar ști cum să-i blesteme și să-i condamne mai aspru – ca să nu mai vorbim de a-i crede.

[39] Din nou, Tacitus.

[40] Circumcizia este o tradiție străveche, care pare să dateze cel puțin din anul 3000 î.Hr., dacă nu chiar de mai devreme. Se pare că egiptenii timpurii o practicau deja în jurul anului 2400 î.Hr. Așadar, nu era nicidecum ceva specific jidanilor.

Au hotărât între ei că Moise, împreună cu Ilie și Mesia, trebuie să susțină circumcizia – da, chiar să ajute la întărirea și slăvirea acestei aroganțe și mândrii în circumcizie – că trebuie, asemenea lor, să-i privească pe toți goyimii ca pe o mizerie și o duhoare, doar pentru că nu sunt circumcișii. Moise, Ilie și Mesia trebuie să facă tot ce ei prescriu, gândesc și doresc. Ei insistă că au dreptate, iar dacă Dumnezeu Însuși ar face altceva decât cred ei, atunci El ar greși.

Priviți acum acest popor jalnic, orb și lipsit de minte. În primul rând (după cum am spus anterior despre nașterea fizică), dacă aș admite că circumcizia este suficientă pentru a-i face poporul lui Dumnezeu, sau pentru a-i sfinți și a-i separa înaintea Lui de toate celelalte națiuni, atunci ar trebui să concludem că oricine este circumcis nu poate fi rău și nu poate fi osândit. Și Dumnezeu nu ar permite ca așa ceva să se întâmple, dacă ar considera circumcizia atât de sfântă și puternică. Așa cum noi, creștinii, spunem: „Cine are credință nu poate fi rău și nu poate fi osândit, atâta vreme cât își păstrează credința." Dumnezeu prețuiește credința ca fiind atât de valoroasă și puternică încât îl va sfinți cu siguranță pe cel care o are și îl va împiedica să se piardă. Dar să lăsăm asta pentru moment.

În al doilea rând, vedem din nou cum jidanii stârnesc tot mai mult mânia lui Dumnezeu prin astfel de rugăciuni. Acolo stau ei și Îl defăimează pe Dumnezeu printr-o minciună blasfemiatoare, rușinoasă și nerușinată. Sunt atât de orbi și stupizi încât nu văd nici cuvintele din Geneza 17, nici întreaga Scriptură, care condamnă această minciună cu tărie. În Geneza 17:12, Moise afirmă că Avraam a fost poruncit să-l circumcidă nu doar pe fiul său Isaac (care nici nu se născuse atunci), ci pe toți băieții născuți în casa lui, fie fii, fie robi – inclusiv sclavii. Toți aceștia au fost circumcișii într-o singură zi, împreună cu Avraam și cu Ismael, care, ne spune textul, avea 13 ani atunci.

Așadar, legământul circumciziei îi cuprinde pe toți urmașii lui Avraam, în special pe Ismael, care a fost primul sământă a lui Avraam circumcis. Prin urmare, Ismael nu doar că este egal cu fratele său Isaac, dar – dacă acest lucru ar conta înaintea lui Dumnezeu – ar putea chiar să se laude mai mult decât Isaac, fiindcă a fost circumcis cu un an mai devreme. În această privință, ismaeliții ar putea pretinde un rang mai înalt decât israeliții, pentru că strămoșul lor Ismael a fost circumcis înainte ca Isaac, părintele israeliților, să se fi născut.

De ce mint, așadar, jidanii atât de rușinos înaintea lui Dumnezeu în rugăciunile și predicile lor, de parcă circumcizia ar fi doar a lor, prin care au fost separați de toate celelalte popoare și prin care doar ei ar fi poporul sfânt al lui Dumnezeu? Ar trebui, într-adevăr – dacă ar fi în stare – să le fie rușine înaintea ismaeliților, edomiților și altor popoare, știind că ei, jidanii, au fost tot timpul un popor mic, abia o mână de oameni, comparativ cu alte națiuni care erau și ele sământa lui Avraam și care, fără îndoială, au transmis porunca circumciziei urmașilor lor. Iar faptul că circumcizia a fost transmisă doar unui fiu, Isaac, pare de mică importanță în comparație cu circumcizia transmisă celorlalți fii ai lui Avraam.

Scriptura spune că Ismael, fiul lui Avraam, a devenit un mare popor, că a născut 12 prinți și că cei șase fii ai lui Chetura (Geneza 25:1) au stăpânit teritorii mult mai întinse decât Israel. Și fără îndoială aceștia au păstrat ritualul circumciziei primit de la părinții lor.

Așadar, din moment ce circumcizia, așa cum a fost poruncită de Dumnezeu în Geneza 17, este practicată de atâtea popoare, începând cu Avraam – de a cărui sământă sunt toți în aceeași măsură ca și Isaac și Iacov – și din moment ce nu este nicio diferență în această privință între ei și copiii lui Israel, ne întrebăm: Ce fac, de fapt, jidanii când Îl laudă și Îi mulțumesc lui Dumnezeu în rugăciunile lor pentru că i-a ales prin circumcizie dintre toate neamurile, i-a sfințit și i-a făcut poporul Lui?

Aceasta este ceea ce fac: Îl blasfemiază pe Dumnezeu și Îl fac mincinos în privința poruncii și a cuvintelor Sale, unde spune (Geneza 17:12) că circumcizia nu trebuie poruncită doar lui Isaac și descendenților săi, ci întregii semințe a lui Avraam. Jidanii nu au o poziție favorizată care să-i înalțe deasupra lui Ismael datorită circumciziei, sau deasupra lui Edom, Midean, Efah, Efer etc., toți fiind socotiți în Geneza ca fiind sământa lui Avraam. Toți au fost circumcișii și făcuți moștenitori ai circumciziei, la fel ca Israel.

Acum, ce folos are pentru Ismael că este circumcis? Ce folos are pentru Edom că este circumcis — Edom care, pe deasupra, se trage din Isaac, cel ales, și nu din Ismael? Ce folos are pentru Midean și frații săi, fiii lui Chetura, că sunt circumcișii? Ei nu sunt, cu toate acestea, poporul lui Dumnezeu; nici descendența din Avraam, nici circumcizia poruncită de Dumnezeu nu-i ajută. Dacă circumcizia nu-i ajută pe ei să devină poporul lui Dumnezeu, cum i-ar putea ajuta pe jidani? Este una și aceeași circumcizie, poruncită de același Dumnezeu, și este unul și același tată, aceiași carne și sânge, aceeași descendență comună pentru toți. Este o egalitate absolută; nu există nicio diferență, nicio deosebire între ei din punctul de vedere al circumciziei și al nașterii.

Așadar, nu este o minciună isteață sau subtilă, ci una grosolană, prostească și nebunească atunci când jidanii se laudă cu circumcizia lor înaintea lui Dumnezeu — presupunând că Dumnezeu ar trebui să-i privească cu bunăvoință din acest motiv, deși ar trebui să știe din Scriptură că nu sunt singura rasă circumcisă în conformitate cu porunca lui Dumnezeu și că, din acest motiv, nu pot fi poporul special al lui Dumnezeu. Este nevoie de ceva mai mult, diferit și mai măreț pentru a fi așa ceva, întrucât ismaeliții, edomiții, midianiții și alți descendenți ai lui Avraam se pot mândri în mod egal cu această glorie, chiar și înaintea lui Dumnezeu. În ceea ce privește nașterea și circumcizia, ei sunt, așa cum am spus, egalii lor.

Poate că jidanii vor declara că ismaeliții, edomiții etc. nu respectă ritualul circumciziei la fel de strict cum o fac ei. În afară de tăierea prepuțului copilului de sex masculin, jidanii trag pielea înapoi pe micul penis și o rup cu unghii ascuțite, după cum se citește în cărțile lor. Astfel, provoacă copilului o durere extraordinară, fără și împotriva poruncii lui Dumnezeu, încât tatăl, care ar trebui să se bucure de circumcizie, stă acolo și plânge când țipetele copilului îi pătrund inima. Noi răspundem clar că o asemenea adăugire este invenția lor proprie — da, inspirată de diavolul cel blestemat — și este în contradicție cu porunca lui Dumnezeu, din moment ce Moise spune în Deuteronom 4:2 și 12:32: „Să nu adăugați nimic la cuvântul pe care vi-l poruncesc și să nu scădeți nimic din el." Cu un asemenea adaos diavolesc, ei își ruinează circumcizia, astfel încât, în fața lui Dumnezeu, nicio altă națiune nu practică circumcizia mai puțin decât ei, din moment ce adaugă și practică acest supliment condamnabil cu o așa nepăsare nesupusă.

Să vedem acum ce spune Moise însuși despre circumcizie. În Deuteronom 10:16 el spune: „Să vă tăiați dar inima împrejur și încăpățânați nu mai fiți." Dragă Moise, ce vrei să spui? Nu este suficient că sunt circumcișii trupește? Sunt separați de toate celelalte națiuni prin această sfântă circumcizie și făcuți popor sfânt al lui Dumnezeu. Și tu îi mustri pentru încăpățânare împotriva lui Dumnezeu? Îi desconsideri circumcizia lor sfântă? Vorbești de rău poporul sfânt, circumcis al lui Dumnezeu? Să îndrăznești să vorbești așa astăzi în sinagogile lor! Dacă nu ar fi pietre la îndemână, ar folosi noroi și murdărie ca să te alunge din mijlocul lor, chiar dacă ai valora cât zece Moise.

El îi mustră și în Levitic 26:41, spunând: „Dacă li se va smeri inima netăiată împrejur..." Ai grijă, Moise! Știi cu cine vorbești? Vorbești cu un popor nobil, ales, sfânt, circumcis al lui Dumnezeu. Și îndrăznești să spui că au inimi netăiate împrejur? Asta e mult mai rău decât a avea o carne de șapte ori netăiată împrejur; căci o inimă netăiată împrejur nu poate avea un Dumnezeu. Și pentru un astfel de popor, circumcizia cărnii nu folosește la nimic. Doar o inimă tăiată împrejur poate produce un popor al lui Dumnezeu, și poate face asta chiar și atunci când circumcizia trupească lipsește sau este imposibilă, cum a fost cazul copiilor lui Israel în cei 40 de ani în pustiu.

Astfel și Ieremia îi mustră, spunând în capitolul 4:4: „Tăiați-vă împrejur pentru Domnul, lepădați prepuțul inimii voastre, bărbați ai lui Iuda și locuitori ai Ierusalimului, ca nu cumva mânia Mea să izbucnească ca un foc și să ardă fără să fie stinsă..." Ieremia, nenorocit eretic, seducător și profet mincinos, cum îndrăznești să spui acelui popor sfânt, circumcis al lui Dumnezeu, să se taie împrejur pentru Domnul? Vrei să spui că până acum au fost circumcișii trupește pentru diavol, de parcă Dumnezeu nu ar aprecia circumcizia lor sfântă, trupească? Și mai și amenințați cu mânia lui Dumnezeu, ca un foc veșnic, dacă nu-și taie inimile împrejur? Dar ei nu menționează această circumcizie a inimii în rugăciunile lor, nici nu-L laudă sau mulțumesc lui Dumnezeu pentru ea, nici măcar cu o literă. Și tu îndrăznești să anulezi sfânta lor circumcizie a cărnii, făcând-o vrednică de mânia lui Dumnezeu și de focul veșnic? Îți dau un sfat: să nu intri în sinagoga lor; toți dracii te-ar sfâșia și devora acolo.

În Ieremia 6:10 citim mai departe: „Urechile lor sunt netăiate împrejur, și nu pot să ia aminte.” Ei bine, dragă Ieremia, te porți cam dur și fără considerație cu nobilul, alesul, sfântul, circumcisul popor al lui Dumnezeu. Vrei să spui că o națiune atât de sfântă are urechi netăiate împrejur? Și, ceea ce e și mai rău, că nu pot asculta? Nu înseamnă asta că nu sunt poporul lui Dumnezeu? Cel ce nu poate auzi sau nu vrea să audă cuvântul lui Dumnezeu nu este dintre ai Lui. Iar dacă nu sunt poporul lui Dumnezeu, atunci sunt poporul diavolului; și atunci nici tăierea, nici jupuirea, nici zgârierea nu vor fi de folos. Pentru numele lui Dumnezeu, Ieremia, încetează să mai vorbești astfel! Cum poți disprețui și condamna atât de groaznic sfânta circumcizie, încât să separi poporul ales, circumcis, sfânt de Dumnezeu și să-l dai diavolului ca pe un blestemat? Nu-I mulțumesc ei oare lui Dumnezeu că i-a separat prin circumcizie de diavol și de toate celelalte națiuni, și că i-a făcut un popor sfânt și deosebit? Da, „A rostit blasfemie! Răstignește-l, răstignește-l!”

În capitolul 9:25, Ieremia spune mai departe: „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi pedepsi pe toți cei tăiați împrejur, dar netăiați împrejur: Egipt, Iuda, Edom, fiii lui Amon, Moab și pe toți cei ce locuiesc în pustie... căci toate aceste neamuri sunt netăiate împrejur, și toată casa lui Israel are inima netăiată împrejur...”

În fața acestora, ce se alege de lauda arogantă a tăierii împrejur, prin care jidanii pretind că sunt un popor sfânt, deosebit de celelalte neamuri? Iată că Cuvântul lui Dumnezeu îi pune laolaltă cu păgânii și cu netăiații împrejur și le amenință cu aceeași pedeapsă. Mai mult, cea mai de seamă parte a lui Israel, nobilul trib regal al lui Iuda, este menționată aici, și apoi întreaga casă a lui Israel. Ceea ce este cel mai grav, este faptul că El afirmă că păgânii sunt, ce-i drept, netăiați împrejur în trup, dar că Iuda, Edom și Israel, care sunt tăiați împrejur în carne, sunt mult mai josnici decât păgânii, întrucât au inima netăiată împrejur; iar aceasta, după cum am spus, este mult mai grav decât tăierea împrejur în trup.

Aceste pasaje și altele asemenea dovedesc de netăgăduit că aroganța jidanilor și lauda lor în fața Goyimilor netăiați împrejur nu au nicio valoare și, dacă nu sunt însoțite de altceva, nu merită decât mânia lui Dumnezeu. Dumnezeu spune că au inima netăiată împrejur. Dar jidanii nu acordă atenție unei astfel de "prepuțuri" a inimii; dimpotrivă, ei cred că Dumnezeu ar trebui să privească cu bunăvoință spre tăierea lor trupească și să asculte laudele lor arogante față de toți Goyimii, care nu pot lăuda asemenea tăiere împrejur. Acești oameni orbi și mizerabili nu văd că Dumnezeu condamnă foarte clar și explicit inima lor netăiată împrejur în aceste versete, și prin aceasta condamnă și tăierea lor împrejur fizică, împreună cu laudele și rugăciunile lor. Ei își urmează drumul ca niște nebuni, făcând ca prepuțul inimii lor să devină tot mai gros prin asemenea laude semețe înaintea lui Dumnezeu și disprețuind toate celelalte popoare. Pe baza acestei tăieri de împrejur fizice, zadarnice și arogante, ei pretind a fi singurul popor al lui Dumnezeu, până când prepuțul inimii lor devine mai gros decât un munte de fier și nu mai pot nici să audă, nici să vadă, nici să simtă propriile lor Scripturi clare, pe care le citesc zilnic cu ochi orbi, acoperiți cu o piele mai groasă decât scoarța unui stejar.

Dacă Dumnezeu urmează să le asculte rugăciunile și laudele și să le primească, ei trebuie mai întâi să-și curețe sinagogile, gurile și inimile de o asemenea mândrie blasfemiatoare, rușinoasă, falsă și înșelătoare. Altfel, nu vor face decât să meargă din rău în mai rău, provocând și mai mult mânia lui Dumnezeu asupra lor.

Cine se roagă înaintea lui Dumnezeu nu trebuie să se apropie de El cu trufie și minciună, nu trebuie să se laude doar pe sine, să condamne pe toți ceilalți, să pretindă că este singurul popor al lui Dumnezeu și să-i blesteme pe toți ceilalți, așa cum fac ei. După cum spune David în Psalmul 5:4: „Căci tu nu ești un Dumnezeu căruia să-i placă răutatea; cel rău nu va locui lângă tine. Nebunii nu vor sta în prezența ochilor tăi; tu urăști pe toți cei ce săvârșesc nelegiuirea. Tu pierzi pe cei ce spun minciuni; Domnul urăște pe cei ce varsă sânge și înșală." Iar în versetul 7: „Dar eu, prin mulțimea îndurării tale, voi intra în casa ta; mă voi închina în templul tău cel sfânt, cu frică de tine."

Acest psalm se aplică tuturor oamenilor, fie că sunt tăiați împrejur sau nu, dar în mod deosebit și special jidanilor, căci pentru ei a fost scris și compus — așa cum e cazul întregii Scripturi. Și ei sunt descriși în el mai bine decât toți ceilalți păgâni. Ei sunt cei care în mod constant au urmat căi fără de Dumnezeu, idolatrie, învățături false și au avut inimi netăiate împrejur, așa cum Moise însuși și toți profeții au strigat și s-au plâns.

Dar în toate acestea, ei au pretins mereu că sunt plăcuți lui Dumnezeu și i-au omorât pe toți profeții din această pricină. Ei sunt poporul rău și încăpățânat, care nu s-a convertit de la rău la fapte bune prin predicile, mustrările și învățăturile profeților. Scriptura mărturisește acest lucru pretutindeni. Și totuși, ei pretind că sunt slujitorii lui Dumnezeu și că stau înaintea Lui. Sunt niște ticăloși mândri și trufași care până în ziua de azi nu știu decât să se laude cu rasa și spița lor, să se laude doar pe ei și să disprețuiască și să blesteme întreaga lume în sinagogile, rugăciunile și învățăturile lor. Cu toate acestea, își imaginează că în ochii lui Dumnezeu sunt copiii Lui cei mai dragi.

Sunt mincinoși veritabili și câini de sânge care nu doar că au denaturat și falsificat în mod continuu toată Scriptura cu explicațiile lor mincinoase, dintru început și până în ziua de azi. Dorința lor cea mai aprinsă și speranța lor cea mai mare este ca într-o zi să poată face cu noi, neamurile, ce au făcut cu păgânii în Persia pe vremea Esterei[41] — frumos potrivit cu setea lor de sânge, dorința lor răzbunătoare și ucigașă.

Soarele nu a răsărit niciodată peste un popor mai însetat de sânge și mai răzbunător decât ei, care-și închipuie că sunt poporul lui Dumnezeu, însărcinat și poruncit să-i ucidă pe Goyimi. De fapt, cel mai important lucru pe care îl așteaptă de la Mesia al lor este că va omorî și va nimici întreaga lume cu sabia lor. Așa s-au purtat cu noi, creștinii, chiar de la început, în toată lumea. Încă

[41] Adică, prin crimă în masă. În Esthera capitolul 9 citim că 75.000 de Goyimi au fost măcelăriți de jidani.

ar vrea să o facă, dacă ar avea puterea, și de multe ori au încercat, pentru care au primit binemeritatele lor pedepse.[42]

Poate că vom reveni asupra acestui subiect mai târziu; dar să ne întoarcem acum la falsa și mincinoasa lor laudă cu privire la tăierea împrejur. Acești mincinoși rușinoși știu bine că nu sunt singurul popor al lui Dumnezeu, chiar dacă ar fi fost singurii care aveau tăierea împrejur.

Știu de asemenea că prepuțul nu este o piedică în a fi poporul lui Dumnezeu. Și totuși, ei se poartă cu nerușinare înaintea lui Dumnezeu, mint și se laudă că sunt singurul popor al lui Dumnezeu datorită tăierii lor trupești, uitând de tăierea împrejur a inimii.

Împotriva acestui lucru există exemple puternice din Scriptură. În primul rând, îl amintim pe Iov, care, după cum spun ei, descindea din Nahor. Dumnezeu nu i-a poruncit lui și urmașilor săi tăierea împrejur. Și totuși, cartea lui arată clar că foarte puțini sfinți mari din Israel l-au egalat pe el și pe poporul său. Nici profetul Elisei nu i-a cerut lui Naaman Sirianul să se taie împrejur; și totuși, el a fost sfințit și a devenit copil al lui Dumnezeu, și fără îndoială și mulți alții cu el.

Mai mult, întreaga carte a profetului Iona stă mărturie: el a convertit Ninive la Dumnezeu și a salvat-o împreună cu regii, prinții, dregătorii, țara și poporul ei, fără a-i tăia împrejur.

În mod similar, Daniel i-a convertit pe marii regi și popoare ai Babilonului și Persiei, precum Nebucadnețar, Cirus, Darius etc., și totuși ei au rămas Goyimi, necircumcișii, și nu au devenit jidani. Mai devreme, Iosif l-a învățat pe faraon, regele, pe prinții săi și pe poporul său – după cum ne spune Psalmul 105:22 – și totuși i-a lăsat necircumcișii. Asta, spun eu, acești mincinoși împietriți și înrăiți o știu, și totuși pun atât de mult accent pe circumcizie, ca și cum nicio persoană necircumcisă nu ar putea fi copil al lui Dumnezeu.

Iar ori de câte ori reușesc să seducă un Creștin, încearcă să-l sperie pentru a se circumcide. Apoi se prezintă înaintea lui Dumnezeu și se laudă în rugăciunile lor că ne-au adus în poporul lui Dumnezeu prin circumcizie – ca și cum acesta ar fi fost un act de mare preț. Disprețuiesc, desconsideră și blestemă prepuțul de pe trupul nostru ca pe o urâciune care ne împiedică să devenim poporul lui Dumnezeu, în timp ce circumcizia lor, spun ei, realizează totul.

Ce ar trebui să facă Dumnezeu cu astfel de rugăciuni și laude, aduse împreună cu minciunile lor grosolane, blasfemiatoare, contrare întregii Scripturi (după cum s-a spus deja)? Cu siguranță, Dumnezeu le va asculta și îi va aduce înapoi în țara lor! Vreau să spun că, dacă s-ar afla în cer, astfel de laude, rugăciuni și minciuni legate doar de circumcizie i-ar arunca instantaneu în prăpastia iadului. Am scris deja despre aceasta împotriva sabatarienilor.[43]

De aceea, drag Creștin, păzește-te de acești oameni osândiți, pe care Dumnezeu i-a lăsat să cadă în asemenea abominații și minciuni adânci, căci tot ce fac și spun este doar minciună, blasfemie și răutate, oricât de frumos ar părea.

[42] Aceasta este o prevestire intrigantă a masacrelor în masă inspirate de jidani din Primul și al Doilea Război Mondial, precum și din Orientul Mijlociu de astăzi. Vezi Dalton (2019).
[43] Vezi tratatul lui Luther Împotriva Sabatarienilor (1538).

Dar poate întrebi: La ce folosește atunci circumcizia? Sau de ce a poruncit Dumnezeu atât de strict circumcizia? Răspundem: Să se frământe jidanii cu asta! Ce ne pasă nouă, neamurilor, de acest lucru? Nu ni s-a impus, după cum ai auzit, și nici nu avem nevoie de ea, căci putem fi poporul lui Dumnezeu fără ea, la fel ca oamenii din Ninive, Babilon, Persia și Egipt.

Și nimeni nu poate dovedi că Dumnezeu ar fi poruncit vreodată unui profet sau unui jidan să-i circumcidă pe Goyimi. Prin urmare, să nu ne hărțuiască cu minciunile și idolatria lor. Dacă pretind că sunt atât de înțelepți încât să ne învețe și să ne circumcidă pe noi, non-jidanii, atunci să ne spună mai întâi ce rost are circumcizia și de ce a poruncit Dumnezeu atât de strict. Ne datorează acest răspuns; dar nu-l vor da până nu se vor întoarce în Ierusalim – adică atunci când diavolul se va sui în cer. Căci atunci când susțin că Dumnezeu a poruncit circumcizia pentru a-i sfinți, a-i mântui și a-i face poporul Său, mint cu nerușinare, după cum ai auzit. Moise și toți profeții mărturisesc că nici măcar celor cărora li s-a poruncit circumcizia nu le-a fost de folos, întrucât aveau inima necircumcisă. Cum ne-ar ajuta atunci pe noi, cărora nu ni s-a poruncit?

Dar, vorbind din perspectiva noastră creștină – noi știm foarte bine de ce a fost dată circumcizia și ce scop a avut. Însă niciun jidan nu știe asta, și chiar când le spunem, este ca și cum ai vorbi cu un butuc sau cu o piatră. Nu vor să renunțe la lauda și mândria lor, adică la minciunile lor. Ei insistă că au dreptate; Dumnezeu trebuie să fie mincinos și greșit. Așadar, să-i lăsăm să-și urmeze calea și să mintă, așa cum au făcut părinții lor de la început.

Dar Sfântul Pavel ne învață în Romani 3 că, atunci când circumcizia este înfăptuită ca o lucrare exterioară, nu poate sfinți sau mântui și nici nu a fost menită să facă asta. Nici nu osândește pe păgânii necircumcișsi, așa cum spun jidanii în mod mincinos și blasfemiator.

Dimpotrivă, el spune: „circumcizia este de mare folos în felul acesta – că lor li s-au încredințat cuvintele lui Dumnezeu” [Romani 3:1]. Asta este esența, aici se află cheia! Circumcizia a fost dată și instituită pentru a cuprinde și a păstra cuvântul și făgăduința lui Dumnezeu. Asta înseamnă că circumcizia nu trebuie să fie folositoare sau suficientă ca faptă în sine, ci cei care o posedă trebuie să fie legați prin acest semn, legământ sau sacrament de ascultarea și credința în cuvintele lui Dumnezeu și de transmiterea acestora urmașilor lor.

Dar acolo unde un astfel de scop sau motiv pentru circumcizie nu mai există, circumcizia ca simplă faptă nu mai are nici valabilitate, nici valoare – cu atât mai puțin dacă jidanii adaugă un alt scop sau explicație ei. Acest lucru este susținut și de cuvintele din Geneza 17: „Eu voi fi Dumnezeul tău, iar ca semn al acestui legământ veți purta semnul Meu în trupul vostru” [Geneza 17:8, 11].

Acestea exprimă același gând pe care îl găsim în afirmația Sf. Pavel, că circumcizia a fost dată pentru ca omul să audă și să asculte cuvântul lui Dumnezeu. Căci atunci când cuvântul lui Dumnezeu nu mai este ascultat sau păstrat, El nu mai este Dumnezeul nostru, întrucât, în această viață, nu-L putem cuprinde și avea pe Dumnezeu decât prin cuvântul Său. Această viață nenorocită

nu poate suporta și îndura slava Sa strălucitoare, după cum spune în Exod [33:20]: „Omul nu poate să Mă vadă și să trăiască.”

Scriptura abundă în exemple care arată ce sens sau scop i-au dat jidanii circumciziei. Ori de câte ori Dumnezeu a vrut să le vorbească prin profeți – fie despre cele Zece Porunci, în care îi mustra, fie despre promisiunea ajutorului viitor – ei au fost întotdeauna împietriți, sau, după cum mărturisesc versetele citate din Moise și Ieremia, aveau inima și urechile necircumcise.

Întotdeauna pretindeau că fac ceea ce este corect și drept, în timp ce profeții – adică Dumnezeu însuși, al cărui cuvânt îl predicau aceștia – făceau ceea ce era greșit și rău. Prin urmare, jidanii i-au ucis pe toți, și nu au lăsat niciunul să moară nepersecutat și necondamnat, cu excepția câtorva în timpul lui David, Ezechia și Iosia. Întreaga istorie a lui Israel și a lui Iuda este plină de blasfemii împotriva cuvântului lui Dumnezeu, de persecuții, batjocuri și crime împotriva profeților. Judecând după istorie, acești oameni [jidanii] trebuie numiți ucigași de profeți și dușmani ai cuvântului lui Dumnezeu. Oricine citește Biblia nu poate ajunge la o altă concluzie.

După cum am spus, Dumnezeu nu a instituit circumcizia și nu i-a acceptat pe jidani ca popor al Său pentru ca ei să persecute, să batjocorească și să ucidă cuvântul și profeții Săi, și astfel să-I aducă un serviciu lui Dumnezeu și dreptății. Ci, după cum spune Moise în Geneza 17, când vorbește despre circumcizie, aceasta a fost instituită pentru ca ei să-L asculte pe Dumnezeu și cuvântul Său – adică să-L lase să fie Dumnezeul lor. În lipsa acestui lucru, circumcizia în sine nu le-ar fi fost de niciun folos, deoarece atunci nu mai era circumcizia lui Dumnezeu, fiind fără Dumnezeu și împotriva cuvântului Său; devenise doar o lucrare omenească. El și-a legat pe Sine, sau cuvântul Său, de circumcizie. Acolo unde aceste două se separă, circumcizia rămâne doar o coajă goală, fără miez sau esență.

O situație similară este valabilă și pentru noi, creștinii: Dumnezeu ne-a dat botezul, sacramentul trupului și sângelui Său, precum și cheile, cu scopul ultim sau cauza finală ca noi să-i auzim cuvântul prin acestea și să ne exercităm credința în ele. Adică, prin ele, El intenționează să fie Dumnezeul nostru, iar noi, prin ele, să fim poporul Lui. Dar ce am făcut noi?

Am separat cuvântul și credința de sacrament (adică de Dumnezeu și de scopul Său ultim) și l-am transformat într-un simplu opus legis, o lucrare a legii, sau, așa cum o numesc papistașii, un opus operatum — o lucrare pur omenească, pe care preoții o ofereau lui Dumnezeu, iar laicii o îndeplineau ca act de ascultare ori de câte ori îl primeau. Ce mai rămâne din sacrament? Doar o coajă goală, o simplă ceremonie, un opus vanum, lipsit de tot ce este divin. Da, este o abominație monstruoasă prin care am pervertit adevărul lui Dumnezeu în minciună și am ajuns să ne închinăm adevăratului vițel de aur al lui Aaron.[44] Din această cauză, Dumnezeu ne-a lăsat pradă orbirii cumplite și doctrinelor false fără număr și, mai mult, a îngăduit ca Mahomed și papa, împreună cu toți dracii, să se năpustească asupra noastră.

Poporului Israel i s-a întâmplat ceva asemănător. Ei au separat mereu circumcizia, ca opus operatum, o lucrare proprie, de cuvântul lui Dumnezeu, și i-au prigonit pe toți profeții prin care Dumnezeu voia să le vorbească, potrivit înțelesului în care a fost instituită circumcizia. Și totuși, cu o mândrie constantă, se lăudau că sunt poporul lui Dumnezeu în virtutea circumciziei. Astfel, ajung într-un conflict cu Dumnezeu. Dumnezeu vrea ca ei să-L asculte și să respecte circumcizia în mod corect și deplin; dar ei refuză și pretind ca Dumnezeu să respecte lucrarea lor de circumcizie — adică o jumătate de circumcizie, coaja circumciziei. Dumnezeu, la rândul Său, refuză acest lucru; și astfel se îndepărtează tot mai mult unii de alții, până ce împăcarea devine imposibilă.

Acum, cine vrea să-L acuze pe Dumnezeu de nedreptate? Spuneți-mi, voi, cei raționali: este oare potrivit ca Dumnezeu să ia în seamă lucrările celor care refuză să-I audă cuvântul? Sau să-i considere poporul Său când aceștia nu vor să-L recunoască drept Dumnezeul lor? Cu toată Dreptatea și temeiul, Dumnezeu poate spune, așa cum declară psalmul [Ps. 81:11]:

> *„Dar poporul Meu n-a ascultat glasul Meu. Atunci i-am lăsat în voia inimii lor împietrite, să umble după sfaturile lor.”*

Iar în Deuteronom 32:21, Moise afirmă:

> *„M-au aţâţat la gelozie cu ce nu este dumnezeu... așa că îi voi aţâţa la gelozie cu un popor care nu este popor.”*

[44] Aceasta este „vițelul de aur” menționat în Exodul 32.

Similar, și între noi, creștinii, papistașii nu mai pot fi considerați Biserica. Ei nu-L mai lasă pe Dumnezeu să le fie Dumnezeu, căci refuză să-I asculte cuvântul, ba mai mult, îl prigonesc cumplit, după care vin cu cojile lor goale, pleava și murdăria, atunci când celebrează liturghia și țin ceremoniile lor. Și totuși, Dumnezeu ar trebui să-i recunoască și să-i privească drept adevărata Sa Biserică, trecând cu vederea faptul că ei nu-L recunosc pe El ca pe adevăratul Dumnezeu, adică nu doresc ca El să le vorbească prin predicatorii Săi. Cuvântul Său trebuie socotit erezie, diavol și tot ce este rău. Aceasta o va face într-adevăr, și ei o vor simți — mult mai rău decât au simțit jidanii.

Putem înțelege acum, fără dificultate, că circumcizia a fost foarte utilă și bună, așa cum declară Sfântul Pavel — nu în sine, ci datorită cuvântului lui Dumnezeu. Suntem convinși, și este adevărul, că acei copii care au fost circumciși în a opta zi deveneau copii ai lui Dumnezeu, așa cum spun cuvintele:

„Eu voi fi Dumnezeul lor" [Gen. 17:7], căci ei primeau circumcizia deplină și desăvârșită — cuvântul împreună cu semnul — și nu le despărțeau. Dumnezeu era prezent și le spunea:

„Eu voi fi Dumnezeul lor"; și astfel circumcizia se împlinea în ei. În același fel, copiii noștri primesc botezul complet, adevărat și deplin — cuvântul împreună cu semnul — și nu le separă; ei primesc miezul în coajă. Dumnezeu este prezent; El botează și le vorbește, și prin aceasta îi mântuiește.

Dar acum, când am ajuns la bătrânețe, vine papa — și cu el, diavolul — și ne învață să transformăm acest lucru într-un *opus legis* sau *opus operatum*. El separă cuvântul de semn și predică că suntem mântuiți prin propria noastră căință, lucrare și satisfacție. Trăim aceeași experiență pe care o descrie Sfântul Petru în 2 Petru 2:22:

„Câinele se întoarce la ce a vărsat, iar porcul spălat se tăvălește din nou în noroi."

Astfel, sacramentul nostru a devenit o lucrare, și ne hrănim iarăși cu vărsăturile noastre. La fel și jidanii, când au ajuns la bătrânețe, au pervertit buna lor circumcizie făcută în ziua a opta, au separat cuvântul de semn și au transformat-o într-o lucrare omenească sau chiar porcească. În felul acesta L-au pierdut pe Dumnezeu și cuvântul Său, și nu mai înțeleg nimic din Scripturi.

Dumnezeu, într-adevăr, i-a onorat în mod deosebit prin circumcizie, vorbindu-le lor mai presus decât tuturor celorlalte popoare ale pământului și încredințându-le cuvântul Său. Și pentru a păstra acest cuvânt printre ei, le-a dăruit o țară specială; a săvârșit mari minuni prin ei, a rânduit regi și guvernare, și i-a copleșit cu profeți, care nu doar că i-au învățat cele mai bune lucruri pentru prezent, ci le-au și făgăduit Mesia cel viitor, Mântuitorul lumii.

Toate acestea le-a făcut Dumnezeu pentru El, pentru Mesia: pentru El a fost chemat Avraam, pentru El a fost instituită circumcizia, și pentru El a fost înălțat poporul, ca lumea întreagă să știe din ce popor, din ce țară, în ce timp, da, din ce semințe, familie, cetate și persoană va veni El — ca să nu fie defăimat nici de diavoli, nici de oameni, că ar fi venit dintr-un colț întunecat ori din strămoși necunoscuți. Nu, strămoșii Lui trebuiau să fie mari patriarhi, regi de seamă și profeți remarcabili, care să-I poarte mărturie.

Am arătat deja cum au privit jidanii, cu puține excepții, astfel de promisiuni și profeți. Niciodată n-au putut răbda un profet și întotdeauna au prigonit cuvântul lui Dumnezeu și au refuzat să-I dea ascultare. Aceasta este plângerea și tânguirea tuturor profeților. Și așa cum au făcut părinții lor, așa fac și ei azi, și nu-și vor îndrepta niciodată căile. Dacă Isaia, Ieremia sau alți profeți ar merge azi printre ei și ar proclama ceea ce au proclamat odinioară, sau ar declara că circumcizia și speranța lor de acum în Mesia sunt deșarte, atunci ar trebui din nou să moară de mâna lor — întocmai cum s-a întâmplat și atunci.

Să observe cel care este înzestrat cu rațiune, ca să nu mai vorbim de înțelegerea creștină, cât de arbitrar pervertesc și răstălmăcesc ei cărțile profeților cu glosările lor blestemate, încălcându-și propria conștiință — despre care, poate, vom mai vorbi mai târziu. Acum că nu-i mai pot ucide pe profeți fizic sau personal, îi chinuie spiritual, le mutilează, le sugrumă și le batjocoresc versetele minunate, încât inima omenească se tulbură și se întristează. Acest lucru ne obligă să vedem cum, din cauza mâniei lui Dumnezeu, au fost cu totul dați în mâinile diavolului. Pe scurt, sunt un popor ucigaș de profeți; și pentru că nu-i mai pot omorî pe cei vii, trebuie să-i ucidă și să-i chinuiască pe cei morți.

După aceea, după ce l-au biciuit, răstignit, scuipat, blasfemiat și blestemat pe Dumnezeu în cuvântul Său — așa cum profețește Isaia 8 — ei își etalează fățarnic circumcizia și alte fapte deșarte, blasfematoare, inventate și lipsite de sens.

Ei presupun că sunt singurul popor al lui Dumnezeu, că pot condamna pe toată lumea, și se așteaptă ca această aroganță și laudă de sine să-i placă lui Dumnezeu, ca El să le răsplătească printr-un Mesia ales și prescris după pofta lor.

Prin urmare, dragă Creștine, ferește-te de un astfel de popor blestemat și incorigibil, de la care nu poți învăța altceva decât să-L faci mincinos pe Dumnezeu și cuvântul Său, să blasfemiezi, să răstălmăcești, să ucizi profeți și, cu mândrie și dispreț, să nesocotești toți oamenii de pe pământ[45].

Chiar dacă Dumnezeu ar fi dispus să treacă cu vederea toate celelalte păcate ale lor — ceea ce, desigur, este imposibil — El nu ar putea tolera o astfel de mândrie inexprimabilă (deși jalnică și nenorocită). El este numit Dumnezeul celor smeriți, așa cum spune Isaia 66:2:

„Dar spre cel ce este smerit și cu duhul zdrobit și care tremură la cuvântul Meu, spre acela voi privi."

Am spus destul despre a doua laudă falsă a iudeilor, anume, despre falsa și zadarnica lor circumcizie, care nu le-a fost de niciun folos când au fost mustrați de Moise și de Ieremia pentru inima lor necircumcisă.

Cu atât mai puțin le este de folos acum, când nu este altceva decât o înșelătorie a diavolului, prin care acesta își bate joc de ei și îi amăgește, așa cum face și cu turcii. Oriunde nu mai este prezent cuvântul lui Dumnezeu, circumcizia este nulă și fără valoare.

[45] O altă referință la misantropia jidănească.

În al treilea rând, sunt foarte mândri pentru că Dumnezeu a vorbit cu ei și le-a dat legea lui Moise pe Muntele Sinai. Aici ajungem în punctul cel mai important; aici Dumnezeu chiar trebuie să se lase torturat; aici trebuie să asculte cum ei îl obosesc cu cântecele și laudele lor pentru că i-a sfințit cu legea Sa sfântă, i-a deosebit de celelalte neamuri și i-a scos din Egipt.

Aici noi, sărmanii Goyimi, suntem cu adevărat disprețuiți și socotiți niște nimicuri în comparație cu poporul sfânt, ales, nobil și extrem de înălțat, care deține cuvântul lui Dumnezeu! Ei spun, așa cum eu însumi am auzit[46]: „Dar ce aveți voi de zis despre faptul că Dumnezeu însuși a vorbit cu noi pe Muntele Sinai, lucru pe care nu l-a făcut cu niciun alt popor?" Nu avem cu ce să-i contrazicem, căci nu le putem nega această glorie. Cărțile lui Moise sunt gata să dovedească aceasta, iar David, de asemenea, mărturisește în Psalmul 147:19:

> „Descoperă cuvântul Său lui Iacov, legile și poruncile Sale lui Israel. N-a făcut așa cu niciun alt popor; legile Lui nu le cunosc."

Și în Psalmul 103:7:

> „El a făcut cunoscute căile Sale lui Moise, lucrările Sale fiilor lui Israel."

Ei povestesc că conducătorii poporului purtau coroane la Muntele Sinai ca simbol al faptului că au încheiat o „căsătorie" cu Dumnezeu prin lege, că au devenit mireasa Lui și că cei doi s-au unit. Mai târziu citim în toți profeții cum Dumnezeu li se arată copiilor lui Israel și le vorbește ca un soț soției sale. Din aceasta a derivat și cultul ciudat care venerează pe Baal; căci „Baal" înseamnă stăpânul casei sau bărbatul casei, iar „Beulah" înseamnă soție. Acest ultim cuvânt a ajuns și în limba Germană, de unde vine cuvântul „Buhle" (iubită), un termen care desemna cândva o fată tânără cu care un bărbat intenționa să se căsătorească. Acum însă, cuvântul a căpătat o altă conotație.

Acum vă provocăm, pe tine, Isaia, Ieremia, și pe toți profeții, și pe oricine altcineva, să aveți curajul să spuneți că un astfel de popor nobil, cu care Dumnezeu însuși conversează și cu care se căsătorește prin lege, nu este poporul lui Dumnezeu. Oricine ar face asta, știu bine, s-ar face de râs și ar avea de suferit. În lipsa altor arme, te-ar sfâșia și te-ar mușca cu dinții pentru că încerci să le răpești o asemenea glorie, laudă și onoare.

[46] Așa cum explică în Partea a II-a, mai jos.

Nu se poate exprima nici înțelege mândria încăpățânată, neînfrânată și incorigibilă a acestui popor, care izvorăște din acest avantaj — că Dumnezeu însuși le-a vorbit. Niciun profet nu a putut vreodată să le stea împotrivă, nici măcar Moise. În Numeri 16, Core s-a ridicat și a susținut că toți erau un popor sfânt al lui Dumnezeu și s-a întrebat de ce doar Moise ar trebui să conducă și să învețe. De atunci încoace, cei mai mulți au fost adevărați coreiți; au fost foarte puțini israeliți adevărați. Căci, așa cum Core l-a persecutat pe Moise, tot așa nu au lăsat niciodată un profet în viață sau nepedepsit, cu atât mai puțin să-l fi ascultat.

Așa a devenit clar că erau o mireasă pângărită — da, o curvă desfrânată incorigibilă și o femeie ușuratică și malefică cu care Dumnezeu trebuia mereu să se certe, să se lupte și să se războiască. Dacă îi mustra și îi lovea cu cuvântul Său prin profeți, ei Îl contraziceau, îi ucideau pe profeți sau, asemenea unui câine turbat, mușcau bățul cu care erau loviți. Astfel, Psalmul 95:10 spune:

> *„Patruzeci de ani m-am scârbit de neamul acesta și am zis: 'Ei sunt un popor cu inima rătăcită și n-au cunoscut căile Mele.'"*

Iar Moise însuși spune în Deuteronomul 31:27:

> *„Căci știu cât sunteți de răzvrătiți și de încăpățânați. Iată că și acum, cât sunt încă în viață cu voi, vă răzvrătiți împotriva Domnului; cu cât după moartea mea!"*

Și Isaia 48:4:

> „Pentru că știu că ești încăpățânat, gâtul tău este un tendon de fier și fruntea ta de aramă…"

Și așa mai departe; oricine este interesat poate citi mai multe. Jidanii știu foarte bine că profeții i-au mustrat pe fiii lui Israel de la început până la sfârșit ca fiind un popor rău, neascultător și o desfrânată dintre cele mai josnice, deși ei se lăudau atât de mult cu legea lui Moise, cu circumcizia și cu descendența lor.

Dar s-ar putea obiecta: Desigur, toate acestea sunt spuse despre jidanii răi, nu despre cei evlavioși, cum sunt ei astăzi. Foarte bine, deocamdată mă mulțumesc dacă ei recunosc – așa cum sunt nevoiți să recunoască – că jidanii răi nu pot fi poporul lui Dumnezeu și că neamul lor, circumcizia și Legea lui Moise nu le pot fi de niciun ajutor. Atunci de ce se laudă toți – cei mai răi ca și cei „pioși" – cu circumcizia, descendența și legea? Cu cât un jidan este mai rău, cu atât este mai arogant, doar pentru că este jidan – adică o persoană descendentă din sămânța lui Avraam, circumcisă și aflată sub Legea lui Moise.

David și alți jidani evlavioși nu erau atât de îngâmfați precum jidanii de azi, aceștia fiind de neîndreptat. Oricât de ticăloși ar fi, ei pretind a fi cei mai nobili stăpâni față de noi, Goyimii, doar în virtutea descendenței și a legii lor. Cu toate acestea, legea îi mustră drept cele mai josnice curve și ticăloși de sub soare.

Mai mult, dacă sunt jidani evlavioși și nu poporul curvar, așa cum îi numesc profeții, cum se face că evlavia lor e atât de ascunsă, încât nici măcar Dumnezeu nu e conștient de ea, iar ei înșiși nu știu nimic despre aceasta? După cum am spus, au strigat, s-au rugat și au suferit de aproape 1500 de ani, și totuși Dumnezeu refuză să-i asculte. Știm din Scriptură că Dumnezeu ascultă rugăciunile și suspinul celor drepți, așa cum spune Psalmul 145:19:

„El împlinește dorințele celor ce se tem de El, le aude strigătul și-i scapă."

Și Psalmul 34:17:

„Cei drepți strigă și Domnul îi aude."

După cum promite în Psalmul 50:15:

„Cheamă-Mă în ziua necazului, și Eu te voi izbăvi."

Aceeași promisiune se regăsește în multe alte versete ale Scripturii. Fără aceste promisiuni, cine ar mai putea sau ar mai îndrăzni să se roage? Pe scurt, El spune în prima poruncă că va fi Dumnezeul lor. Atunci cum explici că nu vrea să-i asculte pe acești jidani? Cu siguranță trebuie să fie poporul josnic, curvar, adică nu poporul lui Dumnezeu, iar lauda lor cu neamul, circumcizia și legea trebuie socotită drept murdărie. Dacă ar fi fost printre ei măcar un singur jidan pios care să fi ținut aceste lucruri, acela ar fi fost ascultat; căci Dumnezeu nu poate lăsa rugăciunea sfinților Săi să fie în zadar, așa cum arată Scriptura prin multe exemple. Acesta este un argument clar că nu pot fi jidani evlavioși, ci sunt mulțimea acelui popor curvar și ucigaș.

Această „evlavie" este, după cum s-a spus deja, atât de bine ascunsă în mijlocul lor, încât nici măcar ei înșiși nu pot ști nimic despre ea. Cum ar putea atunci Dumnezeu să o cunoască? Sunt plini de răutate, lăcomie, invidie, ură unii față de alții, mândrie, camătă, aroganță și blesteme împotriva noastră, a Goyimilor.

Prin urmare, un jidan ar trebui să aibă ochi foarte ageri ca să poată recunoaște un jidan evlavios – ca să nu mai vorbim de pretenția că toți ar fi poporul lui Dumnezeu, așa cum afirmă.

Cu adevărat își ascund bine „evlavia" sub viciile lor evidente; și totuși toți, fără excepție, pretind că sunt sângele lui Avraam, poporul circumciziei și al lui Moise, adică națiunea lui Dumnezeu, față de care goimii trebuie să fie doar un miros urât. Deși știu că Dumnezeu nu poate tolera așa ceva – și nu a tolerat nici măcar printre îngeri – totuși El ar trebui să le asculte minciunile și blasfemiile, cum că ei sunt poporul Lui doar în virtutea legii pe care le-a dat-o și pentru că a vorbit cu strămoșii lor pe Muntele Sinai.

Dar de ce să lungim vorba? Dacă faptul că Dumnezeu a vorbit cu ei și că ei dețin cuvântul sau porunca Lui ar fi suficient pentru ca Dumnezeu să-i considere poporul Său, atunci diavolii din iad ar fi cu mult mai demni să fie poporul lui Dumnezeu decât jidanii – da, chiar mai vrednici decât oricare alt popor.

Diavolii au cuvântul lui Dumnezeu și știu cu mult mai bine decât jidanii că există un Dumnezeu care i-a creat, căruia trebuie să-i poarte iubire din toată inima, să-L onoreze, să se teamă de El și să-I slujească, al cărui nume nu-l pot folosi în deșert, al cărui cuvânt trebuie să-l audă în ziua Sabatului și în orice timp; ei știu că le este interzis să ucidă sau să facă rău vreunei creaturi.

Dar cu ce le folosește faptul că știu și posedă porunca lui Dumnezeu? Să se laude cu aceasta, de parcă ar fi îngerii Săi aleși, speciali și dragi, în comparație cu care alți îngeri ar fi nimic! Cu cât ar fi mai bine pentru ei dacă n-ar avea porunca lui Dumnezeu sau dacă ar fi ignoranți în privința ei. Dacă n-ar avea-o, nu ar fi condamnați. Tocmai faptul că o au și nu o păzesc, ci o încalcă mereu, este motivul condamnării lor.

În același fel, ucigașii, curvele, hoții, ticăloșii și toți oamenii răi ar putea pretinde că sunt poporul sfânt, ales al lui Dumnezeu; căci și ei au cuvântul Său și știu că trebuie să se teamă de El și să-l asculte, să-L iubească și să-I slujească, să-I onoreze numele, să se abțină de la crimă, adulter, furt și orice altă faptă rea. Dacă nu ar avea cuvântul sfânt și adevărat al lui Dumnezeu, nu ar putea păcătui.

Dar, deoarece păcătuiesc și sunt condamnați, este sigur că au cuvântul sfânt și adevărat al lui Dumnezeu, împotriva căruia păcătuiesc. Să se laude, deci, precum evreii, că Dumnezeu i-a sfințit prin legea Sa și i-a ales deasupra tuturor celorlalți oameni, ca un popor aparte!

Este același fel de laudă când jidanii se laudă în sinagogile lor, lăudând și mulțumindu-i lui Dumnezeu că i-a sfințit prin legea Sa și i-a separat ca un popor deosebit, deși știu foarte bine că nu respectă deloc această lege, că sunt plini de îngâmfare, invidie, camătă, lăcomie și tot felul de răutăți.

Cei mai vinovați sunt cei care se prefac a fi foarte evlavioși și sfinți în rugăciunile lor. Sunt atât de orbi, încât nu doar că practică camăta – ca să nu mai vorbim de celelalte vicii – dar și predică faptul că aceasta este un drept pe care Dumnezeu li l-a dat prin Moise[47]. Astfel, ca în toate celelalte privințe, Îl defăimează pe Dumnezeu în cel mai rușinos mod. Totuși, nu avem timp acum să ne oprim asupra acestui subiect.

Dar când ei susțin că, chiar dacă nu sunt sfinți prin Cele Zece Porunci – căci toate neamurile și diavolii sunt, de asemenea, obligați să le respecte, iar dacă nu o fac, sunt întinați și condamnați – ei totuși au celelalte legi ale lui Moise, în afară de Cele Zece Porunci, care le-au fost date doar lor și nu și Goyimilor, și prin care sunt sfințiți și separați de toate celelalte națiuni… O, Doamne Dumnezeule, ce scuză jalnică, șubredă, slabă și zadarnică este aceasta! Dacă Cele Zece Porunci nu sunt respectate, atunci ce înseamnă păzirea celorlalte legi, dacă nu doar un joc de aparențe?

Ipocrizie, cu adevărat, o batjocură reală care Îl tratează pe Dumnezeu ca pe un prost. Este ca și cum un om rău, diabolic, s-ar plimba printre noi îmbrăcat ca un papă, cardinal, episcop sau pastor, respectând toate preceptele și obiceiurile acestor poziții, dar sub această haină „spirituală" ar fi un diavol veritabil, un lup, un dușman al bisericii, un hulitor care calcă în picioare Evanghelia și Cele Zece Porunci și le blestemă și condamnă. Ce sfânt minunat ar fi el în ochii lui Dumnezeu!

Sau să presupunem că undeva apare o fată frumoasă, împodobită cu o cunună, care respectă toate manierele, îndatoririle și disciplina unei fecioare cinstite, dar în realitate este o desfrânată rușinoasă, care încalcă Cele Zece Porunci. Ce i-ar folosi ascultarea exterioară a datoriilor fecioriei? Doar atât: că ar atrage o ură de șapte ori mai mare decât o curvă publică și obraznică. Astfel, Dumnezeu i-a mustrat constant pe copiii lui Israel prin profeți, numindu-i o curvă josnică, deoarece, sub aparența legilor exterioare și a sfințeniei, practicau tot felul de idolatrie și ticăloșii, așa cum se plânge în mod special Osea în capitolul 2.

[47] Camăta, adică împrumutul de bani cu dobândă, a fost considerată păcat în tradiția Creștină, dar era permisă jidanilor. După cum Luther observă corect, Vechiul Testament interzice jidanilor să împrumute cu dobândă între ei, dar permite acest lucru față de ne-jidani. Vezi Exodul 23:25: „Dacă împrumuți cu bani pe vreunul dintre poporul Meu [jidan] care este sărac lângă tine, să nu te porți cu el ca un creditor și să nu-i ceri dobândă"; și Leviticul 25:35-37: „Dacă fratele tău [jidan] sărăcește și nu se mai poate întreține lângă tine, sprijină-l... Să nu iei de la el nici dobândă, nici câștig... Să nu-i dai banii tăi cu dobândă." Însă, pentru ne-jidani, regula este diferită. Deuteronomul 23:19-20 spune: „Să nu împrumuți cu dobândă fratelui tău: dobândă de bani... Dar străinului să-i poți împrumuta cu dobândă; fratelui tău însă să nu-i împrumuți cu dobândă."

Pentru a fi sigur, este de lăudat când o fecioară sau o femeie evlavioasă este decent și curat îmbrăcată și se poartă cu modestie în exterior. Dar dacă este o curvă, hainele, podoabele, cununa și bijuteriile ei s-ar potrivi mai bine unei scroafe care se tăvălește în noroi. După cum spune Solomon (Proverbe 11:22):

„Ca un inel de aur în râtul porcului este o femeie frumoasă fără discreție."

Adică e o curvă. De aceea, această laudă despre legile exterioare ale lui Moise, separate de ascultarea față de Cele Zece Porunci, trebuie să fie redusă la tăcere; ba chiar, această laudă îi face pe jidani de șapte ori mai nevrednici să fie poporul lui Dumnezeu decât sunt Goyimii.

Legile exterioare nu au fost date pentru a face dintr-o națiune poporul lui Dumnezeu, ci pentru a împodobi și înfrumusețea exterior poporul lui Dumnezeu. Așa cum Cele Zece Porunci nu au fost date pentru ca cineva să se laude cu ele și să disprețuiască cu trufie toată lumea, ca și cum ar fi sfânt și poporul lui Dumnezeu datorită lor; ci au fost date ca să fie respectate și ca prin ele să se arate ascultarea față de Dumnezeu, așa cum MOISE ȘI TOȚI PROFEȚII învață cu multă seriozitate. Nu cel ce le are să se laude, după cum am văzut în cazul diavolilor și al oamenilor malefici, ci cel care le păzește. Cel care le are și nu le păzește trebuie să se rușineze și să se teamă, căci sigur va fi condamnat de ele.

Dar acest subiect este dincolo de înțelegerea jidanilor orbi și împietriți. A vorbi cu ei despre asta e tot una cu a predica Evanghelia unei scroafe. Ei nu pot ști ce este cu adevărat porunca lui Dumnezeu, cu atât mai puțin știu cum să o respecte. La urma urmei, nici pe Moise nu l-au putut asculta și nici nu i-au putut privi fața; el a trebuit să o acopere cu un văl. Acest văl este prezent și azi, și încă nu privesc fața lui Moise, adică doctrina lui. Ea este încă acoperită pentru ei[48]. Astfel, nu au putut auzi cuvântul lui Dumnezeu pe Muntele Sinai când El le-a vorbit, ci s-au retras, spunându-i lui Moise:

> *„Vorbește-ne tu și vom asculta; dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim." (Exod 20:19)*

A cunoaște porunca lui Dumnezeu și a ști cum să o respecți necesită o înțelegere profetică înaltă. Moise era bine conștient de aceasta când a spus în Exodul 34 că Dumnezeu iartă păcatul și că nimeni nu este nevinovat înaintea Lui, ceea ce înseamnă că nimeni nu respectă poruncile Sale decât cel ale cărui păcate i le iartă Dumnezeu. Așa cum și David mărturisește în Psalmul 32:1:

> *„Binecuvântat e cel cu fărădelegea iertată… căruia Domnul nu-i socotește nelegiuirea."*

[48] Vezi de exemplu Ex 34:33 sau 2 Cor 3:13.

Și în același psalm (versetul 6):

„De aceea, orice om evlavios să se roage Ție pentru iertare,”

Ceea ce înseamnă că niciun sfânt nu păzește poruncile lui Dumnezeu. Dar dacă nici sfinții nu le țin, cum le vor ține cei nelegiuiți, necredincioșii, cei răi? Din nou, citim în Psalmul 143:2:

„Doamne, nu intra la judecată cu robul Tău, căci niciun om viu nu este neprihănit înaintea Ta.”

Aceasta arată clar că nici chiar slujitorii sfinți ai lui Dumnezeu nu sunt îndreptățiți înaintea Lui decât dacă El renunță la judecata Sa și se poartă cu ei cu milă; adică nu respectă poruncile Sale și au nevoie de iertarea păcatelor.

De aceea este nevoie de un Om care să ne ajute în aceasta, care să poarte păcatul nostru pentru noi, așa cum spune Isaia 53:6:

„Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră, a tuturor.”

Într-adevăr, aceasta înseamnă cu adevărat să înțelegi Legea lui Dumnezeu și să o împlinești — când ȘTIM, RECUNOAȘTEM, ba chiar simțim că o avem, dar nu o păzim și nici nu o putem păzi; că, din această cauză, suntem păcătoși nenorociți și vinovați înaintea lui Dumnezeu; și că doar din harul și mila Sa primim iertare pentru această vinovăție și neascultare prin Omul asupra căruia Dumnezeu a pus păcatul nostru. Despre aceasta vorbim noi, creștinii, și aceasta învățăm — și despre aceasta ne vorbesc și ne învață profetii și apostolii.

Ei sunt cei care au fost și sunt mireasa și fecioara curată a lui Dumnezeu; și totuși nu se laudă cu Legea sau cu sfințenia, așa cum o fac jidanii în sinagogile lor. Dimpotrivă, ei se jelesc din cauza Legii și strigă pentru milă și iertarea păcatelor.

Jidanii, în schimb, sunt la fel de sfinți ca călugării desculți, care au așa de multă sfințenie „în plus” încât pot ajuta și pe alții să ajungă în cer și tot să le mai rămână un belșug de vândut. E inutil să vorbești cu vreunul dintre ei despre aceste lucruri, pentru că orbirea și aroganța lor sunt tari ca un munte de fier. Ei sunt cei care au dreptate; Dumnezeu e Cel care greșește.

Să-i lăsăm să meargă pe drumul lor, iar noi să rămânem cu cei care se roagă cu Psalmul 51 („Miluiește-mă, Dumnezeule”), adică cu cei care cunosc și înțeleg ce este Legea și ce înseamnă să o păzești sau să nu o păzești.

Învață din aceasta, drag Creștin, ce faci dacă permiți jidanilor orbi să te rătăcească. Atunci se va adeveri zicala:

> *„Când un orb conduce un alt orb, amândoi vor cădea în groapă.” (cf. Luca 6:39)*[49]

De la ei nu ai ce învăța decât cum să înțelegi greșit poruncile divine și, pe deasupra, să te lauzi trufaș în fața goyimilor — care, în realitate, sunt mult mai vrednici înaintea lui Dumnezeu decât ei, pentru că nu se mândresc cu o sfințenie falsă și totuși păzesc mult mai mult din Lege decât acești sfinți trufași, blasfemiatori și mincinoși, vrednici de osândă.

De aceea, ferește-te de jidani, știind că oriunde au sinagogile lor, nu este altceva decât o vizuină de draci, în care se practică cu o răutate diabolică numai slavă de sine, mândrie, minciună, blasfemie și defăimare a lui Dumnezeu și a oamenilor — exact ca diavolii. Și, când vezi sau auzi un jidan învățând sau predicând, să-ți amintești că auzi nimic altceva decât un venin bazilisc, care otrăvește și ucide oamenii doar uitându-se la ei.

Mânia lui Dumnezeu i-a dat pradă acelei presupuneri înșelătoare că lauda lor de sine, aroganța, calomniile la adresa lui Dumnezeu și blestemele împotriva tuturor oamenilor sunt un mare și adevărat serviciu adus lui Dumnezeu — ceea ce, spun ei, li se potrivește perfect, fiindcă sunt din neamul sfinților tăiați împrejur. Așa cred ei, în ciuda faptului că știu bine că sunt plini de păcate evidente. Și cu toate acestea, pretind că fac bine. Fii atent la ei!

AROGANȚA LEGATĂ DE ȚARA PROMISĂ

În al patrulea rând, ei se mândresc enorm cu faptul că au primit țara Canaanului, orașul Ierusalim și templul de la Dumnezeu. Dar Dumnezeu a zdrobit adesea această laudă și aroganță, mai ales prin regele Babilonului, care i-a dus în robie și a distrus totul[50] — la fel cum, mai devreme, regele Asiriei dusese tot Israelul în robie și îl nimicise[51]. În cele din urmă, Romanii i-au distrus și exterminat complet, acum mai bine de 1.400 de ani — ca să înțeleagă că Dumnezeu nu i-a considerat, și nu-i va considera, țara lor, orașul lor, templul lor, preoția sau domnia— ca fiind poporul Său.

Și totuși, gâtul lor de fier — așa cum îl numește Isaia (48:4) — nu s-a plecat, și nici fruntea lor de aramă nu roșește de rușine. Rămân orbi ca piatra, împietriți, de neclintit, sperând mereu că Dumnezeu le va reda patria și le va da înapoi toate acestea.[52]

[49] O parafrazare a Luca 6:39

[50] În jurul anului 600 î.Hr., când aproximativ 20.000 de jidani au fost duși în captivitate.

[51] În jurul anului 720 î.Hr. Regele în cauză este Sanherib, pe care Luther îl menționează explicit în Partea a II-a.

[52] Se poate argumenta că Dumnezeu „le-a redat patria” în 1948, când a fost înființat statul modern Israel.

Moise le-a spus de nenumărate ori că nu ocupau țara datorită virtuții lor excesive comparativ cu cea a păgânilor, căci erau un popor încăpățânat, rău și neascultător, și că vor fi izgoniți și vor pieri dacă nu păzesc poruncile lui Dumnezeu.

Și când Dumnezeu a ales Ierusalimul, a spus foarte clar, prin toți profeții, că va nimici acest oraș dacă nu vor păzi poruncile Lui.

Și când Solomon a construit templul[53], a adus jertfe și s-a rugat, Dumnezeu i-a zis (1 Regi 9:3): „Am auzit rugăciunea ta... Am sfințit această casă", etc.

Dar imediat a adăugat:

> „Dar dacă vă veți abate de la Mine și nu veți păzi poruncile Mele... atunci voi stârpi pe Israel din țara pe care le-am dat-o, și casa aceasta pe care am sfințit-o pentru Numele Meu o voi lepăda dinaintea Mea; și Israel va deveni un proverb și o pildă printre toate popoarele."

În ciuda acestora, cu o nepăsare colosală, ei stau neclintiți, precum stânca sau o statuie de piatră, susținând că Dumnezeu le-a dat țara, orașul și templul, și că, prin urmare, ei trebuie să fie poporul sau Biserica lui Dumnezeu.

Nu aud și nu văd că Dumnezeu le-a dat toate acestea ca să păzească poruncile Lui, să-L recunoască pe El drept Dumnezeu al lor, și astfel să fie cu adevărat poporul și Biserica Lui. Se laudă cu neamul lor și cu descendența din părinții patriarhi, dar nu văd și nu înțeleg că au fost aleși pentru a păzi poruncile lui Dumnezeu.

Se laudă cu tăierea împrejur, dar nu contează pentru ei de ce sunt tăiați împrejur — anume, pentru a păzi poruncile lui Dumnezeu. Se laudă repede cu Legea, templul, cultul, orașul, țara și guvernarea lor; dar ignoră complet scopul pentru care le-au primit pe toate acestea.

Diavolul, împreună cu toți îngerii săi, a pus stăpânire pe acest popor, astfel încât ei înalță mereu înaintea lui Dumnezeu lucrurile exterioare — darurile lor, faptele lor, lucrările lor — ceea ce echivalează cu a-I oferi lui Dumnezeu doar coji goale, fără miez. Ei se așteaptă ca Dumnezeu să prețuiască aceste lucruri și, datorită lor, să-i accepte ca popor al Său, să-i înalțe și să-i binecuvânteze mai presus de toți goyimii. Dar că El vrea ca legile Sale să fie păzite și să fie cinstit ca Dumnezeu — acest lucru nu vor să-l ia în seamă. Astfel se împlinesc cuvintele lui Moise când spune [Deuteronom 32:21] că Dumnezeu nu-i va considera poporul Său, pentru că ei nu-L consideră pe El Dumnezeul lor. Același lucru îl exprimă și Osea 2.

[53] Aceasta ar fi fost „Primul Templu" al jidanilor, despre care, conform tradiției, se crede că a fost construit în jurul anului 950 î.Hr.

Într-adevăr, dacă Dumnezeu n-ar fi îngăduit ca orașul Ierusalim să fie distrus și ca ei să fie izgoniți din țara lor, ci le-ar fi permis să rămână acolo, nimeni n-ar fi fost în stare să-i convingă că nu sunt poporul lui Dumnezeu, din moment ce ar fi deținut în continuare templul, orașul și țara, indiferent cât de josnici, neascultători și încăpățânați ar fi fost. [N-ar fi crezut-o] nici măcar dacă ar fi plouat cu profeți în fiecare zi și dacă o mie de Moise s-ar fi ridicat și ar fi strigat: „Nu sunteți poporul lui Dumnezeu, pentru că sunteți neascultători și răzvrătiți față de Dumnezeu."

De fapt, chiar și azi nu se pot abține de la această lăudăroșenie nebună și irațională că ei sunt poporul lui Dumnezeu, cu toate că sunt izgoniți, risipiți și cu totul lepădați de aproape 1.500 de ani. Încă mai speră, prin propriile lor merite, să se întoarcă acolo. Dar nu au nici o promisiune prin care să se poată consola, în afară de ceea ce imaginația lor falsă smulge din Scriptură.

Apostolul nostru, Sf. Pavel, a avut dreptate când a spus despre ei că „au râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere" [Romani 10:2]. Ei pretind că sunt poporul lui Dumnezeu datorită faptelor, lucrărilor și aparenței exterioare, nu prin harul și mila pură, așa cum toți profeții și toți adevărații copii ai lui Dumnezeu trebuie să fie, după cum s-a spus.

De aceea, sunt dincolo de orice sfat sau ajutor. La fel ca papiștii noștri, episcopii, călugării și preoții, împreună cu adepții lor, care insistă că sunt Poporul lui Dumnezeu și Biserica; cred că Dumnezeu ar trebui să-i prețuiască pentru că sunt botezați, pentru că poartă numele și pentru că dețin puterea. Acolo stau ei tari ca piatra.

Dacă ar veni 100.000 de apostoli și le-ar spune: „Nu sunteți Biserica din cauza comportamentului vostru sau a nenumăratelor voastre fapte și slujbe religioase, chiar dacă acestea ar fi cele mai bune; nu, trebuie să deznădăjduiți de toate acestea și să vă bizuiți doar și numai pe harul și mila lui Hristos, altfel sunteți curva diavolului sau o școală de ticăloși, nu Biserica", ei ar dori să-i ucidă, să-i ardă pe rug sau să-i alunge pe acești apostoli. Cât despre a-i crede și a-și părăsi propriile păreri, nu există nicio speranță — nu se va întâmpla.

Turcii urmează același tipar cu închinarea lor, la fel ca toți fanaticii. Jidanii, turcii, papiștii, radicalii de peste tot. Toți pretind că sunt Biserica și poporul lui Dumnezeu, potrivit închipuirii și laudei lor, indiferent de singura credință adevărată și de ascultarea de poruncile lui Dumnezeu, prin care singur omul devine și rămâne copilul lui Dumnezeu.

Chiar dacă nu urmează toți același drum — unul alege această cale, altul alta, rezultând astfel o varietate de forme —, toți urmăresc același scop și au aceeași intenție: prin propriile lor fapte vor să devină poporul lui Dumnezeu. Și astfel se laudă și se fălesc că ei sunt cei pe care Dumnezeu îi va prețui. Sunt ca vulpile lui Samson legate coadă de coadă, dar cu capetele întoarse în direcții opuse.[54] Dar, așa cum am menționat mai devreme, acest lucru este mai presus de înțelegerea jidanilor, ca și a turcilor și papiștilor. Așa cum spune Sf. Pavel în 1 Corinteni: „Omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie, și nici nu le poate înțelege, pentru că ele se judecă duhovnicește" [2:14]. Astfel se împlinesc cuvintele din Isaia 6:9: „Ascultați întruna, dar nu înțelegeți; uitați-vă mereu, dar nu pricepeți." Ei nu știu ce aud, ce văd, ce spun sau ce fac. Și totuși nu recunosc că sunt orbi și surzi.

[54] Vezi Judecători 15:4.

Partea II
VENIREA MESIEI

Să fie de ajuns atâta despre lauda și mândria mincinoasă a jidanilor, care încearcă prin simple minciuni să-L convingă pe Dumnezeu să-i considere poporul Său. Acum ajungem la subiectul principal: cererea lor către Dumnezeu pentru venirea lui Mesia.[55] Aici, în cele din urmă, se prezintă drept adevărați sfinți și copii evlavioși.

În acest punct, cu siguranță nu mai vor să fie socotiți mincinoși și blasfemiatori, ci profeți de încredere, susținând că Mesia nu a venit încă, dar că va veni. Cine să-i tragă la răspundere pentru această eroare sau greșeală? Chiar dacă toți îngerii și Dumnezeu însuși ar declara public pe Muntele Sinai sau în templul din Ierusalim că Mesia a venit de mult și că nu mai trebuie așteptat, atunci Dumnezeu însuși și toți îngerii ar trebui considerați nimic altceva decât diavoli. Atât de convinși sunt acești cei mai sfinți și mai veridici „profeți" că Mesia nu a apărut încă, ci că urmează să vină. Și nici nu vor să ne asculte. Ne-au întors spatele în trecut și încă o fac, deși mulți oameni învățați, inclusiv unii dintre ai lor,[56] i-au combătut atât de temeinic, încât chiar și piatra sau lemnul, dacă ar avea o fărâmă de rațiune, ar trebui să cedeze.

Și totuși, ei se răzvrătesc cu bună știință împotriva adevărului recunoscut. Rabinii lor blestemați, care într-adevăr știu mai bine, otrăvesc cu bună știință mintea bietei lor tinereți și a oamenilor simpli, îndepărtându-i de adevăr. Eu cred că, dacă aceste scrieri ar ajunge să fie citite de omul de rând și de tineret, ar arunca cu pietre în rabinii lor și i-ar urî mai mult decât ne urăsc pe noi, Creștinii. Dar acești ticăloși împiedică ideile noastre sincere să ajungă la cunoștința lor.

Dacă n-aș fi avut experiența cu papiștii mei, mi s-ar fi părut de necrezut că pământul ar putea adăposti oameni atât de josnici, care cu bună știință sfidează adevărul evident și deschis — adică pe însuși Dumnezeu. Nu mă așteptam să întâlnesc minți atât de împietrite în pieptul vreunui om, ci doar în cel al diavolului. Totuși, nu mă mai mir nici de orbirea, nici de înverșunarea, nici de răutatea turcilor sau jidanilor, fiindcă trebuie să văd aceleași lucruri și la cei mai „sfinți" părinți ai Bisericii: la papă, cardinali și episcopi.

O, tu mânie înfricoșătoare și judecată de neînțeles a maiestății divine! Cum poate fi Dumnezeu atât de disprețuit de fiii oamenilor, încât să nu tremurăm pe loc de moarte în fața Lui? Ce imagine insuportabilă este aceasta, chiar și pentru inimile și ochii celor mai sfinți, cum vedem la Moise și profeți! Și totuși, aceste inimi de piatră și suflete de fier își bat joc de El cu atâta îndrăzneală.

---

[55] Partea a II-a a lucrării lui Luther tratează în detaliu analiza venirii lui Mesia. Argumentația sa se sprijină pe patru pasaje-cheie: (1) Geneza 49:10, (2) 2 Samuel 23:5, (3) Hagai 2:6 și (4) Daniel 9:24. Toate sunt adresate în această parte a cărții sale.

[56] Inclusiv Paul de Burgos.

Totuși, deși s-ar putea să ne ostenim în zadar cu jidanii — căci, așa cum am spus, nu vreau să mă cert cu ei —, vrem totuși să discutăm între noi despre nebunia lor fără noimă, pentru întărirea credinței noastre, ca avertisment pentru creștinii slabi împotriva jidanilor și, mai ales, spre cinstea lui Dumnezeu, pentru a dovedi că credința noastră este adevărată și că ei greșesc complet în privința lui Mesia. Noi, creștinii, avem Noul Testament, care ne oferă o mărturie sigură și suficientă despre Mesia. Faptul că jidanii nu cred acest lucru nu ne privește pe noi; noi credem și mai puțin glosările lor blestemate. Îi lăsăm să-și urmeze calea și să-și aștepte Mesia. Necredința lor nu ne dăunează; dar cât de mult i-a ajutat și îi ajută până azi, pot întreba chiar ei în exilul lor îndelungat. Acolo vor găsi răspunsul.

Să rămână în urmă cel ce nu vrea să urmeze. Ei se comportă de parcă ar fi de mare importanță pentru noi. Doar ca să ne irite, falsifică cuvintele Scripturii. Noi nu dorim și nici nu avem nevoie de convertirea lor pentru vreun câștig, avantaj sau ajutor care ne-ar putea veni din partea lor. Tot ceea ce facem în această privință este motivat de grija față de binele lor; noi suntem dezvinovățiți și ne putem lipsi cu ușurință de ei, împreună cu tot ce sunt, au și pot face pentru mântuire. Noi avem o cunoaștere mai bună a Scripturii — slavă lui Dumnezeu! — și suntem siguri de aceasta; iar nici toți diavolii la un loc nu ne vor lipsi de ea, cu atât mai puțin jidanii cei mizerabili.

Geneza 49

Mai întâi, vrem să prezentăm versetul din Geneza 49:10:

> *„Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo*[57]*, și de el vor asculta popoarele.”*

Acest cuvânt al sfântului patriarh Iacov, rostit chiar la sfârșitul vieții sale, a fost chinuit și răstălmăcit în fel și chip până în ziua de azi de către jidanii moderni și străini de tradiție, în răspăr cu propria lor conștiință. Ei înțeleg foarte bine că această răstălmăcire nu e decât o joacă nechibzuită. Glosările lor îmi amintesc de o scorpie rea și încăpățânată care își contrazice soțul cu țipete și insistă să aibă ultimul cuvânt, deși știe că nu are dreptate. La fel, acești oameni orbiți cred că e suficient să latre și să bolborosească împotriva textului și a înțelesului lui adevărat; sunt complet indiferenți față de faptul că mint cu nerușinare. Cred că ar fi fost mai bucuroși dacă acest verset n-ar fi fost scris niciodată, decât să fie nevoiți să-și schimbe părerea. Acest verset îi doare adânc și nu-l pot ignora.

Adevărații jidani antici și credincioși au înțeles acest verset corect, la fel cum o facem și noi, Creștinii: adică domnia sau toiagul de cârmuire trebuie să rămână în semința lui Iuda până la venirea lui Mesia; apoi, „de el vor asculta popoarele”, vor adera la el. Adică toiagul nu va mai fi limitat la tribul lui Iuda, ci, așa cum explică mai târziu profeții, el se va extinde la toate popoarele pământului în vremea lui Mesia.

[57] Șilo este un termen biblic disputat. Luther (ca și majoritatea Creștinilor) îl interpretează ca referindu-se la venirea lui Mesia, adică Iisus. Majoritatea jidanilor, însă, consideră că e vorba despre un oraș sau sat aflat lângă actualul oraș Shilo din Cisiordania. Teoretic, poate însemna ambele. Luther analizează pe larg termenul în textul care urmează.

Totuși, până când El va apărea, sceptrul va rămâne în acel mic colț și ungher — Iudeea. Aceasta, spun eu, este înțelegerea profeților și a jidanilor din vechime; iar acest lucru nu îl pot nega. De asemenea, Biblia lor Caldeeană[58], pe care nu îndrăznesc să o contrazică mai mult decât Biblia ebraică însăși, arată clar acest lucru.

În traducere, ea spune astfel:

„Shultanul nu va fi luat din casa lui Iuda, nici saphra dintre fiii fiilor săi în veci, până când va veni Mesia, al cărui este împărăția, și popoarele i se vor supune." Aceasta este o traducere adevărată și fidelă a textului caldeean, pe care niciun jidan și nici măcar diavolul nu o pot nega.

Pentru termenul ebraic *shebet* al lui Moise (care înseamnă „sceptru"), noi folosim în Germană cuvântul Zepter, în timp ce traducătorul caldeean alege cuvântul shultan. Să explicăm aceste cuvinte. Ebraicul shebet desemnează o virga („băț"); nu este un băț în sensul obișnuit, căci termenul sugerează pentru German ideea de nuiele de mesteacăn cu care se pedepsesc copiii. Nu este nici un baston folosit de invalizi sau bătrâni pentru mers. Ci desemnează un baston de comandă ținut drept, precum cel pe care un judecător îl ține în mână atunci când își exercită funcția.

Pe măsură ce luxul a crescut în lume, acest baston a fost confecționat din argint sau aur. Acum este numit sceptru, adică un baston regal. *Skeptron* este un cuvânt grecesc, dar a fost adoptat în limba Germană. În prima sa carte, Homer îl descrie pe regele său Ahile ca având un sceptru de lemn împodobit cu mici cuie de argint[59]. De aici aflăm ce erau sceptrurile la început și cum au ajuns treptat să fie făcute în întregime din argint sau aur. Pe scurt, este un baston, fie de argint, lemn sau aur, purtat de un rege sau de reprezentantul său. Simbolizează nimic altceva decât dominația sau împărăția. Nimeni nu contestă acest lucru.

Pentru a fi foarte clar: traducătorul Caldeean nu folosește cuvântul *shebet*, adică bastonul de comandă sau sceptrul, ci îl înlocuiește cu persoana care poartă acest sceptru, spunând *shultan*, indicând că un prinț, un domn sau un rege nu va lipsi din casa lui Iuda; va fi un sultan în casa lui Iuda până va veni Mesia. „Sultan" este și un termen ebraic, și un cuvânt bine cunoscut de noi, Creștinii, care am purtat războaie de mai bine de 600 de ani împotriva sultanului Egiptului și am obținut foarte puține rezultate.

Sarazinii [musulmanii] își numesc regele sau prințul „sultan", adică domn, conducător sau suveran. Din aceasta derivă cuvântul ebraic *schilt*, care a devenit un cuvânt pur German (*Schild* — „scut"). Este ca și cum ai spune că un prinț sau domn trebuie să fie scutul, protecția și apărarea supușilor săi, dacă vrea să fie un judecător adevărat, un sultan sau un domn, etc. Unii chiar încearcă să lege termenul German *Schultheiss* („primar de sat") de cuvântul „sultan"; dar nu voi intra în această discuție.

[58] Adică Targumurile, care sunt versiuni Aramaice ale unor pasaje din Vechiul Testament.
[59] Iliada, Cartea I, versurile 270–290.

Saphra este același lucru cu ebraicul *sopher* — căci Caldeeană și ebraica sunt limbi foarte înrudite, aproape identice, așa cum saxonii și șvabii vorbesc amândoi Germana, dar totuși există o mare diferență. Cuvântul *sopher* îl traducem de obicei în Germană prin *Kanzler* („cancelar"). Toți, inclusiv Burgensis, traduc cuvântul *saphra* prin *scriba* sau scrib. Acești oameni sunt numiți cărturari în Evanghelie. Nu sunt simpli scribi care scriu pe bani sau fără autoritate oficială. Sunt înțelepți, mari conducători, doctori și profesori, care învață, organizează și păstrează legea în stat. Cred că termenul include și cancelariile, parlamentele, consilierii și toți cei care, prin înțelepciune și dreptate, ajută la guvernare.

Asta vrea să exprime Moise prin cuvântul *mehoqeq* („toiagul conducătorului"), care desemnează pe cel care învață, compune și execută porunci și decrete. La Sarazini, de pildă, scribii sau secretarii sultanului, doctorii, profesorii și savanții lui sunt cei care învață, interpretează și păstrează Coranul ca lege a țării. În papalitate, scribii sau *saphra-ii* papei sunt canoniștii, adică măgarii care predau și păstrează decretele și legile sale. În imperiu, *doctores legum*, juriștii seculari, sunt *saphra-ii* împăratului care predau, administrează și păstrează legile imperiale.

Astfel și Iuda avea scribi care predau și păstrau legea lui Moise, care era legea țării. De aceea am tradus cuvântul *mehoqeq* prin „maestru", adică doctor, profesor, etc. Așadar, pasajul „*mehoqeq-ul*, adică maestrul, nu va fi luat de între picioarele sale" înseamnă că învățătorii și ascultătorii care stau la picioarele lui vor rămâne într-o guvernare ordonată. Fiecare țară, dacă vrea să reziste, trebuie să aibă două lucruri: puterea și legea. Țara, cum se spune, trebuie să aibă un domn, un conducător, un stăpân. Dar trebuie să aibă și o lege după care conducătorul să se ghideze.

Acestea sunt bastonul de comandă și *mehoqeq-ul*, sau sultanul și *saphra*. Solomon arată acest lucru de asemenea, căci când a primit toiagul, adică împărăția, s-a rugat doar pentru înțelepciune ca să poată judeca poporul cu dreptate (1 Regi 3).

Oriunde domnește puterea pură fără lege, unde sultanul este condus de voința sa arbitrară și nu de datorie, acolo nu este guvernare, ci tiranie, asemenea celei a lui Nero, Caligula, Dionysius, Henric de Brunswick și alții asemenea. Astfel de guvernări nu durează mult. Pe de altă parte, unde există lege dar nu și putere să o impună, acolo gloata sălbatică va face ce vrea și nicio guvernare nu poate supraviețui. Prin urmare, ambele trebuie să fie prezente: legea și puterea, sultanul și *saphra*, pentru a se completa reciproc.

Astfel, sfetnicii care se adunau la Ierusalim și care trebuiau să vină din tribul lui Iuda erau *saphra*; jidanii îi numeau *Sanhedrin*. Irod, un străin, un edomit, a desființat acest lucru, și el însuși a devenit și sultan, și *saphra*, baston și *mehoqeq* în casa lui Iuda — domn și scrib.[60] Atunci a început să se împlinească cuvântul patriarhului, că Iuda nu va mai păstra guvernarea și nici *saphra*. Acum era timpul ca Mesia să vină și să ocupe împărăția sa și să stea pe tronul lui David pentru totdeauna, așa cum proorocește Isaia 9:6.

[60] Irod (cunoscut și ca „Irod cel Mare" sau „Irod I") a condus Iudeea între anii 37 și 4 î.Hr. S-a născut edomit, adică nu era un adevărat jidan, dar s-a convertit la religia iudaică; de aceea este numit un „străin", așa cum spune Luther. Irod a fost numit guvernator provincial al Iudeii de către Romani și, prin urmare, era privit de jidanii locali ca un conducător marionetă și un trădător.

Prin urmare, să analizăm această zicere a patriarhului:

„Iuda”, declară el, „pe tine te vor lăuda fraţii tăi” etc. (Geneza 49:8). Acesta, mi se pare, nu are nevoie de comentariu; este suficient de clar că tribul lui Iuda va fi onorat mai presus de toţi fraţii săi şi va avea întâietatea. Textul continuă: „Mâna ta va fi pe grumazul duşmanilor tăi” etc.

Şi aceasta afirmă limpede că faimosul şi proeminentul trib al lui Iuda va avea parte de duşmani şi opoziţie, dar totul se va încheia cu succes şi biruinţă pentru el. Continuăm: „Fiii tatălui tău se vor închina înaintea ta” etc. Iarăşi, este clar că nu se referă la robie, ci la domnia asupra fraţilor săi — toate acestea s-au împlinit în David. Dar nu doar că tribul lui Iuda, în David, a devenit stăpân peste fraţii săi, ci şi-a extins domnia şi dincolo de ei, ca un leu, supunând alte naţiuni, precum filistenii, sirienii, moabiţii, amoniţii, edomiţii.

Despre aceasta vorbeşte în acele cuvinte frumoase [Geneza 49:9]: „Iuda este un pui de leu[sau urs]; de la pradă, fiul meu, te-ai întors. S-a plecat, s-a culcat ca un leu şi ca o leoaică; cine-l va ridica?” Adică: a fost întronat şi a întemeiat o împărăţie pe care nimeni n-a putut-o clătina, deşi naţiunile vecine au încercat adesea şi cu putere să o facă.

Până aici, patriarhul a stabilit, rânduit şi confirmat împărăţia, sultanul, toiagul, *saphra* în tribul lui Iuda. Acolo, Iuda, sultanul, stă pe tron, domnind. Ce urmează acum? Iată: „Va rămâne aşa până când va veni Mesia”; adică: mulţi se vor împotrivi, încercând să răstoarne şi să distrugă împărăţia şi să o facă să dispară de pe faţa pământului. Istoriile regilor şi profeţilor mărturisesc din belşug că toate neamurile de goyimi au încercat cu seriozitate să facă acest lucru. Chiar şi patriarhul afirmă, după cum am auzit, că Iuda va avea duşmani. Aşa merge lucrul în lume: oriunde o împărăţie sau un principat se ridică şi devine puternic, invidia nu va sta până nu-l distruge. Întreaga istorie este plină de astfel de exemple.

Totuşi, în acest caz, Duhul Sfânt spune: „Această împărăţie din tribul lui Iuda este a Mea şi nimeni nu o va lua de la Mine, oricât de mânios sau puternic ar fi, chiar dacă porţile iadului s-ar ridica împotriva ei.” Cuvintele vor rămâne adevărate: *Non auferetur* — „Nu va fi luat.” Voi, diavoli şi goyimi, puteţi spune: *Auferetur* — „O vom distruge, o vom devora, o vom face să tacă,” aşa cum se plânge Psalmul 74.

Dar ea va rămâne neînfrântă şi nezdrobită. „Toiagul (sau sultanul) nu va fi luat din casa lui Iuda, nici *saphra* dintre fiii fiilor lui,” până va veni Şilo sau Mesia — indiferent cât vă veţi zbate şi veţi urla.

Iar când El va veni, împărăția va deveni cu totul alta și chiar mai glorioasă. Din moment ce voi nu ați îngăduit tribului lui Iuda să existe într-un colț mic și îngust, îl voi transforma într-un leu cu adevărat puternic, care va deveni sultan și *saphra* în întreaga lume. Și voi face aceasta într-un mod în care el nu va scoate sabia și nu va vărsa nici măcar o picătură de sânge, ci toate neamurile i se vor supune de bunăvoie și cu bucurie. Așa va fi împărăția lui. Până la urmă, împărăția și toate lucrurile sunt ale lui.

Abordează textul, atât pe cel caldeean cât și pe cel ebraic, cu această înțelegere și acest gând, și sunt sigur că inima ta, împreună cu literele textului, îți vor spune: „Pe Dumnezeu! așa este, aceasta este înțelesul patriarhului." Apoi consultă istoria pentru a vedea dacă nu s-a întâmplat și nu se întâmplă încă astfel. Iarăși vei fi nevoit să spui: „Așa este, într-adevăr."

Este de netăgăduit că sultanul și saphra au rămas cu tribul lui Iuda până în vremea lui Irod, chiar dacă uneori au fost slabi și nu s-au menținut fără opoziția unor dușmani puternici. Cu toate acestea, au fost păstrați. Sub Irod și după Irod, însă, totul s-a prăbușit și a ajuns la sfârșit. A fost atât de complet distrus, încât chiar Ierusalimul, cândva tronul tribului lui Iuda, și țara Canaan, au fost șterse[61]. Astfel s-a împlinit versetul care spunea că sultanul va fi luat și Mesia va veni.

Nu am timp acum să arăt cât de bogată este această profeție și câte au extras profeții din ea despre căderea iudeilor și alegerea goyimilor — despre care jidanii moderni și bastarzi nu știu nimic. Dar am văzut limpede și puternic din acest verset că Mesia trebuia să vină în vremea lui Irod. Altfel, ar trebui să spunem că Dumnezeu nu și-a ținut promisiunea și, prin urmare, a mințit.

Dar nimeni nu poate spune așa ceva, decât diavolul cel blestemat și slujitorii săi, bastarzii mincinoși și jidanii stricați. Ei fac asta neîncetat. În ochii lor, Dumnezeu trebuie să fie un mincinos. Ei susțin că au dreptate când afirmă că Mesia nu a venit încă, deși Dumnezeu a declarat foarte clar că Mesia va veni înainte ca toiagul să fie luat de la Iuda. Iar acest toiag a fost pierdut de Iuda de aproape 1.500 de ani. Cuvintele clare ale lui Dumnezeu atestă acest lucru — și tot așa și împlinirea lor vizibilă.

Ce speri să obții stând la discuții lungi cu un jidan încăpățânat despre asta? E ca și cum ai vorbi cu un om nebun și ai încerca să-l convingi că Dumnezeu a creat cerul și pământul, după Geneza 1, arătându-i cu mâna cerul și pământul, iar el tot ar mormăi că acestea nu sunt cerul și pământul din Geneza 1, sau că nu au fost niciodată cer și pământ, ci se numeau altfel, etc.

Versetul „Toiagul nu se va depărta de Iuda," etc., este la fel de clar și limpede ca versetul „Dumnezeu a făcut cerul și pământul." Iar faptul că acest toiag a fost luat de la Iuda de aproape 1.500 de ani este la fel de vizibil și evident ca cerul și pământul, astfel că se poate înțelege cu ușurință că jidanii nu sunt doar rătăciți, ci că în mod rău intenționat și cu bună știință neagă și blasfemiază adevărul cunoscut, împotriva conștiinței lor. Un astfel de om nu merită să i se adreseze cineva cu nici măcar un singur cuvânt — nici măcar despre Markolf, păcăliciul,[62] cu atât mai puțin despre astfel de cuvinte și fapte dumnezeiești înălțate.

[61] Din nou, în anul 70 d.Hr.

[62] Adică un șarlatan sau impostor.

Dar dacă cineva se simte deranjat de mine, îi voi da spre satisfacție interpretările jidanilor asupra acestui text. Mai întâi, îi voi prezenta pe acei jidani care nu resping acest text, ci aderă la el, în special la versiunea Caldeeană, pe care niciun jidan cu judecată nu o poate nega. Aceștia răsucesc și întorc sensul astfel: Desigur, spun ei, promisiunea lui Dumnezeu este sigură; însă păcatele noastre împiedică împlinirea ei. Așadar, încă o așteptăm, până când ne vom ispăși păcatele, etc. Dar nu este aceasta o scuză goală, ba chiar o blasfemie? Ca și cum promisiunea lui Dumnezeu ar depinde de dreptatea noastră sau ar cădea din pricina păcatelor noastre! Asta ar însemna să spui că Dumnezeu ar trebui să devină mincinos din cauza păcatului nostru și, dimpotrivă, că ar redeveni adevărat prin dreptatea noastră. Se poate spune ceva mai rușinos despre Dumnezeu decât că ar fi o trestie tremurătoare, care se înclină ba într-o parte, ba în alta, în funcție de căderile sau ridicările noastre?

Dacă Dumnezeu nu ar face sau nu și-ar ține vreo promisiune până când nu am fi fără păcat, El n-ar fi putut promite sau face nimic de la începutul lumii. După cum spune David în Psalmul 130:3: „Dacă ai păstra, Doamne, pomenirea nelegiuirilor, cine ar putea sta în picioare, Doamne?" Și în Psalmul 143:2: „Nu intra la judecată cu robul Tău, căci niciun om viu nu este drept înaintea Ta." Și mai sunt multe alte versete asemenea.

Putem aduce ca exemplu poporul Israel în pustie: Dumnezeu i-a condus în țara Canaanului nu pentru vreo dreptate a lor—ci dimpotrivă, în ciuda păcatelor și rușinii lor—doar din pricina promisiunii Sale. Moise spune în Deuteronom 9:5:

> *„Să știi dar că nu pentru dreptatea ta îți dă Domnul Dumnezeul tău această țară bună ca s-o stăpânești, căci ești un popor încăpățânat și neascultător(aș putea spune că e chiar un păcat), ci promisiunii făcute de Dumnezeu taților voștri..."*

Asta se poate numi, fără îndoială, păcat. De multe ori, Dumnezeu a vrut să-i nimicească, dar Moise a mijlocit pentru ei. Așadar, promisiunea lui Dumnezeu nu s-a bazat deloc pe sfințenia lor. Este adevărat că, acolo unde Dumnezeu face o promisiune condiționată, adică spune: „Dacă vei face cutare lucru, atunci voi face asta", împlinirea depinde de acțiunile noastre.

De exemplu, când i-a spus lui Solomon (1 Regi 9): „Dacă vei păzi poruncile Mele și rânduielile Mele, atunci casa aceasta va fi sfințită pentru Mine; dacă nu, o voi nimici." Dar promisiunea referitoare la Mesia nu este astfel condiționată. El nu spune: „Dacă veți face cutare lucru, atunci Mesia va veni; dacă nu, nu va veni." Ci El promite necondiționat: „Mesia va veni în vremea când toiagul de domnie va fi luat de la Iuda." Această promisiune se bazează numai pe adevărul și harul divin, care nu țin cont de faptele noastre. Prin urmare, această eschivare a jidanilor este lipsită de valoare și, pe deasupra, profund blasfematoare.

Ceilalți, care se abat de la acest text, răstălmăcesc aproape fiecare cuvânt al său în mod forțat și violent. Ei nu merită ca aberațiile și murdăria lor să fie auzite, dar pentru a le demasca rușinea, trebuie să avem puțină răbdare și să le ascultăm și prostiile. Pentru că se îndepărtează de sensul clar al textului, sunt deja condamnați de propria lor conștiință, care i-ar constrânge să respecte textul; dar, pentru a ne necăji, ne flutură în față cuvintele ebraice, de parcă noi n-am fi familiarizați cu textul Caldeean.

Unii se dedau la fantezii și spun că Șilo se referă la orașul cu acest nume, unde a fost păstrat chivotul legământului (Judecători 21)[63], astfel, sensul ar fi toiagul de domnie nu se va depărta de la Iuda până va veni Șilo, adică până va fi uns Saul rege în Șilo. Dar aceasta este, desigur, o vorbărie fără sens. Înainte de Saul, nu doar că Iuda nu avea un toiag de domnie, dar niciunul dintre triburile lui Israel nu-l avea[64]. Cum, atunci, ar fi putut fi luat când Saul a devenit rege?

Textul afirmă că Iuda a domnit peste frații săi și că apoi a devenit un leu, și astfel a primit toiagul. De asemenea, înainte de vremea lui Saul, niciun judecător nu era domn sau prinț peste poporul Israel, după cum aflăm din discursul lui Ghedeon către popor, când aceștia i-au cerut lui și descendenților săi să domnească peste ei: „Nu voi domni peste voi și nici fiul meu nu va domni peste voi; Domnul va domni peste voi” (Judecători 8:23).

Niciun judecător nu a fost din semința lui Iuda, cu excepția, poate, a lui Otniel (Judecători 3:9), succesorul imediat al lui Iosua. Toți ceilalți, până la Saul, au fost din alte semințiii. Iar deși Otniel este numit fratele mai mic al lui Caleb, aceasta nu dovedește că era din semința lui Iuda, deoarece putea avea un alt tată. Și nu are sens ca Șilo să se refere la un oraș sau la încoronarea lui Saul la Șilo, deoarece Saul a fost uns de Samuel la Rama (1 Samuel 10) și confirmat la Ghilgal.

În orice caz, ce sens are textul Caldeean care spune că împărăția aparține lui Șilo și că neamurile i se vor supune? Când a primit orașul Șilo sau Saul o asemenea onoare? Israel este o națiune, nu mai multe; are o lege, un cult, un nume. În schimb, neamurile au legi, nume și dumnezei diferiți. Iacov declară că nu Israelul—care îi aparținea deja sau era sub toiagul lui Iuda—ci alte neamuri vor cădea sub Șilo. Așadar, această vorbărie prostească nu reflectă decât încăpățânarea jidanilor, care refuză să se supună acestei profeții a lui Iacov, deși sunt condamnați chiar de propria lor conștiință.

Alții își închipuie că Șilo se referă la regele Ieroboam, care a fost încoronat la Șilo și la care au trecut cele zece triburi ale lui Israel, despărțindu-se de Roboam, regele lui Iuda (1 Regi 12). Așadar, ei spun că acesta este sensul cuvintelor lui Iacov: „Toiagul nu se va depărta de la Iuda până când va veni Șilo,” adică Ieroboam. Dar și aceasta este la fel de absurdă ca interpretarea precedentă; pentru că Ieroboam nu a fost încoronat în Șilo, ci în Sihem (1 Regi 12).

[63] Vezi și 1 Samuel 4:3.

[64] Saul a fost în mod tradițional primul rege al Israelului ca stat-națiune unificat, în jurul anului 1000 î.Hr. Totuși, acuratețea istorică a domniei sale este disputată.

Astfel, toiagul nu s-a depărtat de la Iuda, ci regatul lui Iuda a rămas, împreună cu semința lui Beniamin și cu mulți din fiii lui Israel care locuiau în cetățile acestor două seminții, după cum aflăm din 1 Regi 12.

Mai mult, întreaga preoție, închinarea, templul și tot restul au rămas în Iuda. În plus, Ieroboam nu a cucerit niciodată regatul lui Iuda, și nici nu i s-au supus alte neamuri, așa cum ar trebui să se întâmple cu Șilo.

Un al treilea grup bolborosește astfel: Șilo înseamnă „trimis," și acest termen se aplică lui Nebucadnețar al Babilonului[65]. Așadar, sensul este că sceptrul nu se va depărta de la Iuda până va veni Șilo, adică regele Babilonului. El avea să conducă pe Iuda în exil și să-l distrugă. Nici această interpretare nu are sens, și chiar un copil care învață alfabetul o poate combate. Căci Șilo și *șiloah* sunt două cuvinte diferite. Cel din urmă poate însemna „trimis". Dar acesta nu este cuvântul găsit aici; ci Șilo, iar acesta, după cum spune textul Caldeean, înseamnă „Mesia". Dar regele Babilonului nu este Mesia care trebuie să vină din Iuda, după cum jidanii — și toată lumea — știu foarte bine.

Nici nu a dispărut sceptrul din Iuda, chiar dacă jidanii au fost duși robi în Babilon. A fost doar o pedeapsă de 70 de ani. Chiar și în această perioadă au apărut mari profeți — Ieremia, Daniel, Ezechiel — care au susținut sceptrul și au arătat cât va dura exilul. Mai mult, Ioiachin, regele lui Iuda, era considerat rege și în Babilon. Și mulți dintre cei duși în captivitate s-au întors înapoi acasă în timpul vieții lor (Hagai 2).

Aceasta nu poate fi privită ca o pierdere a sceptrului, ci doar ca o ușoară biciuire. Chiar dacă au fost lipsiți de țara lor pentru o vreme, ca pedeapsă, Dumnezeu totuși le-a făgăduit cuvântul Său prețios, că pot rămâne încredințați asupra pământului lor. Dar în ultimii 1.500 de ani, nici măcar un câine, ca să nu mai vorbim de un profet, n-a mai avut vreo încredințare privind țara. Prin urmare, acum într-adevăr sceptrul a părăsit pe Iuda. Am scris mai pe larg despre asta împotriva Sabatarienilor.

Al patrulea grup răsucește cuvântul *șevet* și îl interpretează astfel încât toiagul nu se va depărta de la Iuda până când va veni Șilo, adică fiul său, care va slăbi pe goyimi. Aceștia văd în toiag pedeapsa și exilul în care trăiesc acum. Dar Mesia va veni și va ucide toate neamurile de goyimi. Asta e o absurditate. Se ignoră complet textul Caldeean — ceea ce nu au voie și nu pot face — și e o interpretare absolut arbitrară a cuvântului *șevet*. Ignoră și cuvintele anterioare, în care Iacov îl face pe Iuda principe și leu, adică rege, adăugând imediat după aceea că sceptrul, adică *șevet*, nu se va depărta de la Iuda. Cum ar putea urma o astfel de interpretare bizară despre pedeapsă imediat după asemenea cuvinte glorioase despre principat sau împărăție? Păcatele care ar fi provocat o asemenea pedeapsă ar fi trebuit mai întâi proclamate. Dar aici nu găsim nimic altceva decât laudă, onoare și slavă pentru tribul lui Iuda.

[65] Nebucadnețar al II-lea a fost regele Babilonului cca. 605 și 560 î.Hr.

Și chiar dacă *șevet* ar însemna toiagul pedepsei, ce le-ar folosi? Căci toiagul judecătorului sau al regelui este și el un toiag de pedeapsă pentru răufăcători. De fapt, toiagul pedepsei nu poate fi decât toiagul unui judecător sau al unui sultan, întrucât dreptul de a pedepsi aparține doar autorității (Deuteronom 32): *Mihi vindicatam*, „Răzbunarea este a Mea." În orice caz, sensul rămâne neclintit — că sceptrul sau toiagul lui Iuda va rămâne — chiar dacă acest toiag este unul al pedepsei.

Dar această interpretare arbitrară a rabinilor indică un toiag străin care nu se află în mâna lui Iuda, ci pe numele lui Iuda, mânuit de o mână străină. Și chiar dacă un asemenea sens ar fi posibil — ceea ce nu este — ce-am face cu celălalt pasaj care vorbește despre *saphra* sau *mehoqeq* la picioarele lui? Ar trebui atunci ca și acesta să fie *mehoqeq-ul* unui domn străin și al picioarelor unui neam străin. Dar întrucât Iacov afirmă că este vorba despre Iuda și despre *mehoqeq-ul* picioarelor lui, atunci și celălalt termen, toiagul, trebuie să reprezinte conducerea tribului său.

Unii răsucesc cuvântul *donec* („până când") și încearcă să-l facă să însemne „pentru că" (*quia*). Așa citesc: „Sceptrul lui Iuda nu se va depărta până când *donec*, în, pentru că(*quia)* Mesia va veni." Cel care a făptuit aceasta este un „maestru" de preț, vrednic de a fi încoronat cu mărăcini. Răstoarnă în mod absolut ordinea firească a lucrurilor: Mesia va veni; deci sceptrul va rămâne. Însă Iacov îl face mai întâi pe Iuda principe și leu, căruia îi este încredințat sceptrul înainte de venirea lui Mesia; iar el, la rândul său, îl va da lui Mesia. Astfel, Iuda nu mai păstrează nici principatul, nici rolul de leu, nici sceptrul, pe care Iacov i le-a atribuit. Mai mult, nătângul face arbitrar din termenul „până când" un termen nou, „pentru că". Ceea ce, firește, limba nu permite.

Și în cele din urmă, este un rabin care răsucește cuvântul „a veni" și susține că înseamnă „a apune", așa cum ebraica folosește același cuvânt pentru apusul soarelui. Acest individ e atât de dus cu capul, încât nu-mi dau seama dacă merge pe picioare sau pe mâini.

Căci nu reușesc să înțeleg rostul cuvintelor sale când spune că sceptrul nu se va depărta de la Iuda până când Șilo (orașul) va apune. Atunci David, Mesia, va veni. Dar — așa cum am spus mai sus — unde era sceptrul lui Iuda înainte de Șilo sau Saul? Însă cei care se răzvrătesc împotriva propriei conștiințe și a adevărului evident trebuie neapărat să vorbească asemenea prostii. Pe scurt, Lyra are dreptate când spune că, oricâte astfel de glose și fantezii ar inventa, textul Caldeean le dărâmă pe toate și îi dă de gol drept mincinoși fățarnici, blasfemiatori și răstălmăcitori ai cuvântului lui Dumnezeu.

Totuși, am dorit să prezint aceasta nouă, Germanilor, ca să vedem ce ticăloși sunt jidanii orbi și cât de puternic stă în mijlocul nostru adevărul lui Dumnezeu împotriva lor.

Și acum, că unii au observat că astfel de eschive și glose ridicole sunt zadarnice, recunosc că Mesia a venit în timpul distrugerii Ierusalimului; dar, spun ei, el e în lume în ascuns, stând în Roma printre cerșetori și făcând pocăință pentru jidani, până când va sosi timpul arătării sale publice.

Acestea nu sunt vorbele jidanilor, nici ale oamenilor, ci ale diavolului arogant și batjocoritor, care ne insultă cu cel mai amar venin prin gura evreilor, de parcă ar spune: „Creștinii se laudă mult cu Hristosul lor, dar trebuie să îndure jugul Romanilor; trebuie să sufere și să fie cerșetori în lume, nu doar în vremea împăraților, ci și în cea a papei. Până la urmă, sunt neputincioși în împărăția mea — lumea — și voi rămâne cu siguranță stăpânul lor." Da, diavol ticălos, râzi și batjocorește-te cât poftești acum; dar tot vei tremura pentru asta.

Astfel s-au întâmplat cuvintele lui Iacov, la fel cum s-au întâmplat și cu aceste cuvinte ale lui Hristos în vremea noastră: „Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi." Entuziaștii au distorsionat fiecare cuvânt, luat separat sau împreună, punând lucrurile pe dos, în loc să accepte sensul adevărat al textului, după cum am observat. Este clar și aici că creștinii precum Lyra, Raymund, Burgensis și alții s-au străduit cu mare zel să-i convertească pe jidani. I-au hărțuit de la un cuvânt la altul, așa cum sunt hăituiți vulpile.

Dar, după ce au fost urmăriți și confruntați mult timp, au rămas totuși în încăpățânarea lor și acum au ajuns să greșească în mod conștient, refuzând să se despartă de rabinii lor. Așadar, trebuie să-i lăsăm în voia lor și să ignorăm blasfemia și minciuna lor răuvoitoare.

Am trăit eu însumi o astfel de experiență. Trei jidani învățați au venit la mine, crezând că vor descoperi un nou jidan în persoana mea, deoarece începusem să studiem ebraica aici, la Wittenberg. Spuneau că lucrurile se vor îmbunătăți curând, deoarece noi, Creștinii, începem să le citim cărțile. Când am intrat în dezbatere cu ei, mi-au oferit glosele lor obișnuite, cum fac de obicei. Dar când i-am forțat să se întoarcă la textul original, au renunțat repede, spunând că sunt obligați să creadă în rabinii lor, așa cum și noi suntem obligați să credem în papă și în doctorii bisericii etc. Mi-a fost milă de ei și le-am scris o scrisoare de recomandare către autorități, rugându-le, pentru dragostea lui Hristos, să-i lase să plece liberi în drumul lor. Dar mai târziu am aflat că l-au numit pe Hristos „tola", adică un tâlhar spânzurat. Așadar, nu mai vreau să am nimic de-a face cu vreun jidan. După cum spune Sf. Pavel, ei sunt dați mâniei; cu cât încerci să-i ajuți mai mult, cu atât devin mai josnici și mai încăpățânați. Să-i lăsăm în pace.

Noi, Creștinii, însă, ne putem întări foarte mult credința prin această declarație a lui Iacov, fiind încredințați că Hristos este acum prezent și că a fost prezent de aproape 1.500 de ani — nu, așa cum diavolul batjocorește: "ca un cerșetor la Roma", ci, mai degrabă ca un Mesia domnitor. Dacă n-ar fi așa, atunci cuvântul și promisiunea lui Dumnezeu ar fi minciună. Dacă jidanii ar recunoaște că Sfânta Scriptură este cuvântul lui Dumnezeu, ar trebui să admită că Mesia a fost deja prezent de la vremea lui Irod (indiferent unde anume), și nu că încă îl așteaptă. Dar, înainte să facă asta, mai degrabă vor rupe și vor răstălmăci Scriptura până ce nu mai rămâne nimic din ea. Și aceasta este, de fapt, situația lor: nu mai au nici Mesia, nici Scriptură, exact cum a profețit Isaia 28 despre ei.

2 Samuel 23

Dar să ne fie de-ajuns cât am spus despre cuvintele lui Iacov. Să luăm acum o altă declarație pe care jidanii nu au putut și nici nu pot s-o răstălmăcească în același fel. În ultimele cuvinte ale lui David, îl auzim spunând (2 Samuel 23:2):

> *„Duhul Domnului vorbește prin mine, și cuvântul Lui este pe limba mea. Dumnezeul lui Israel a vorbit, Stânca lui Israel…”*

Și puțin mai departe [v. 5]:

> *„Nu este oare așa casa mea înaintea lui Dumnezeu?”*

Sau, pentru a traduce literal din ebraică:

> *„Casa mea, de fapt, nu este așa…”* etc.

Adică: *„Casa mea nu este vrednică de aceasta, lucrul acesta este prea glorios, este prea mult că Dumnezeu face toate acestea pentru un om sărac ca mine.”*

[Continuând cu v. 5:]

> *„Căci El a făcut cu mine un legământ veșnic, bine rânduit în toate și sigur.”*

Luați bine aminte cât de mult exultă David, cu atâtea cuvinte numeroase și aparent de prisos, că Duhul lui Dumnezeu a vorbit prin el și că cuvântul lui Dumnezeu este pe limba sa. Astfel spune:

> *„Dumnezeul lui Israel a vorbit, Stânca lui Israel…”* etc.

Ca și cum ar zice: *„Drag popor, ascultă! Cine are urechi de auzit, să audă! Iată, Dumnezeu este cel care vorbește și zice: 'Ascultați'.”* etc

Ce anume trebuie, așadar, să ascultăm? Ce spune Dumnezeu prin tine? Ce vrea El să ne zică? Ce să auzim?

Aceasta este ce trebuie să auzi: că Dumnezeu a făcut cu mine și casa mea un legământ veșnic, ferm și sigur. Un legământ de care casa mea nu este vrednică. Cu adevărat, casa mea este nimic în comparație cu Dumnezeu; și totuși El a făcut aceasta. Care este acest legământ veșnic? O, deschideți-vă urechile și ascultați! Casa mea și Dumnezeu s-au legat pe vecie printr-un jurământ. Acesta este un legământ, o promisiune care trebuie să existe și să dăinuie pentru totdeauna. Căci este legământul și făgăduința lui Dumnezeu, pe care nimeni nu o poate rupe sau zădărnici. Casa mea trebuie să dăinuie veșnic; este „bine rânduită în toate și sigură”.

Cuvântul „aruk” (rânduită) exprimă ideea că nu va dezamăgi sau eșua în nimic. Ați auzit aceasta? Și credeți voi că Dumnezeu spune adevărul? Da, fără îndoială. Drag popor, credeți și că El poate și vrea să-și țină cuvântul?

Foarte bine, dacă Dumnezeu este adevărat și atotputernic și a rostit aceste cuvinte prin David — lucru pe care niciun jidan nu-l poate nega — atunci casa și domnia lui David (care sunt același lucru) trebuie să fi dăinuit de la momentul în care el a spus aceste cuvinte și trebuie să dăinuiască și azi și în veci — adică veșnic. Altfel, Dumnezeu ar fi un mincinos.

Pe scurt, trebuie fie să avem casa sau moștenitorul lui David, care domnește din vremea lui David până azi și în veșnicie, fie David a murit ca un mincinos notoriu, rostind aceste cuvinte (se pare) ca niște fleacuri:

„Dumnezeu vorbește, Dumnezeu spune, Dumnezeu promite.”

Este zadarnic să ne alăturăm jidanilor în a-L face pe Dumnezeu mincinos, spunând că nu și-a împlinit aceste cuvinte și promisiuni prețioase. Trebuie, repet, să avem un urmaș al lui David din acea vreme până acum, ca dovadă că casa sa nu a rămas niciodată goală — indiferent unde s-ar afla acest urmaș. Casa sa trebuie să fi fost continuă și trebuie să dăinuiască pentru totdeauna. Aici avem cuvântul lui Dumnezeu că acesta este un legământ veșnic, ferm și sigur, fără cusur, totul în el trebuie să fie aruk, bine rânduit, așa cum Dumnezeu rânduiește toate lucrările Sale.

Psalmul 111:3 spune: *„Mare onoare și slavă este lucrarea Lui.”*

Acum să-i vedem pe jidani să producă un astfel de urmaș al lui David. Trebuie să o facă, fiindcă citim aici că casa lui David este veșnică, o casă pe care nimeni nu o va distruge sau opri, ba dimpotrivă, așa cum citim în continuare [2 Sam 23:4], ea va fi precum soarele care răsare, pe care niciun nor nu-l poate acoperi. Dacă nu sunt în stare să arate un astfel de urmaș sau casă a lui David, atunci sunt complet condamnați prin acest verset și arată că sunt cu adevărat fără Dumnezeu, fără David, fără Mesia, fără nimic, pierduți și condamnați pe vecie.

Desigur, nu pot nega că domnia sau casa lui David a dăinuit neîntrerupt până la robia Babiloniană, chiar și în timpul robiei, și după aceasta până în zilele lui Irod. A dăinuit, spun, nu prin propria putere sau vrednicie, ci datorită acestui legământ veșnic încheiat cu casa lui David. Cei mai mulți dintre regii și conducătorii lor au fost răi, idolatri, ucigători de profeți și trăiau în păcat. De exemplu, Roboam, Ioram, Ioas, Ahaz, Manase etc., i-au întrecut în răutate pe toți Goyimii și regii lui Israel.

Din cauza lor, casa și seminția lui David meritau pe deplin să fie nimicite. Și asta s-a întâmplat în cele din urmă cu regatul lui Israel. Totuși, legământul încheiat cu David a rămas în picioare. Cărțile regilor și ale profeților declară cu bucurie că Dumnezeu a păstrat o „lampă" sau „lumină" pentru casa lui David, pe care nu a permis să fie stinsă. Astfel citim în 2 Regi 8:19 și în 2 Cronici 21:7:

> *„Totuşi Domnul n-a vrut să nimicească casa lui David din pricina legământului pe care îl făcuse cu David şi fiindcă făgăduise să-i dea o lumină lui şi fiilor lui pentru totdeauna."*

Aceeași idee este exprimată și în 2 Samuel 7:12.

Prin contrast, să privim la regatul lui Israel, unde domnia nu a rămas niciodată în aceeași semințe sau familie mai mult de două generații, cu excepția lui Iehu, care, datorită unei promisiuni speciale, a păstrat-o până în a patra generație a casei sale[66].

În rest, domnia trecea mereu de la o semințe la alta și, uneori, cu greu supraviețuia chiar și o singură generație. Mai mult, nu a trecut mult timp până când regatul a dispărut cu totul. Dar, prin faptele minunate ale lui Dumnezeu, regatul lui Iuda a rămas în seminția lui Iuda și în casa lui David. A rezistat opoziției puternice din partea goyimilor înconjurători, din partea lui Israel însuși, din pricina răzvrătirilor din interior și a idolatriilor grosolane și a păcatelor grele, încât nu ar fi fost de mirare dacă s-ar fi prăbușit în a treia generație, sub Roboam, sau cel puțin sub Ioram, Ahaz și Manase. Dar a avut un Ocrotitor puternic, care nu a îngăduit să piară și nici ca lumina sa să se stingă. A fost dată făgăduința că va rămâne tare, veșnic sigură și fermă.

Și astfel a rămas și trebuie să rămână până în prezent și în veșnicie; căci Dumnezeu nu minte și nici nu poate minți.

Jidanii bolborosesc că regatul a pierit odată cu robia Babiloniană. Așa cum am spus deja, aceasta este o vorbă goală; căci aceasta a fost doar o pedeapsă scurtă, limitată clar la o perioadă de 70 de ani. Dumnezeu Și-a dat cuvântul în această privință. Mai mult, El i-a păstrat în timpul acela prin profeți minunați. Mai mult decât atât, regele Ioiachin a fost înălțat deasupra tuturor regilor din Babilon, iar Daniel și tovarășii săi au condus nu doar peste Iuda și Israel, ci și peste Imperiul Babilonian[67].

Chiar dacă pentru o scurtă vreme sediul conducerii nu a fost la Ierusalim, totuși au domnit în altă parte cu mai multă glorie decât în Ierusalim. Astfel, putem spune că casa lui David nu a devenit extinctă în Babilon, ci a strălucit mai măreț decât în Ierusalim. Ei au trebuit doar să-și părăsească patria pentru o vreme ca pedeapsă.

[66] Vezi 2 Regi 9.
[67] Vezi Daniel 2:48.

Când un rege merge în campanie într-o țară străină, nu poate fi considerat fost-rege doar pentru că nu se află în patria sa, mai ales dacă este însoțit de mari victorii și noroc împotriva multor națiuni. Mai degrabă, trebuie spus că este mai strălucit în străinătate decât acasă.

Dacă Dumnezeu și-a ținut legământul de la David până la Irod, păstrând casa lui de la dispariție, atunci El trebuie să-l fi păstrat de atunci până astăzi și îl va păstra veșnic, astfel că casa lui David nu a murit și nu poate muri niciodată. Nu îndrăznim să-L mustrăm pe Dumnezeu ca fiind pe jumătate adevărat și pe jumătate mincinos, spunând că El și-a păzit legământul și a păstrat cu credincioșie casa lui David din vremea lui David până la Irod, dar că, după timpul lui Irod, ar fi început să mintă și să fie înșelător, ignorând și schimbând legământul Său.

Nu! Așa cum casa lui David a rămas și a strălucit până în vremea lui Irod, tot așa a trebuit să rămână și sub Irod și după Irod, strălucind în veșnicie.

Acum putem observa cât de frumos se armonizează această afirmație a lui David cu cea a patriarhului Iacov:

> *„Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici cârmuitorul dintre picioarele lui, până va veni Șilo; și de el vor asculta popoarele.” (Geneza 49:10)*

Cum s-ar putea exprima mai clar sau mai limpede faptul că casa lui David va străluci până la venirea lui Mesia? Apoi, prin El, casa lui David va străluci nu doar peste Iuda și Israel, ci și peste Goyimi, adică peste alte țări, și mai numeroase. Aceasta nu înseamnă deloc că va fi nimicită, ci că va străluci mai departe și mai puternic decât înainte de venirea Sa. Și astfel, după cum spune David, este un regat veșnic și un legământ veșnic.

Prin urmare, rezultă în mod firesc că Mesia a venit atunci când toiagul s-a depărtat din Iuda — dacă nu vrem să-L batjocorim pe Dumnezeu spunând că nu Și-a ținut legământul și jurământul. Chiar dacă jidanii încăpățânați și încărcați de mândrie nu vor să accepte aceasta, credința noastră este întărită și confirmată prin acest fapt. Nu dăm doi bani pe interpretările lor nebunești, pe care le-au scornit din propriile lor capete. Avem textul clar.

Aceste ultime cuvinte ale lui David — ca să revenim din nou la ele — se bazează pe cuvântul însuși al lui Dumnezeu, acolo unde El îi spune, și David se laudă cu aceasta la sfârșitul vieții sale:

> *„Tu vrei să-Mi zidești o casă ca să locuiesc în ea?” (2 Samuel 7:5)*

Puteți citi mai departe cum Dumnezeu continuă, spunând că până acum n-a locuit într-o casă, ci că L-a ales pe David să fie conducător peste poporul Său, căruia îi va da un loc stabil și îi va aduce odihnă, încheind cu:

> *„Eu îți voi face o casă.”*[68]

[68] Vezi 2 Samuel 7:11.

Adică: Nici tu, nici altcineva nu-Mi veți construi o casă ca locuință; Eu sunt mult, mult prea măreț pentru asta — așa cum se spune și în Isaia 66. Nu, Eu îți voi zidi ție o casă.

Așa vorbește Domnul, după cum mărturisește Natan:

„Domnul îți vestește că-ți va zidi o casă." (2 Samuel 7:11)

Toată lumea cunoaște o casă construită de om — o clădire perisabilă, făcută din piatră și lemn. Dar o casă zidită de Dumnezeu înseamnă întemeierea unui neam, a unui cap de familie care va avea pentru totdeauna moștenitori și urmași din sângele și linia lui.

Astfel, Moise spune în Exodul 1:21 că Dumnezeu le-a zidit case moașelor, fiindcă nu au ascultat porunca regelui și nu au ucis copiii. Pe de altă parte, Dumnezeu dărâmă și stinge casele regilor lui Israel în a doua generație. Așadar, David are aici o casă sigură, zidită de Dumnezeu, care va avea urmași pentru totdeauna. Nu este o casă oarecare; nu, spune el:

„Tu vei fi căpetenie peste poporul Meu, Israel." (2 Samuel 7:8)

Prin urmare, aceasta va fi numită casă domnească, casă regală — adică casa prințului David sau a regelui David, în care copiii lui vor domni veșnic și vor fi prinți, așa cum este și el. Cărțile și istoriile regilor dovedesc adevărul acestora, urmărind descendența până la vremea lui Irod. Până în acel timp, toiagul și *saphra* au fost în tribul lui Iuda.

Urmează acum a doua temă, legată de Șilo (Mesia). Cât timp va dăinui astfel casa mea și cât timp vor domni urmașii mei? Răspunsul vine astfel (2 Samuel 7:12–16):

> *„Când zilele tale vor fi împlinite și te vei odihni cu părinții tăi, voi ridica după tine un urmaș care va ieși din trupul tău (din utero – adică din carnea și sângele tău) și îi voi întări domnia. El va zidi o casă pentru Numele Meu și voi întări tronul domniei lui pe vecie. Eu îi voi fi tată și el îmi va fi fiu. Când va păcătui, îl voi pedepsi cu toiagul oamenilor (așa cum se ceartă copiii), cu loviturile fiilor oamenilor; dar nu Îmi voi lua dragostea Mea de la el, așa cum am luat-o de la Saul, pe care l-am îndepărtat dinaintea ta. Casa ta și domnia ta vor fi întărite pe vecie înaintea Mea; tronul tău va fi întemeiat pe vecie."*

Această afirmație se găsește aproape identic și în 1 Cronici 17:11–14, unde poate fi citită.

Oricine ar interpreta aceste versete ca referindu-se la Solomon ar fi un interpret arbitrar. Deși Solomon nu era încă născut la acel moment – de fapt, adulterul cu mama sa, Batșeba, nici nu fusese încă comis – el totuși nu este „sămânța" lui David născută după moartea acestuia, despre care spune textul: „Când zilele tale vor fi împlinite și te vei odihni cu părinții tăi, voi ridica după tine o sămânță." Solomon s-a născut în timpul vieții lui David.[69]

[69] David (domnie: 1010–970 î.Hr.) este considerat al 3-lea rege al lui Israel. Fiul său, Solomon, a domnit ca al 4-lea rege, din 970 până la moartea sa în 932 î.Hr.

Ar fi o prostie, da, chiar ridicol, să se spună că expresia „voi ridica” înseamnă doar că Solomon va fi înălțat ca rege după moartea lui David sau că va construi templul; căci trei capitole (1 Regi 1, 1 Cronici 28 și 1 Cronici 29) mărturisesc că Solomon nu doar că a fost întronat rege în timpul vieții tatălui său, dar a și primit porunca din partea lui David, precum și întregul plan al templului, al tuturor încăperilor, al echipamentului detaliat și al organizării întregului regat. E evident că Solomon nu a construit templul și nu a organizat regatul ori preoția după voia sa, ci conform planurilor lui David, care i-a prescris totul și, de fapt, le-a și pregătit din timpul vieții sale.

Mai există și o diferență semnificativă între 2 Samuel 7 și 1 Cronici 28–29. Primul afirmă că Dumnezeu îi va zidi lui David o casă veșnică, iar cel din urmă că Solomon va zidi o casă pentru Numele Domnului. Primul text spune, fără vreo condiție, că aceasta va dura veșnic și nu va fi zădărnicită de niciun păcat. Textul din 1 Cronici condiționează continuarea domniei de pietatea lui Solomon și a urmașilor săi. Deoarece el nu a rămas evlavios, nu doar că a pierdut cele zece triburi ale lui Israel, dar linia lui a fost exterminată în a șaptea generație.

Primul este o *promissio gratiae* (promisiune a harului), celălalt o *promissio legis* (promisiune a legii). În primul text, David îi mulțumește lui Dumnezeu că casa lui va dăinui pe vecie; în al doilea, nu-i mulțumește că templul lui Solomon va dăinui pe vecie. Cu alte cuvinte, cele două pasaje se referă la vremuri și lucruri diferite. Și deși Dumnezeu îl numește și pe Solomon fiul Său și spune că El îi va fi tată, această promisiune depinde de faptul că Solomon trebuie să rămână evlavios. O astfel de condiție nu se regăsește în primul pasaj. Nu este deloc rar ca Dumnezeu să-i numească pe sfinții Săi, precum și pe îngeri, fiii Săi. Dar fiul menționat în 2 Samuel 7:14 este un fiu diferit și special, care va păstra domnia necondiționat și neîmpiedicat de păcat.

De asemenea, profeții și psalmii citează 2 Samuel 7, care vorbește despre urmașul lui David de după moartea lui, în timp ce nu acordă atenție pasajului din 1 Cronici 28–29, care vorbește despre Solomon. În Psalmul 89:1–4 citim:

> *„În veac voi cânta despre îndurarea Ta, Doamne, cu gura mea voi vesti credincioșia Ta din neam în neam. Căci am zis: Îndurarea este întemeiată pe vecie; în ceruri este întărită credincioșia Ta. Ai zis: Am încheiat un legământ cu alesul Meu, am jurat robului Meu David: ‘Îți voi întări sămânța pe vecie și îți voi întemeia tronul din neam în neam.’”*

Și acestea sunt cuvinte clare. Dumnezeu jură și făgăduiește să-i acorde lui David harul Său pentru totdeauna și să-i zidească și păstreze casa, urmașii și tronul în veci.

Mai târziu, în versetul 19, avem o trimitere expresă la adevăratul David. Acel verset conține cele mai frumoase profeții despre Mesia, care nu pot fi aplicate lui Solomon. El nu a fost domn peste toți regii pământului, nici domnia lui nu s-a extins peste pământ și mare. Aceste fapte nu pot fi ignorate. În plus, domnia nu a rămas în casa lui Solomon. El nu a avut o promisiune absolută în această privință, ci doar o promisiune condiționată de pietatea lui.

Însă casa lui David a avut acea promisiune – și David a avut mai mulți fii decât Solomon. Iar așa cum raportează cărțile istorice, sceptrul lui Iuda a trecut uneori de la frate la frate, de la veri la veri, dar a rămas mereu în casa lui David. De exemplu, Ahazia nu a lăsat niciun fiu, iar Ahaz nici el; astfel, conform obiceiului Scripturii, nepoții trebuiau să fie moștenitori și fii.[70]

Oricine ar îndrăzni să contrazică asemenea declarații clare și convingătoare ale Scripturii despre casa eternă a lui David – care sunt confirmate de istorie, arătând că au existat mereu regi sau prinți până la Mesia – trebuie să fie fie însuși diavolul, fie un urmaș de-al lui. Pot ușor să cred că diavolul, sau cineva de-al lui, n-ar vrea să recunoască un Mesia, dar tot ar trebui să recunoască casa veșnică a lui David. Nu poate nega cuvintele clare ale lui Dumnezeu din jurământul Său, în care spune că nu-și va schimba cuvântul și nu va minți față de David, nici măcar din pricina vreunui păcat, așa cum afirmă în mod impresionant și clar psalmul menționat mai sus [Psalmul 89].

Acum, o astfel de casă veșnică a lui David nu se găsește nicăieri altundeva decât dacă plasăm sceptrul înaintea lui Mesia și pe Mesia după sceptru, și apoi le unim pe amândouă: afirmând că Mesia a apărut atunci când sceptrul a dispărut, și că astfel casa lui David a fost păstrată pentru totdeauna. În acest mod, Dumnezeu se dovedește adevărat și credincios în cuvântul, legământul și jurământul Său. E evident că sceptrul lui Iuda a căzut complet în vremea lui Irod, dar cu atât mai mult când Romanii au distrus Ierusalimul și sceptrul lui Iuda. Acum, dacă casa lui David este veșnică și Dumnezeu este adevărat, atunci adevăratul Rege al lui Iuda, Mesia, trebuie să fi venit în acel moment. Nicio vorbărie, nicio interpretare sau glosare nu va schimba asta. Textul este prea autoritar și prea clar. Dacă jidanii refuză să recunoască acest lucru, nu ne pasă.

Pentru noi este suficient, mai întâi de toate, că credința noastră Creștină își găsește aici o dovadă extrem de solidă și că asemenea versete îmi oferă o bucurie și mângâiere deosebit de mari, pentru că avem o mărturie atât de puternică și în Vechiul Testament. În al doilea rând, suntem siguri că chiar și diavolul și jidanii înșiși nu pot respinge acest lucru în inimile lor și că, în conștiința lor, sunt convinși.

Acest lucru poate fi remarcat cu siguranță din faptul că ei răstălmăcesc acest cuvânt al lui Iacov despre sceptru — așa cum fac cu toată Scriptura — în atâtea feluri, trădând faptul că sunt convinși și învinși, dar totuși refuză să recunoască. Ei sunt ca diavolul, care știe foarte bine că Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul, și totuși, cu răutate deliberată, îl contrazice și îl hulește. Jidanii simt clar că aceste versete sunt stâncă solidă, iar interpretarea lor nu este decât paie sau pânză de păianjen. Dar, cu voință și hotărâre răuvoitoare, nu vor să admită acest lucru; totuși, pretind că sunt și doresc să fie recunoscuți ca poporul lui Dumnezeu, doar pentru că sunt din sângele patriarhilor. În rest, nu au cu ce să se laude. Cât de departe poate merge doar descendența trupească am discutat deja mai sus. Ar fi exact ca și cum diavolul s-ar lăuda că este de neam îngeresc și, din acest motiv, ar fi singurul înger și copil al lui Dumnezeu, deși este de fapt dușmanul lui Dumnezeu.

[70] Vezi 2 Regi 1:17, 2 Regi 16:20 și 2 Cronici 28:27.

Acum că am analizat aceste versete, să vedem ce spune Ieremia. Cuvintele lui sună foarte ciudat. Știm că el a fost profet cu mult timp după ce regatul lui Israel fusese distrus și poporul exilat, când doar regatul lui Iuda mai exista, care la rândul lui urma să intre curând în captivitate în Babilon, așa cum el le-a prezis și a trăit chiar în timpul vieții lui.[71]

Cu toate acestea, el îndrăznește să spună, în capitolul 33:17–26:

> *"Căci așa vorbește Domnul: David nu va duce lipsă niciodată de un urmaș care să stea pe tronul casei lui Israel. Nici preoții leviți nu vor duce lipsă înaintea Mea de un om care să aducă arderi de tot, să ardă jertfa de cereale și să aducă jertfe pentru totdeauna."*
>
> *Cuvântul Domnului a venit la Ieremia: "Așa zice Domnul: Dacă puteți rupe legământul Meu cu ziua și legământul Meu cu noaptea, așa încât ziua și noaptea să nu mai vină la vremea lor, atunci poate fi rupt și legământul Meu cu robul Meu David, așa încât să nu mai aibă un fiu care să domnească pe tronul său; și tot așa legământul Meu cu leviții, preoții, slujitorii Mei..."*
>
> *Cuvântul Domnului a venit la Ieremia: "N-ai observat ce zic acești oameni: 'Domnul a lepădat cele două familii pe care le alesese'? Astfel ei disprețuiesc poporul Meu, ca și cum nu ar mai fi un neam înaintea lor. Așa zice Domnul: Dacă n-am stabilit legământul Meu cu ziua și cu noaptea și rânduielile cerului și ale pământului, atunci voi respinge și urmașii lui Iacov și pe robul Meu David și nu voi mai alege dintre fiii lui pe unul care să domnească peste sămânța lui Avraam, Isaac și Iacov. Căci voi aduce înapoi captivii lor și voi avea milă de ei."*

Ce putem spune despre aceasta? Cine poate interpreta, să o facă. Aici citim că nu doar David, ci și leviții vor dăinui veșnic, la fel și Israel, sămânța lui Avraam, Isaac și Iacov. Se accentuează că David va avea un fiu care va ședea pe tronul său în veac, la fel de sigur cum ziua și noaptea se succed fără încetare. Pe de altă parte, auzim că Israel va fi dus în captivitate, și la fel și Iuda, dar că Israel nu va fi adus înapoi, pe când Iuda da.

Spune-mi, cum se potrivesc toate acestea? Cuvântul lui Dumnezeu nu poate minți. Așa cum Dumnezeu veghează asupra rânduielii cerului, ca ziua și noaptea să se succedă neîncetat, tot așa și David (adică Avraam, Isaac și Iacov) trebuie să aibă un fiu pe tronul său neîntrerupt. Dumnezeu Însuși face această comparație. Este imposibil ca jidanii să găsească un sens coerent pentru aceasta; ei văd cu ochii lor că nici Israel, nici Iuda nu au mai avut un guvern de aproape 1.500 de ani; de fapt, Israel nu a avut unul de peste 2.000 de ani. Și totuși, Dumnezeu trebuie să fie adevărat, indiferent ce am zice. Împărăția lui David trebuie să domnească peste sămânța lui Iacov, Isaac și Avraam, așa cum afirmă Ieremia aici, altfel Ieremia nu este profet, ci mincinos.

[71] Ieremia este un profet posibil fictiv, despre care se spune că a trăit aproximativ între 650 și 580 î.Hr.

Vom lăsa jidanilor sarcina să împace și să interpreteze aceste lucruri așa cum pot sau doresc. Pentru noi, acest pasaj nu lasă niciun dubiu: el afirmă că casa lui David va dăinui veșnic, la fel și leviții, precum și sămânța lui Avraam, Isaac și Iacov, sub fiul lui David, atât timp cât vor exista zi și noapte — sau, cum este exprimat altundeva, cât timp vor fi soare și lună. Dacă acest lucru este adevărat, atunci Mesia trebuie să fi venit în momentul în care casa și domnia lui David au încetat să existe. Astfel, tronul lui David a primit o mai mare strălucire prin Mesia, așa cum citim în Isaia 9:6:

> "Căci un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; și Numele Lui va fi: Pele, Joes, El, Gibbor, Abi-gad, Sar shalom.[72]"
>
> "Domnia Lui va crește la nesfârșit, și pacea nu va avea sfârșit pe tronul lui David și în împărăția Lui, ca s-o întărească și s-o sprijinească prin judecată și dreptate, de acum și până în veac."

Putem reveni asupra acestui subiect mai târziu, dar deocamdată ne vom abține să discutăm cum jidanii orbi răstălmăcesc aceste șase nume ale lui Mesia. Ei acceptă acest verset și recunosc — așa cum sunt nevoiți s-o facă — că se referă la Mesia.

Îl citățm pentru că Ieremia afirmă că casa lui David va domni pentru totdeauna: mai întâi prin sceptru, până la vremea Mesiei, și apoi cu mult mai glorios prin Mesia. Prin urmare, trebuie să fie adevărat că casa lui David nu a încetat până astăzi și nu va înceta niciodată. Dar, din moment ce sceptrul lui Iuda a dispărut acum 1.500 de ani, Mesia trebuie să fi venit atunci, sau, cum am spus mai sus, acum 1.468 de ani. Toate acestea sunt stabilite în mod convingător prin Ieremia.

Totuși, unii dintre noi s-ar putea întreba cum este posibil ca, pe vremea lui Ieremia și până la venirea lui Mesia, să fi existat și să fi continuat să existe sămânța lui Avraam, Isaac și Iacov sub tribul lui Iuda sau sub tronul lui David, deși doar Iuda a mai rămas, iar Israel a fost dus în exil.

Acestor persoane trebuie să li se spună că regatul lui Israel a fost dus în robie și distrus, că nu s-a mai întors niciodată acasă și nici nu se va întoarce, dar că Israel, sau sămânța lui Israel, a continuat într-o anumită măsură sub Iuda și că a fost dusă în exil împreună cu Iuda și s-a întors din nou împreună cu el.

Puteți citi despre aceasta în 1 Samuel, 1 Regi 11 și 12 și 2 Cronici 30 și 31. Acolo veți afla că întreaga seminție a lui Beniamin — deci o parte bună din Israel — a rămas cu Iuda, la fel ca întreaga seminție a lui Levi, împreună cu mulți membri ai semințiilor lui Efraim, Manase, Așer, Isahar și Zabulon, care au rămas în țară după distrugerea regatului lui Israel și care s-au aliat cu Ezechia la Ierusalim și au ajutat la curățirea țării de idoli. În plus, mulți israeliți locuiau în cetățile lui Iuda.

[72] În Română: Minunat Sfetnic, Dumnezeu Puternic, Părinte Veșnic, Domn al Păcii.

Deoarece găsim atât de mulți israeliți trăind sub domnia fiului lui David, Ieremia nu minte când spune că leviții și sămânța lui Avraam, Isaac și Iacov se vor afla sub domnia casei lui David. Toți aceștia — sau cel puțin o parte dintre ei — au fost duși în Babilon și s-au întors de acolo împreună cu Iuda, așa cum enumeră și relatează Ezra.[73]

Fără îndoială că mulți alții s-au întors dintre cei care fuseseră duși în robie de Sennacherib, deoarece regatul Asirian sau Median a fost supus domniei persane prin Cirus, astfel încât Iuda și Israel probabil au putut să se unească și să se întoarcă împreună din Babilon la Ierusalim și în țara Canaanului. Știu sigur că în Ezra 2:70 găsim scris: „Și tot Israelul (sau toți cei care erau din Israel) locuiau în cetățile lor."

Și cum ar fi putut să locuiască acolo dacă nu s-ar fi întors? Pe vremea lui Irod și a lui Mesia, țara era din nou plină de israeliți; căci în cele 70 de săptămâni din Daniel, adică în 490 de ani, ei se adunaseră din nou.[74] Așadar, evreii de azi sunt învățători foarte ignoranți și elevi leneși ai Scripturii când susțin că Israel nu s-a întors încă, ca și cum tot Israelul ar trebui să se întoarcă.

De fapt, nici tot Iuda nu s-a întors, ci doar un număr mic, așa cum reiese din enumerarea lui Ezra. Cei mai mulți au rămas în Babilon, așa cum au făcut Daniel, Neemia și Mardoheu. În mod similar, majoritatea israeliților au rămas în Media, deși probabil că călătoreau la Ierusalim pentru marile sărbători și apoi se întorceau la casele lor, așa cum scrie Luca în Faptele Apostolilor [2:5].

Dumnezeu nu a promis niciodată că regatul sau sceptrul lui Israel va fi restaurat precum cel al lui Iuda. Dar a promis acest lucru lui Iuda. Acesta trebuia să-l recupereze în virtutea promisiunii lui Dumnezeu că va întemeia casa și tronul lui David pentru totdeauna și nu le va lăsa să piară. Așa cum declară Ieremia aici, Dumnezeu nu va tolera ca cineva să-l calomnieze spunând că i-a respins pe Iuda și pe Israel în întregime, astfel încât să nu mai fie poporul Său și ca tronul lui David să se fi sfârșit, ca și cum ar fi uitat promisiunea Sa, deși făgăduise și jurase lui David o casă veșnică.

Chiar dacă acum trebuiau să locuiască o vreme în Babilon, totuși, spune El, va rămâne o casă și o împărăție veșnică. Spun toate acestea pentru a onora și întări credința noastră și pentru a rușina necredința învârtoșată a jidanilor orbi și împietriți, pentru care Dumnezeu trebuie să fie mereu și etern un mincinos, ca și cum ar fi lăsat casa lui David să piară și ar fi uitat legământul și jurământul Său față de David.

Dacă ar admite că Dumnezeu este adevărat, ar trebui să recunoască faptul că Mesia a venit acum 1.500 de ani, pentru ca tronul și casa lui David să nu fie părăsite atât de mult timp cum își închipuie ei, doar pentru că Ierusalimul zace în ruine și de mult timp este lipsit de tronul și casa lui David.

---

[73] Vezi Ezra 2:1.

[74] Pasajul din Daniel este foarte disputat, așa cum vom vedea. În limbajul ezoteric al Vechiului Testament, o „săptămână" (7 zile) reprezintă 7 ani. Astfel, „70 de săptămâni" înseamnă (70 × 7 =) 490 de ani.

Dacă Dumnezeu și-a ținut promisiunea de la David până la robia Babiloniană și de atunci până în zilele lui Irod, când sceptrul a fost luat, El trebuie să o fi ținut și de atunci înainte și pentru totdeauna, altfel casa lui David nu este veșnică, ci pieritoare, care a încetat odată cu sceptrul pe vremea lui Irod.

Dar, așa cum am spus deja, Dumnezeu nu va îngădui acest lucru. Nu, casa lui David va fi veșnică, precum „ziua și noaptea și rânduielile cerului și ale pământului," după cum spune Ieremia [33:25].

Totuși, din moment ce sceptrul lui Iuda s-a pierdut pe vremea lui Irod, el nu poate fi veșnic decât dacă Fiul lui David, Mesia, a venit, s-a așezat pe tronul lui David și a devenit Domnul lumii. Dacă jidanii au dreptate, atunci casa lui David ar fi dispărut de 1.568 de ani, contrar promisiunii și jurământului lui Dumnezeu. Așa ceva este imposibil de crezut.

Iată deci o expunere completă a problemei, și niciun jidan nu poate aduce nimic ca s-o contrazică. La exterior poate pretinde că nu crede, dar inima și conștiința lui nu au nimic cu care să o respingă.

Și cum ar fi putut Dumnezeu să-și păstreze onoarea adevărului Său divin, după ce a promis lui David o casă și un tron veșnic, dacă apoi le-ar fi lăsat să stea pustii mai mult decât au fost întregi? Să calculăm. După părerea jidanilor, perioada de la David la Irod acoperă puțin sub o mie de ani. Casa sau tronul lui David a durat atâta timp, inclusiv cei 70 de ani petrecuți în Babilon. (Noi am adăuga peste 100 de ani la această perioadă.) De la vremea lui Irod, sau mai bine zis — căci nu este departe de adevăr — de la distrugerea Ierusalimului până în anul 1542, sunt 1.568 de ani, după cum s-a spus mai sus.

Potrivit acestui calcul, casa și tronul lui David au fost goale timp de 400 sau 500 de ani mai mult decât au fost ocupate. Acum, întrebați piatra și lemnul dacă așa ceva poate fi numit casă veșnică, mai ales una construită de Dumnezeu și păstrată prin credincioșia și adevărul Lui suprem — o casă care a existat 1.000 de ani și a zăcut în ruine timp de 1.400 sau 1.500 de ani!

Chiar dacă jidanii ar fi tari ca diamantul sau mai tari, fulgerul și tunetul acestui adevăr clar și evident ar trebui să-i zdrobească sau cel puțin să-i înmoaie. Dar, așa cum am spus, credința noastră se bucură prin aceasta, este întărită, făcută sigură și neclintită — avem adevăratul Mesia, care cu siguranță a venit și a apărut în vremea când Irod a luat sceptrul lui Iuda și saphra, pentru ca casa lui David să fie veșnică și să aibă întotdeauna un fiu pe tronul său, așa cum a spus și a jurat Dumnezeu și a făcut legământ cu el.

Un jidan viclean ar putea încerca să-mi scoată în față cartea mea împotriva Sabatarienilor, în care am demonstrat că termenul „veșnic”, *leolam*, înseamnă adesea nu o veșnicie reală, ci doar „un timp îndelungat.” Astfel, Moise spune în Exodul 21:8 că stăpânul să ia robul care vrea să rămână cu el și să-i străpungă urechea cu o suliță la ușă, „și el îl va sluji veșnic.” Aici, cuvântul desemnează o veșnicie umană, adică pe durata vieții, o viață întreagă.

Dar am spus și în aceeași lucrare că atunci când Dumnezeu folosește cuvântul „veșnic”, este vorba de o veșnicie divină adevărată. Și, de obicei, adaugă o altă expresie care întărește sensul, cum este în Psalmul 110:4: „Domnul a jurat și nu-i va părea rău.” La fel, în Psalmul 132:11: „Domnul a jurat lui David un jurământ adevărat, de la care nu se va întoarce.” Oriunde se adaugă acest „nu”, este sigur că înseamnă veșnic și fără schimbare. Astfel, citim în Isaia 9:7: „Pacea lui nu va avea sfârșit.” Și în Daniel 7:14: „Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică... și împărăția Lui nu va fi nimicită.” Aceasta este o veșnicie nu înaintea oamenilor, care nu trăiesc veșnic, ci înaintea lui Dumnezeu, care trăiește veșnic.

Promisiunea afirmă că casa și tronul lui David vor fi veșnice înaintea lui Dumnezeu. Spune: „înaintea Mea, înaintea Mea”, un fiu va ședea pentru totdeauna pe tronul tău. În Psalmul 89:35-37 adaugă și cuvântul „nu”: „O dată pentru totdeauna am jurat pe sfințenia Mea: nu voi minți pe David. Sămânța lui va dăinui pe vecie, iar tronul lui va fi înaintea Mea ca soarele; va fi întemeiat pe vecie ca luna, martorul credincios din cer.”

Ultimele cuvinte ale lui David exprimă același gând: „El a încheiat cu mine un legământ veșnic, bine așezat în toate și sigur.” Aceste cuvinte „bine așezat și sigur” înseamnă același lucru cu ferm, sigur, veșnic, de neclintit. La fel este și în spusa lui Iacov din Geneza 49:10: „Toiagul de domnie nu se va depărta.” „Nu se va depărta” înseamnă veșnic, până va veni Mesia; și aceasta, desigur, înseamnă veșnic. Toți profeții atribuie lui Mesia o împărăție veșnică, o domnie fără sfârșit. Dar dacă presupunem că se referă la o eternitate umană sau la o perioadă de timp nedeterminată (ceea ce e imposibil), atunci înseamnă următoarele: Casa ta va fi veșnică înaintea Mea, adică va dăinui cât va dăinui, sau cât vei trăi.

Aceasta i-ar promite și garanta lui David exact nimic; căci chiar și fără un asemenea jurământ, casa lui David ar dăinui „veșnic”, adică cât va exista sau cât va trăi el. Dar să alungăm o asemenea absurditate din mințile noastre – gând care n-ar putea veni decât unui rabin orbit. Când Scriptura se laudă că Dumnezeu n-a vrut să nimicească Iudeea din cauza păcatelor săvârșite sub Roboam, ci că a lăsat o „lumină” lui David, așa cum îi promisese în ce privește casa lui (2 Regi 8:19), se vede clar că toți înțelegeau „veșnicul” în adevăratul său sens.

S-ar putea ca cineva să invoce aici exemplul Macabeilor[75]. După ce Antioh cel Nobil a pustiit fără milă poporul și țara, astfel încât prinții din casa lui David au fost nimiciți, Macabeii au domnit – care nu erau din casa lui David, ci din seminția preoților[76].

Aceasta ar însemna că toiagul de domnie s-a îndepărtat de Iuda și că un fiu al lui David nu a mai șezut veșnic pe tronul lui David. Prin urmare, casa veșnică a lui David n-ar fi, de fapt, veșnică. Noi răspundem: Jidanii nu ne pot tulbura cu un asemenea argument și nu avem nevoie să le răspundem; nimic din acestea nu se află în Scriptură, căci Maleahi este ultimul profet, iar Neemia ultimul istoric, care, după cum reiese din cartea sa, a trăit până în vremea lui Alexandru. Așadar, ambele părți trebuie să se bazeze, în ce privește această chestiune, pe afirmația lui Ieremia, conform căreia un fiu al lui David va ocupa tronul sau va domni pentru totdeauna. Căci în afară de Scriptură, cine dorește să se preocupe de aceasta poate considera o chestiune deschisă dacă Macabeii au domnit cu adevărat sau dacă au fost vasali. Cu privire la credibilitatea istoricilor, vom comenta mai târziu.

Totuși, mi se pare că următorul eveniment consemnat în Scriptură nu trebuie tratat cu ușurință[77]: În vremea reginei Atalia, timp de șase ani întregi, niciun fiu al lui David nu a ocupat tronul; ea, Atalia tirana, a domnit singură. Îi omorâse pe toți descendenții de parte bărbătească ai lui David, cu excepția lui Ioas, un copil de trei sau șase luni, care fusese ascuns în Templu și salvat de minunata Iosheba, soția marelui preot Iehoiada, fiica regelui Ioram și sora regelui Ahazia, pe care Iehu îl omorâse.

Aici, legământul veșnic al lui Dumnezeu cu David era cu adevărat în mare pericol, fiind susținut doar de un copil ascuns, care era departe de a ocupa tronul lui David. În acel moment, casa lui David semăna cu o lanternă stinsă, căci o regină străină, un Goy din Sidon, ședea și domnea pe tronul lui David. Totuși, s-a ars zdravăn la spate pe acel tron!

Totuși, toate acestea nu însemnau că toiagul domniei s-a îndepărtat sau că legământul veșnic al lui Dumnezeu fusese rupt. Chiar dacă lumina lui David nu strălucea puternic în acel moment, ea tot pâlpâia în copilul Ioas, care avea să lumineze din nou și să domnească.

El era deja născut ca fiu al lui David, iar acești șase ani nu erau decât o *tentatio*, o încercare. Dumnezeu adesea dă impresia că uită de cuvântul Său și că ne lasă de izbeliște. Așa a făcut cu Avraam, când i-a poruncit să-și ardă fiul iubit Isaac, în care, de fapt, se întrupa promisiunea seminței veșnice. La fel și cu copiii lui Israel, când i-a scos din Egipt. Părea că îi duce la moarte, cu marea în față, stânci abrupte de ambele părți și dușmanii în spate, blocând calea de scăpare.

[75] Vezi 1 Macabei 1:10.
[76] Macabeii au fost un grup de jidani rebeli care au condus Iudeea între anii 167 și 63 î.Hr., până când Roma a preluat controlul.
[77] Vezi 2 Regi 11:1.

Dar lucrurile au decurs potrivit cuvântului și promisiunii lui Dumnezeu: marea a trebuit să se despartă, să se miște și să le facă loc. Dacă nu o făcea, atunci stâncile ar fi trebuit să se despartă și să deschidă o cale, și l-ar fi strivit pe faraon între ele, așa cum marea i-a înecat pe dușmani. Căci toate făpturile ar trebui mai degrabă să piară de o mie de ori decât să cadă cuvântul lui Dumnezeu, oricât de ciudat ar părea lucrul. Astfel, Ioas este rege prin și în cuvântul lui Dumnezeu și ocupă tronul lui David înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă încă se află în leagăn – ba chiar și dacă ar fi fost mort și îngropat. Tot ar fi trebuit să învie, asemenea lui Isaac, din cenușă.

În același mod am putea explica și acea povestire despre Macabei; dar acest lucru este inutil, pentru că ea are un cu totul alt înțeles. Căderea în robia Babiloniană ar putea fi privită în mod similar; cu toate acestea, datorită unor profeți și minuni mărețe, situația de atunci a fost mult mai luminoasă. Dar cazul lui Ioas a fost o ispită teribilă pentru casa lui David, împotriva legământului și a jurământului lui Dumnezeu, chiar dacă casa și domnia lui David încă înfloreau; doar conducătorul, sau capul, suferea și părea că se clatină în legământul lui Dumnezeu. Dar așa lucrează harul divin — Dumnezeu uneori „se joacă" sau glumește cu ai Săi. Se ascunde și se deghizează, pentru a ne pune la încercare și a vedea dacă rămânem statornici în credință și iubire față de El, așa cum face un tată cu copiii săi. Astfel de glume ale Tatălui ceresc ne dor profund, pentru că nu le înțelegem. Totuși, această chestiune nu-și are locul aici.

Hagai 2

Am vorbit până acum despre o afirmație a lui Ieremia. Acum ne vom îndrepta atenția spre unul dintre ultimii profeți[78]. În Hagai 2:6–9 citim:

> *„Căci așa zice Domnul oștirilor: Încă puțină vreme, și voi clătina cerurile și pământul, marea și uscatul; voi zgudui toate neamurile, și va veni consolarea tuturor Goyimilor (chemdath), și voi umple această casă de slavă, zice Domnul oștirilor. Al meu este argintul și al meu este aurul, zice Domnul oștirilor. Slava acestei case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi, zice Domnul oștirilor; și în acest loc voi da pacea, zice Domnul oștirilor."*

Aceasta este încă una dintre acele afirmații care îi doare profund pe jidani. Ei o analizează, o răsucesc, o interpretează și o distorsionează aproape în fiecare cuvânt, la fel cum fac și cu afirmația lui Iacov din Geneza 49. Dar asta nu-i ajută. Conștiința lor se tulbură în fața acestui text; simt că interpretările lor sunt nule și fără valoare.

[78] Hagai a trăit, după toate aparențele, în jurul anului 500 î.Hr.

Lyra face bine că îi confruntă cu expresia *adhuc modicum* – „încă puțină vreme”. Ei nu-l pot evita, după cum vom vedea. „Încă puțină vreme”, spune el, nu poate însemna o perioadă lungă de timp. Lyra are cu siguranță dreptate aici; nimeni nu poate nega acest lucru, nici măcar un jidan, oricât s-ar strădui. În scurt timp, spune profetul, „Consolarea Goyimilor” – va veni, după ce acest templu va fi construit, adică va veni cât timp templul încă mai stă în picioare. Iar slava acestui templu din urmă va fi mai mare decât a celui dintâi. Și toate acestea vor avea loc curând, adică „într-o puțină vreme”.

Este ușor de înțeles că, dacă Consolarea Goyimilor – pe care vechii învățați o interpretează ca fiind Mesia – nu a venit cât timp templul era încă în picioare, ci se presupune că urmează să vină, jidanii așteaptă deja de 1.568 de ani de la distrugerea templului și acest lucru nu poate fi numit „o puțină vreme”, mai ales că ei nici nu pot prevedea sfârșitul acestei lungi așteptări — atunci el nu va mai veni niciodată, pentru că a omis să vină în acea vreme scurtă și acum a intrat într-o vreme lungă, care nu va aduce niciun rezultat. Profetul vorbește despre o vreme scurtă, nu una lungă. Dar ei se extrag din această dificultate în felul următor: fiindcă nu pot ignora cuvintele „într-o puțină vreme”, se agață de expresia Consolarea Goymilor – în ebraică *chemdath* – și o răstignesc la fel cum au făcut cu *șebet* și *Șilo* în vorbele lui Iacov. Ei susțin că acest termen nu se referă la Mesia, ci că desemnează aurul și argintul tuturor goyimilor.

Din punct de vedere gramatical, cuvântul *chemdath* înseamnă cu adevărat „dorință” sau „plăcere”; deci ar însemna că goyimii poftesc sau se desfată în ceva. Așadar, textul ar trebui să se citească astfel: „Într-o vreme scurtă, dorința tuturor goyimilor va veni.” Și ce înseamnă asta? Ce își doresc goyimii? Aur, argint, pietre prețioase! Poți întreba de ce fac jidanii o astfel de glosare aici? Îți voi spune eu. Le pute gura de pofta pentru aurul și argintul goyimilor; nicio națiune de sub soare nu a fost, nu este și nu va fi mai lacomă decât ei, după cum se vede din cămătăria lor blestemată.

Așa că ei se consolează cu gândul că atunci când va veni Mesia, va aduna tot aurul și argintul lumii și îl va împărți între ei. Prin urmare, oriunde pot cita Scriptura pentru a-și satisface lăcomia nesățioasă, o fac în mod scandalos. Ajungi să crezi că Dumnezeu și profeții Lui nu au avut nimic altceva de profețit decât metode și mijloace de a umple burțile jidanilor blestemați cu aurul și argintul goyimilor.

Totuși, profetul nu și-a ales bine cuvintele pentru a se potrivi cu această înțelegere lacomă. Ar fi trebuit să spună: „Într-o vreme scurtă, dorința tuturor jidanilor va veni.” Jidanii sunt cei care doresc aurul și argintul mai aprig decât oricare alt popor de pe pământ. Având în vedere asta, textul ar fi trebuit să vorbească despre dorința jidanilor, nu a goyimilor. Deși și goyimii doresc aur și argint, iată-i pe jidani că poftesc și râvnesc la dorința goyimilor, dorind ca aceasta să le fie adusă lor, ca să o devoreze și să nu lase nimic pentru goyimi. De ce? Pentru că ei sunt sângele nobil, sfinții circumciși, care au poruncile lui Dumnezeu și nu le respectă, dar sunt încăpățânați, neascultători, ucigași de profeți, trufași, cămătari și plini de toate viciile, după cum arată întreaga Scriptură și purtarea lor actuală. Astfel de sfinți, desigur, sunt în mod legitim îndreptățiți să primească aurul și argintul goyimilor. Ei chiar merită cinstit și onorabil acest lucru — la fel cum diavolul merită raiul și cerul.

Mai mult, cum se face că astfel de dascăli foarte inteligenți și profeți înțelepți și sfinți nu aplică cuvântul „dorință" (*chemdath*) și la celelalte dorințe ale goyimilor? Goyimii nu doresc doar aur și argint, ci și fete frumoase, iar femeile doresc bărbați chipeși. Oriunde găsim printre goyimi ceva în afară de jidani (aproape că am zis „zgârciți"), care nu-și oferă niciun bine trupurilor lor, aceștia doresc și case frumoase, grădini, vite și proprietăți, precum și distracții, haine, mâncare, băutură, dans, jocuri și tot felul de plăceri. De ce nu interpretează atunci jidanii acest verset al profetului în sensul că aceste dorințe ale goyimilor vor veni curând la Ierusalim, pentru ca doar jidanii să-și umple burțile și să se înfrupte din plăcerile lumii? Mahomed promite un astfel de mod de viață Sarazinilor săi. Din acest punct de vedere, el este un jidan adevărat, iar jidanii sunt sarazini adevărați, potrivit acestei interpretări.

Goyimii au o altă dorință. Cum de acești înțelepți și iscusiți tâlcuitori au trecut-o cu vederea? Sunt uimit de asta. Goyimii mor și sunt loviți de multe boli, de sărăcie și tot felul de necazuri și frici. Nu există vreunul dintre ei care să nu-și dorească din toată inima să nu moară, să poată evita nevoia, mizeria și boala sau să fie eliberat repede de ele și protejat împotriva acestora.

Această dorință este atât de puternică încât ar renunța bucuroși la toate celelalte doar ca să le fie împlinită, după cum ne arată zilnic experiența. Atunci, de ce nu explică și jidanii că această dorință a tuturor neamurilor va veni și ea în templul din Ierusalim în curând? Rușine să vă fie, oriunde ați fi, voi, jidani blestemați, că îndrăzniți să aplicați acest cuvânt serios, glorios și mângâietor al lui Dumnezeu într-un mod atât de josnic asupra stomacului vostru muritor și lacom, sortit putreziciunii, și că nu vă este rușine să vă arătați lăcomia în mod atât de deschis. Nu sunteți vrednici nici măcar să priviți coperta Bibliei, cu atât mai puțin s-o citiți. Ar trebui să citiți doar Biblia care se află sub coada scroafei și să mâncați și să beți literele care pică de acolo[79]. Aceea ar fi o Biblie potrivită pentru asemenea profeți, care scurmă ca porcii și sfâșie cuvântul măreției divine, care ar trebui ascultate cu toată onoarea, evlavia și bucuria.

Mai departe, când profetul spune că „splendoarea acestui templu de pe urmă va fi mai mare decât a celui dintâi", să-i ascultăm pe nobilii și murdarii — voiam să spun circumcișii — sfinți și profeți înțelepți care vor să ne facă să devenim jidani, pe noi, Creștinii. Splendoarea mai mare a templului de pe urmă, comparativ cu cel dintâi, constă [spun ei] în faptul că acesta — adică templul lui Hagai — a dăinuit cu zece ani mai mult decât templul lui Solomon, etc.

[79] Luther se referă aici la Judensau, sau „porcul jidănesc". Este o imagine anti-jidănească care datează din anii 1200, în care jidani școlari sau rabini sunt înfățișați privind în anusul unui porc mare, în încercarea de a „citi" din Talmudul lor. În lucrarea sa *Von Schem Hamphoras* (1543), Luther explică acest lucru pe scurt:

„Aici, pe biserica noastră din Wittenberg, este sculptată în piatră o scroafă. Sub ea stau sugând purcei și jidani. În spatele scroafei, un rabin este aplecat peste ea, ridicându-i piciorul drept, ținându-i coada ridicată și privind cu mare atenție sub coadă și în Talmudul ei, ca și cum ar citi ceva profund sau extraordinar — de unde, desigur, își iau Shemhamphoras-ul [nume necunoscut]."

Pentru o discuție bună, recentă și detaliată despre imaginea Judensau, vezi Joyce (2019).

Vai, dacă ar fi avut măcar un bun astronom care să fi calculat timpul ceva mai precis! Poate ar fi găsit că diferența este de trei luni, două săptămâni, cinci zile, șapte ore, douăsprezece minute și zece jumătăți de minut peste cei zece ani. Dacă ar exista vreun magazin care să vândă rușine, le-aș da jidanilor câțiva florini să-și cumpere un kilogram, ca să și-o întindă pe frunte, pe ochi și pe obraji — dacă refuză să-și acopere inima nerușinată și limba obraznică. Sau, poate acești măgari ignoranți și proști cred că vorbesc cu bețe și pietre asemenea lor?

La Ierusalim erau mulți oameni bătrâni, cu părul cărunt, probabil și cerșetori și ticăloși, când Solomon, un tânăr de 20 de ani, a devenit un rege glorios[80].

Ar trebui aceștia, din acest motiv, să fie mai glorioși decât Solomon? Poate că măgarul lui David, pe care Solomon a fost uns rege, era mai bătrân decât Solomon. Ar trebui, din acest motiv, măgarul să fie mai glorios decât Solomon? Dar așa se lovesc cu capul, se împiedică și cad aceia care mint în fața lui Dumnezeu neîncetat și pretind că au dreptate.

Nu merită o soartă mai bună decât să compună astfel de glose la Biblie, astfel de prostii și ignominie. Și asta o fac cu mare sârguință. Așadar, dragă Creștine, ferește-te de jidani, care, după cum descoperi aici, sunt dați de Dumnezeu, în mânia Sa, pe mâna diavolului, care nu doar că i-a lipsit de înțelegerea corectă a Scripturii, dar și de rațiunea umană obișnuită, rușine și bun-simț, și care doar răstălmăcesc Sfânta Scriptură prin ei.

Prin urmare, nu te poți încrede în ei și nici nu-i poți crede nici în alte privințe, chiar dacă, ocazional, ar putea scăpa un cuvânt adevărat din gura lor. Căci oricine îndrăznește să se joace cu cuvântul înfricoșător al lui Dumnezeu într-un mod atât de frivol și rușinos, așa cum vezi că se face aici, și cum ai observat mai devreme cu privire la cuvintele lui Iacov, nu poate avea în el un duh bun. Așadar, oriunde vezi un jidan autentic, poți, cu conștiința curată, să faci semnul crucii și să spui răspicat: „Pe acolo a trecut un diavol întrupat.”

Acești ticăloși nelegiuiți știu foarte bine că strămoșii lor cei vechi au aplicat acest verset din Hagai Mesiei, după cum mărturisesc Lyra, Burgensis și alții. Și totuși, se abat cu nesăbuință de la aceasta și își compun propria Biblie după capul lor nebun, pentru ca să-și țină jidanii nenorociți împreună cu ei în rătăcire, împotriva propriei lor conștiințe și spre supărarea noastră. Ei cred că astfel ne fac nouă mare rău și că Dumnezeu îi va răsplăti undeva pentru că, de dragul Său (așa cum își imaginează), s-au împotrivit nouă, goyimilor, chiar și în fața adevărului deschis și evident. Dar ce se întâmplă, după cum ai văzut, este că se fac de rușine singuri și nu ne vatămă pe noi, ba chiar mai mult, îl pierd pe Dumnezeu și Scriptura Sa.

[80] Din nou, aceasta ar fi fost în jurul anului 970 î.Hr.

Astfel, versetul spune: „Încă o dată, peste puțină vreme, voi cutremura cerurile și pământul, marea și uscatul (acestea sunt insulele mării), și *chemdath* tuturor goyimilor va veni” — adică Mesia, Dorința Tuturor Goyimilor, pe care noi am tradus în Germană cu cuvântul *Trost* („consolare”). Cuvântul „dorință” nu exprimă pe deplin acest gând, deoarece în Germană reflectă mai mult plăcerea lăuntrică și dorința inimii (activ). Dar aici cuvântul desemnează obiectul exterior (pasiv) pe care o inimă îl dorește. Nu ar fi greșit să fie tradus cu „bucuria și fericirea tuturor goyimilor”. Pe scurt, este Mesia, care va fi obiectul de respingere, dezgust și urâciune pentru jidanii necredincioși și împietriți, așa cum profețește Isaia 53. Goyimii, în schimb, îl vor întâmpina cu bucurie ca pe bucuria inimii lor, fericirea și toată dorința lor. El le aduce izbăvire din păcat, moarte, diavol, iad și tot răul, pentru veșnicie. Aceasta este, într-adevăr, dorința goyimilor, bucuria, mângâierea și fericirea inimii lor.

Aceasta se potrivește cu cuvântul lui Iacov din Geneza 49:10: „Și lui Șilo (sau Mesia) îi vor fi supuse popoarele.” Adică, îl vor primi cu bucurie, vor asculta cuvântul Său și vor deveni poporul Său, fără constrângere, fără sabie. Este ca și cum și-ar fi dorit să spună: neînsemnații goyimi necircumciși or s-o facă, dar ticăloșii mei nobili, copiii mei pierduți și circumciși, nu vor face asta, ci mai degrabă vor urla și se vor răzvrăti împotriva lui.

Și Isaia 2:2 și Mica 4:1 sunt în acord cu aceasta:

„În zilele de pe urmă, muntele casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt dintre munți și va fi înălțat deasupra dealurilor; și toate națiunile vor curge spre el (fără îndoială, de bunăvoie, motivate de dorință și bucurie) și multe popoare vor veni și vor zice: „Veniți, să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov; ca El să ne învețe căile Sale și să umblăm pe cărările Lui.” Căci din Sion va ieși Legea și cuvântul Domnului din Ierusalim.”

Astfel vorbesc profeții peste tot despre împărăția lui Mesia întemeiată între Goyimi.

Da, iată, acesta este osul de dispută, sursa necazului, ceea ce îi face pe jidani atât de furioși și nesăbuiți și îi împinge să ajungă la un înțeles atât de blestemat, forțându-i să răstălmăcească toate afirmațiile Scripturii într-un mod atât de rușinos: anume, ei nu vor, nu pot suporta, ca noi, Goyimii, să fim egalii lor înaintea lui Dumnezeu și ca Mesia să fie mângâierea și bucuria noastră la fel ca a lor. Zic, mai degrabă decât să ne aibă pe noi, Goyimii — pe care ne batjocoresc, ne blestemă, ne damnă, ne defăimează și ne ponegresc neîncetat — drept părtași la Mesia, și să fim numiți moștenitori împreună cu ei și frații lor, ar răstigni încă zece Mesia și L-ar ucide pe Dumnezeu Însuși, dacă le-ar fi cu putință, împreună cu toți îngerii și toate făpturile, chiar cu riscul de a-și atrage pedeapsa a o mie de iaduri, nu doar unul. O asemenea mândrie de neînțeles locuiește în sângele nobil al părinților și sfinților circumcișii. Ei singuri vor să-L aibă pe Mesia și să fie stăpânii lumii. Blestemații Goyimi trebuie să fie servitorii, să le dea dorința (adică aurul și argintul lor) jidanilor și să se lase măcelăriți ca niște vite nenorocite[81]. Ei [jidanii] mai degrabă ar rămâne pierduți cu bună știință și pe veci decât să renunțe la această viziune.

Din tinerețe au sorbit o astfel de ură veninoasă împotriva Goyimilor de la părinții și rabinii lor, și încă o beau necontenit. După cum declară Psalmul 109:18, aceasta a pătruns în carne și sânge, măduvă și oase, și a devenit parte integrantă a naturii și vieții lor. Și așa cum nu pot schimba carnea și sângele, măduva și oasele, tot așa nu pot schimba această mândrie și invidie. Ei trebuie să rămână astfel și să piară, dacă Dumnezeu nu va face minuni extraordinar de mari.

Dacă aș dori să supăr și să mânii un jidan cu adevărat, aș spune: „Ascultă, Jehudi, îți dai seama că eu sunt un adevărat frate al tuturor copiilor sfinți ai lui Israel și un moștenitor împreună cu ei în împărăția adevăratului Mesia?" Fără îndoială, m-aș lovi de un refuz urât. Dacă m-ar putea privi cu ochii unui basilisc, cu siguranță ar face-o. Și toți diavolii n-ar putea duce la îndeplinire răul pe care mi l-ar dori, chiar dacă Dumnezeu le-ar da voie — sunt sigur de asta. Totuși, mă voi abține de la aceasta, și cer și altora să nu o facă, de dragul lui Hristos. Căci inima și gura jidanilor s-ar revărsa cu o rupere de nori de blesteme și blasfemii împotriva numelui lui Iisus Hristos și al lui Dumnezeu Tatăl. Trebuie să ne purtăm bine și să nu le dăm motiv pentru aceasta, dacă putem evita, așa cum nu trebuie să provoc un nebun dacă știu că va blestema și va blasfemia pe Dumnezeu. Lăsând la o parte acest aspect, jidanii aud și văd destule în noi pentru care oricum blasfemiază și blestemă numele lui Iisus în inimile lor; sunt cu adevărat posedați.

[81] Aceste atitudini sunt bine documentate în Vechiul Testament. A se vedea, de exemplu: Geneza 27:29: „Să-ți slujească popoare și neamuri să se plece înaintea ta". Deuteronom 15:6: „Vei stăpâni peste multe neamuri", și 28:10: „și toate popoarele pământului se vor teme de tine". Isaia 60:10: „Străinii îți vor zidi zidurile și regii lor îți vor sluji... ca oamenii să-ți aducă bogățiile neamurilor", și Isaia 61:5: „Vei mânca bogățiile neamurilor."

După cum am spus deja, nu pot suporta să audă sau să vadă că noi, Goyimii blestemați, ne lăudăm cu Mesia ca fiind *chemdath-ul* nostru și că suntem la fel de buni ca ei sau cum cred ei că sunt. Așadar, dragă Creștine, fii prevenit și nu te îndoi că, după diavol, nu ai dușman mai amar, mai veninos și mai vehement decât un jidan real care caută cu seriozitate să fie jidan. Poate că există printre ei unii care cred ce crede o vacă sau o gâscă, dar linia lor de sânge și circumcizia îi infectează pe toți. De aceea cărțile de istorie îi acuză adesea că otrăvesc fântâni, că răpesc și străpung copii, precum la Trento, la Weissensee etc[82].

Ei, bineînțeles, neagă aceasta. Dacă este adevărat sau nu, știu sigur că nu le lipsește voința deplină, completă și gata să facă astfel de lucruri fie în ascuns, fie pe față, unde este cu putință. Asta te poți aștepta cu siguranță de la ei, și trebuie să te pregătești în consecință.

Dacă săvârșesc vreo faptă bună, să fii sigur că nu sunt mânați de iubire, nici nu o fac cu gândul la binele tău. Deoarece sunt siliți să trăiască printre noi, fac aceasta din motive de oportunism; dar inima lor rămâne și este așa cum am descris-o[83]. Dacă nu vrei să mă crezi, citește pe Lyra, Burgensis și alți oameni sinceri și onești. Și chiar dacă n-ar fi notat ei, ai găsi în Scriptură mențiunea celor două semințe, a șarpelui și a femeii. Se spune că acestea sunt vrăjmașe, și că Dumnezeu și diavolul sunt în opoziție unul față de celălalt. Scrierile și cărțile lor de rugăciune afirmă și ele aceasta destul de clar.

Un om care nu cunoaște diavolul s-ar mira de ce sunt atât de ostili față de Creștini. Nu au niciun motiv să se poarte astfel, din moment ce le oferim toată bunăvoința. Trăiesc printre noi, se bucură de scutul și protecția noastră, folosesc țara noastră și drumurile noastre, piețele și străzile noastre. Între timp, prinții și conducătorii noștri stau și sforăie cu gurile căscate și permit jidanilor să ia, să fure și să jefuiască din punga noastră și din comorile noastre deschise tot ce doresc. Adică, permit ca jidanii, prin mijlocirea cametei lor, să-i jupoaie și să-i fluiere pe ei și pe supușii lor, și să-i facă cerșetori cu propriile lor averi.

Jidanii, care sunt exilați, n-ar trebui să aibă nimic, și tot ce au trebuie să fie cu siguranță al nostru. Nu muncesc, nu câștigă nimic de la noi, nici nu le dăruim ceva, și totuși sunt în posesia banilor și bunurilor noastre, și sunt stăpânii noștri în propria noastră țară și în exilul lor. Un hoț este condamnat la spânzurătoare pentru furtul a zece florini, iar dacă jefuiește pe cineva pe drum, își pierde capul. Dar când un jidan fură și jefuiește zece tone de aur prin camăta lui, este mai prețuit decât Dumnezeu Însuși.

[82] Simon din Trento (Trento, Italia) a fost un băiețel de 3 ani care a murit în anul 1475, presupus la mâna jidanilor. Un grup de jidani locali a mărturisit crima, posibil sub constrângere, iar 16 au fost în cele din urmă executați. Conrad din Weissensee (Germania) a fost un băiat de 13 ani, de asemenea presupus ucis de jidani în anul 1303; peste 100 de jidani au fost executați în represalii. Acestea sunt doar două dintre numeroasele acuzații de tip „libel de sânge" aduse jidanilor în Evul Mediu.

[83] Aceasta amintește de acuzații similare din prezent la adresa "filantropilor" jidani bogați.

Dovadă stă lauda îndrăzneață cu care își întăresc credința și își revarsă ura lor veninoasă asupra noastră, zicând între ei: „Fiți răbdători și vedeți cum Dumnezeu este cu noi și nu-Și părăsește poporul nici în exil. Noi nu muncim și totuși ne bucurăm de prosperitate și tihnă. Blestemații Goyimi trebuie să muncească pentru noi, dar noi obținem banii lor. Asta ne face pe noi stăpâni și pe ei slugi. Fiți răbdători, dragi copii ai lui Israel, vremuri mai bune ne așteaptă, Mesia al nostru va veni totuși dacă vom continua așa și vom dobândi *chemdath-ul* tuturor Goyimilor prin cămătă și alte metode." Vai, aceasta este ceea ce îndurăm de la ei. Sunt sub scutul și protecția noastră și, totuși, cum am spus, ne blestemă. Dar vom aborda aceasta mai târziu.

Vorbim acum despre faptul că nu pot suporta ca noi să fim moștenitori împreună cu ei în împărăția lui Mesia, și că El este *chemdath-ul* nostru, după cum mărturisesc abundent profeții. Ce spune Dumnezeu despre aceasta? Spune că va da *chemdath-ul* Goyimilor și că ascultarea lor Îi va fi plăcută, așa cum afirmă Iacov în Geneza 49, împreună cu toți profeții. Spune că Se va opune cu tărie încăpățânării jidanilor, respingându-i și alegând și primind pe Goyimi, chiar dacă aceștia nu sunt din sângele nobil al părinților sau sfinților circumciși.

Astfel spune Osea 2:23: „Și voi zice celui care nu este poporul Meu: 'Tu ești poporul Meu'; și el va zice: 'Tu ești Dumnezeul meu'." Iar jidanului îi spune [în Osea 1:9]: „Numiți-l Lo-Ammi, căci voi nu sunteți poporul Meu și Eu nu sunt Dumnezeul vostru." Moise, de asemenea, a cântat aceasta demult în cântarea sa [Deut. 32:21]: „M-au aţâţat la gelozie cu ceea ce nu este Dumnezeu; M-au provocat cu lucruri deşarte. Aşa că îi voi aţâţa la gelozie cu un popor care nu este popor; îi voi provoca cu un neam nebun." Acest verset este valabil de aproape 1.500 de ani. Noi, Goyimii nebuni, care nu eram poporul lui Dumnezeu, suntem acum poporul Lui. Asta îi duce pe jidani la disperare și nesăbuință, și din cauza aceasta au devenit Lo-Ammi(*Nu poporul lui Dumnezeu*), cei care nu mai sunt poporul Său, deși au fost și ar fi trebuit să fie încă.

Dar să încheiem discuția noastră despre cuvântarea lui Hagai. Avem dovezi convingătoare că Mesia, *chemdath-ul* Goyimilor, a apărut în vremea când acest templu se afla încă în picioare. Astfel au înțeles și cei din vechime, iar glosările stupide și fragile ale jidanilor de azi mărturisesc același lucru, pentru că nu știu cum altfel să-l nege decât vorbind în rușinea lor. Cel care dă un răspuns gol, lipsit de sens și irelevant arată că a fost înfrânt și se condamnă singur. Ar fi fost mai bine și mai puțin rușinos dacă ar fi tăcut, decât să dea un răspuns inutil care-l face de râs.

Așadar, Hagai 2:6 spune: „Încă o dată, peste puțină vreme, voi cutremura cerurile și pământul și marea și uscătul; și voi cutremura toate neamurile, și dorința tuturor Goyimilor va veni.” Astfel înțeleg eu, în simplitatea minții mele, aceste cuvinte: De la începutul lumii a existat dușmănie între sămânța șarpelui și cea a femeii, și mereu a fost conflict între ele—când mai mult, când mai puțin. Oriunde Sămânța femeii este sau apare, șarpele stârnește ceartă și dezbinare. Așa spune El și în Evanghelie: „N-am venit să aduc pace pe pământ, ci sabie și dezbinare” [Matei 10:34]. El ia armura de la cel puternic, înarmat până-n dinți, care avea pace în palatul său [Luca 11:22].

Cel din urmă nu poate suporta acest lucru și izbucnește lupta: îngerii se luptă cu dracii în aer, iar oamenii cu oamenii pe pământ—totul din pricina Sămânței femeii. Desigur, sunt destule lupte, războaie și neliniști în lume și altminteri; dar pentru că nu sunt purtate din pricina acestei Sămânțe, este neimportant în ochii lui Dumnezeu, căci în această luptă sunt implicați toți îngerii.

Deoarece venirea acestei Sămânțe, sau a lui Mesia, era aproape, Hagai spune „în puțină vreme.” Aceasta înseamnă că până acum lupta s-a purtat doar în poporul Meu, Israel, adică s-a limitat la o zonă restrânsă. Diavolul a fost mereu preocupat să-i devoreze și a aţâţat asupra lor toți regii dimprejur. El știa bine că Sămânța făgăduită se afla în poporul lui Israel, Sămânța care avea să-l jefuiască. De aceea, a fost mereu nerăbdător să-i necăjească. Și a stârnit una după alta tulburări, nemulțumiri, războaie și lupte. Foarte bine, acum va fi doar „ în puțină vreme” și-i voi da destulă luptă. Voi imita o încleștare—și încă una bună—nu doar într-un colț strâmt între poporul lui Israel, ci cât cuprind cerul și pământul, pe mare și pe uscat, adică acolo unde e ud și unde e uscat, fie pe continent, fie pe insule, fie la mare, fie pe ape, oriunde locuiesc oameni. Sau, cum spune el: „Voi cutremura pe toți Goyimii”, încât toți îngerii se vor lupta cu toți dracii în cer sau în văzduh, și toți oamenii de pe pământ se vor lupta din pricina Sămânței.

Voi trimite *chemdath-ul* către toți Goyimii. Îl vor iubi și se vor lipi de el, după cum spune Geneza 49: „Goyimii se vor aduna în jurul lui”, iar pe de altă parte, vor deveni vrăjmași ai diavolului, șarpele cel bătrân, și vor trece de partea cealaltă. Atunci totul va urma cursul său firesc, când dumnezeul și stăpânitorul acestei lumi se va mânia, va înnebuni și va turba, fiindcă este silit să-și predea împărăția, casa, echipamentul, închinarea, puterea, în mâinile lui *chemdath* și ale lui Șilo, Sămânța femeii.

Oricine poate citi istoriile din vremea lui Hristos și va vedea cum mai întâi jidanii și Goyimii, apoi ereticii, în cele din urmă Mahomed, iar acum papa, s-au înfuriat și încă se înfurie „împotriva Domnului și a Mesiei” (Psalm 2:2), și va înțelege cuvintele lui Hagai despre cutremurarea tuturor Goyimilor, etc. Nu există colț al lumii și nici loc pe mare unde Evanghelia să nu fi răsunat și să nu fi adus *chemdath*, după cum spune Psalmul 19:3–4: „Nu este glas, nici cuvinte, ale căror glasuri să nu se audă; glasul lor răsună pe tot pământul și cuvintele lor până la marginile lumii.” Și diavolul a apărut îndată pe scenă cu uciderea prin mâna tiranilor, cu minciuni rostite de eretici, cu toate vicleniile și puterile sale diavolești, pe care încă le folosește pentru a împiedica și zădărnici cursul Evangheliei. Aceasta este lupta despre care vorbim.

Voi începe povestea acestei lupte cu acel mare ticălos, Antioh cel Nobil[84]. Aproximativ 300 de ani s-au scurs între timpul lui Hagai și cel al lui Antioh. Aceasta este scurta perioadă de timp în care a domnit pacea. Regii din Persia s-au purtat foarte bine cu ei, Alexandru nu le-a făcut niciun rău, și s-au bucurat de prosperitate și sub urmașii săi, până la acest Antioh spurcat, care a adus tulburarea și nenorocirea. Prin el, diavolul a încercat să extermine Sămânța femeii. A jefuit cetatea Ierusalim, templul, țara și locuitorii ei, a pângărit templul și a turbat, așa cum îl împingea dumnezeul său, diavolul. Aproape toată bunăstarea jidovilor s-a sfârșit în acel moment. Până în prezent, ei nu și-au mai recăpătat poziția de odinioară, și nici nu o vor mai recăpăta vreodată.

Acest lucru ajută la înțelegerea corectă a gloselor jidovești, care susțin că „*chemdath-ul* tuturor Goyimilor", adică aurul și argintul, s-a revărsat în acest templu. Dacă regii de odinioară au pus ceva în el, atunci acesta, din nou le-a luat înapoi pe toate. Aceasta răstoarnă glosările lor, făcându-le să sune așa: Antioh împarte *chemdath-ul* tuturor jidovilor între Goyimi. Așadar, acest verset din Hagai nu poate fi înțeles despre cămașa sau haina Goyimilor. După acești 300 de ani, sau această „puțină vreme", și de atunci încolo, ei n-au mai primit nimic de la Goyimi, ci au fost siliți să le dea mult. La scurt timp după aceea au venit Romanii și au făcut curățenie, punându-l pe Irod ca rege peste ei. Ce le-a dat Irod, au învățat curând. Așadar, din vremea lui Antioh încoace, n-au mai cunoscut decât puțină pace.

Raportul lui Daniel se oprește și el la Antioh, parcă ar spune: Acum sfârșitul e aproape și totul e gata, acum Mesia e la ușă, care va stârni tot mai multă tulburare. Antioh cel abominabil nu doar că a jefuit și a pângărit templul, ci a și desființat *șebet-ul* sau șultan-ul, conducătorul din casa lui David, adică pe ultimul principe, Ioan Hyrcanus[85]. Niciunul dintre urmașii săi nu s-a mai suit pe tronul lui David și nu a mai fost conducător. Doar *safra-ul* sau *mehoqeq-ul* a mai rămas până la Irod. Din acel moment, casa lui David părea ca și cum i s-ar fi stins lumina și ca și cum în Iuda nu mai era nici *șultan*, nici sceptru. În fapt, venise sfârșitul, deși mai rămăseseră aproximativ 150 de ani până la venirea lui Mesia.

Un astfel de eveniment nu este neobișnuit; orice lucru care urmează să se strice mai întâi crapă sau se rupe puțin. Orice lucru care urmează să se scufunde mai întâi se cufundă sau se clatină ușor. Toiagul lui Iuda a trecut prin același proces spre final: a slăbit, a gemut și s-a tânguit timp de 150 de ani, până când s-a prăbușit cu totul sub mâna Romanilor și a lui Irod. În acești 150 de ani, prinții lui Iuda nu au mai domnit, ci au trăit ca niște cetățeni de rând, poate chiar în sărăcie. Căci Maria, mama lui Hristos din Nazaret, spune că este o roabă de jos și smerită [Luca 1:48].

[84] Acesta ar fi Antioh al IV-lea Epifanes, care a domnit între anii 175 și 164 î.Hr.
[85] Hyrcanus (164–104 î.Hr.) a fost un conducător jidan și mare preot.

Este, totuși, adevărat că Macabeii au luptat cu succes împotriva lui Antioh. Daniel 11:34 se referă la aceasta ca la un „mic ajutor”. Cei care au urcat astfel pe tronul lui David și au preluat domnia au fost preoți din seminția lui Levi și Aaron. S-ar putea spune pe bună dreptate că triburile regale și preoțești s-au amestecat. În 2 Cronici 22:11 citim că Iehoșabeat, fiica regelui Ioram și sora regelui Ahazia, a fost soția lui Iehoiada, marele preot. Astfel, provenind din casa regală a lui Solomon, a fost altoită în tribul preoțesc și a devenit un singur trunchi și copac cu acesta. Așadar, ea a fost strămoașa tuturor urmașilor lui Iehoiada preotul, o adevărată Sara a neamului preoțesc. Prin urmare, Macabeii pot fi numiți cu adevărat din sângele și copii lui David, dacă privim din perspectiva descendenței materne.

Descendența din partea mamei este la fel de valabilă ca cea din partea tatălui. Acest lucru este recunoscut și în alte țări. De exemplu, împăratul nostru Carol este rege în Spania în virtutea descendenței din mama sa, nu din tatăl său; iar tatăl său Filip a fost duce de Burgundia nu datorită tatălui său, Maximilian, ci datorită mamei sale, Maria.

Astfel, David îi numește pe toți copiii lui Iehoiada și ai Iehoșabeatei copiii săi naturali, fiii și fiicele sale, pentru că Iehoșabeat se trăgea din fiul său Solomon. Prin urmare, prin Macabei, familia lui Solomon a recăpătat domnia și sceptrul pe linie maternă, după ce le pierduse pe linie paternă prin Ahazia. A rămas în familia lui David până la Irod, care a desființat-o și a abolit atât *shultanul*, cât și *saphra* sau Sanhedrinul.

Iar acum, în sfârșit, acolo zace toiagul lui Iuda și *mehogeq-ul*, acolo casa lui David este întunecată atât pe linie paternă, cât și maternă. Prin urmare, Mesia trebuie acum să fie aproape, adevărata Lumină a lui David, adevăratul Fiu, cel care i-a susținut casa până atunci și care o va susține și lumina de atunci înainte pentru toată veșnicia. Aceasta este conform făgăduinței lui Dumnezeu că sceptrul lui Iuda va rămâne până va veni Mesia și că casa lui David va fi păstrată pentru totdeauna și nu va pieri. Dar, după cum am spus, în ciuda tuturor acestora, Dumnezeu ar trebui să fie mincinos pentru jidani, căci nu le-a trimis încă pe Mesia, așa cum a promis și a jurat.

Mai mult, Dumnezeu spune prin Hagai [2:7]: „Voi umple această casă de splendoare. Al Meu este argintul și al Meu este aurul. Splendoarea acestei din urmă case va fi mai mare decât a celei dintâi” etc. Este adevărat că acest templu a arătat o mare splendoare în cei 300 de ani anteriori lui Antioh, întrucât perșii și succesorii lui Alexandru, regii din Siria și regele Ptolemeu Filadelf din Egipt, au contribuit mult la el.

Dar, în ciuda tuturor acestora, nu se putea compara în măreție cu primul templu, templul lui Solomon. Textul trebuie deci să se refere la o altă splendoare, altfel templul lui Solomon l-ar întrece cu mult. În primul templu era și o abundență de aur și argint, dar și chivotul legământului, capacul ispășirii, heruvimii, tabletele lui Moise, toiagul lui Aaron, pâinea cerească în vasul de aur, veșmintele lui Aaron, precum și Urim și Tumim și untdelemnul sfânt cu care erau unși regii și preoții (Burgensis, comentariu la Daniel 9).

Când Solomon a sfințit acest templu, focul a căzut din cer și a mistuit jertfa, iar templul a fost umplut cu ceea ce el a numit un nor al Măririi divine. Dumnezeu însuși era prezent în acel nor, așa cum spune Solomon: „Domnul a zis că va locui în întuneric gros" [2 Cronici 6:1]. Același lucru l-a făcut și în pustie, când a umbrit cortul lui Moise.

Nimic din această splendoare — care întrece aurul și argintul — nu era prezent în templul lui Hagai. Și totuși Dumnezeu spune că acesta va avea o slavă mai mare decât primul. Să spună jidanii ce a constituit această slavă mai mare. Nu pot trece sub tăcere acest lucru, căci textul și mărturisirea jidanilor de odinioară, strămoșii lor, afirmă că *chemdath-ul* Goyimilor, Mesia, a venit în timpul în care acest templu stătea în picioare și l-a înălțat prin prezența Lui.

Noi, Creștinii, știm că Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul *chemdath*, a fost adus la templu de mama sa și că El însuși a învățat și a făcut minuni acolo deseori. Acesta este adevăratul nor — umanitatea Sa blândă, în care Dumnezeu și-a arătat prezența și s-a lăsat văzut și auzit. Jidanii orbi pot lua în râs acest lucru, dar credința noastră este întărită de el, până când ei vor putea arăta o slavă a templului care să-l întreacă pe acest *chemdath* al tuturor Goyimilor. Asta o vor face atunci când vor construi al treilea templu, adică atunci când Dumnezeu va fi mincinos, diavolul va fi adevărul, iar ei vor recâștiga Ierusalimul — nu mai devreme.

Josephus scrie că Irod a demolat templul lui Hagai pentru că nu era suficient de splendid și l-a reconstruit astfel încât să fie egal sau chiar superior templului lui Solomon în ceea ce privește splendoarea[86]. Aș fi bucuros să cred cărțile de istorie; cu toate acestea, chiar dacă acest templu ar fi fost construit din diamante și rubine, tot ar fi lipsit lucrurile menționate din acel loc sfânt sublim și vechi — adică chivotul, capacul ispășirii, heruvimii etc. Mai mult, întrucât Irod nu fusese însărcinat de Dumnezeu să-l construiască, ci a făcut-o ca un dușman nelegiuit al lui Dumnezeu și al poporului Său, din vanitate și mândrie, spre propria sa slavă, toată structura și lucrarea sa nu au fost mai valoroase decât cea mai mică piatră pe care Zorobabel a pus-o în templu la porunca lui Dumnezeu.

Cu siguranță, Irod nu a câștigat mult har pentru că a dărâmat și a pângărit templul construit și sfințit prin cuvântul lui Dumnezeu, și apoi a îndrăznit să ridice unul mult mai glorios fără cuvântul și porunca Lui. Dumnezeu a permis aceasta din considerație pentru locul pe care îl alesese pentru templu, și pentru ca distrugerea templului să capete o semnificație negativă: că poporul Israel va fi de acum înainte fără templu, fără cuvântul lui Dumnezeu, fără nimic — ci doar dat cu totul spre splendoarea lumii, sub pretextul slujirii lui Dumnezeu.

[86] Josephus (37–100 d.Hr.) a fost un scriitor jidan aflat sub dominație Romană. Cartea sa Antichități iudaice documentează o mare parte din istoria jidanilor. Luther face referire la Cartea 13, capitolul 13 din această lucrare.

Acest templu nu a fost doar mai puțin strălucitor decât cel al lui Solomon, ci a fost și profanat în moduri mult mai groaznice decât templul lui Solomon, fiind adesea complet pângărit. Aceasta s-a întâmplat mai întâi, împotriva voinței jidanilor, când Antioh l-a jefuit de toate lucrurile sale sfinte, a pus un idol pe altar, a adus jertfe cu carne de porc și a transformat templul într-un adevărat coteț de porci și loc al urâciunii, aducând un măcel groaznic asupra Ierusalimului, de parcă ar fi fost însuși diavolul – așa cum citim în 1 Macabei 1 și cum prezisese Daniel 11. Nici Romanii n-au comis fapte mai puțin scandaloase, în special acel împărat abject, Caligula, care a pus și el semnul abominației în templu. Daniel 9 și 12 vorbesc despre aceasta.

Templul lui Solomon nu a cunoscut o asemenea rușine și dezonoare din partea păgânilor și a străinilor. De aceea, e greu de văzut cum s-ar fi împlinit cuvintele lui Hagai: „Voi umple acest templu de splendoare mai mare decât a celui dintâi." Mai degrabă s-ar putea spune că a fost umplut cu dezonoare mai mare decât cea a templului dinainte, cel puțin dacă e să ne referim la onoarea exterioară. Așadar, dacă vorbele lui Hagai trebuie considerate adevărate, trebuie că se referă la un alt fel de splendoare.

În al doilea rând, chiar și jidanii au pângărit acest templu mai grav decât a fost vreodată pângărit celălalt: anume, prin idolatrii spirituale. Lyra, și alții asemenea lui, scriu în mai multe locuri că jidanii, după întoarcerea din robia Babiloniană, nu au mai comis idolatrie sau ucis profeții așa de grav ca înainte. Astfel, el încearcă să arate că exilul lor actual se datorează unui păcat și mai grav decât idolatria ori crima – anume, răstignirea lui Mesia. Acest argument este bun, valabil și puternic. Faptul că nu au mai ucis profeți nu se datorează lipsei de intenții rele, ci faptului că nu mai aveau profeți care să le mustre idolatria, lăcomia și alte păcate. De aceea nu mai puteau să-i ucidă. Se pare că ultimul profet, Maleahi, care a început să-i mustre pe preoți, abia dacă a scăpat cu viață – dacă a scăpat vreodată.

Însă au practicat o idolatrie și mai subtilă în vremea acestui templu – nu una grosolană, vizibilă, prostească, ci una subtilă, spirituală. Zaharia descrie aceasta prin imaginea unui sul zburător și a unui efa care merge (5:2, 8). Iar în Zaharia 11:12 și 12:10 se profețește infamia vânzării lui Dumnezeu pentru 30 de arginți și străpungerea Lui. Mai multe despre aceasta în altă parte; dar nu este oare destul de rușinos faptul că preoții de atunci au pervertit în așa hal Cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu? Spune-mi, ce idolatrie poate fi mai mare decât să schimbi cuvântul lui Dumnezeu în minciună? A face aceasta înseamnă cu adevărat să ridici idoli, adică zei falși, sub masca numelui lui Dumnezeu; iar acest lucru este interzis în porunca a doua: „Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deșert."

Talmudul lor și rabinii lor scriu că nu este un păcat dacă un jidan ucide un ne-jidan (Goy), ci doar dacă ucide un frate israelit. De asemenea, nu este păcat pentru un jidan să-și încalce jurământul față de un ne-jidan. Tot ei spun că este o slujire adusă lui Dumnezeu să furi sau să jefuiești un Goy – ceea ce fac, de fapt, prin cămătă. Deoarece ei cred că sunt sânge nobil și sfinți circumcișii, iar noi suntem Goyimi blestemați, ei nu pot păcătui împotriva noastră oricât de rău ne-ar trata, căci se cred stăpânii lumii, iar noi – slujitorii sau vitele lor.

Pe scurt, evangheliștii noștri ne spun și ei ce învățau rabinii lor. În Matei 15:4 citim că au desființat porunca a patra, cea care poruncește cinstirea părinților; iar în Matei 23, că se dedau la multe învățături rușinoase, ca să nu mai vorbim de ce spune Hristos în Matei 5 despre cum predicau și interpretau Cele Zece Porunci în mod înșelător, cum instalaseră schimbători de bani, negustori și tot felul de cămătari în templu – motiv pentru care Domnul nostru a spus că au făcut din casa lui Dumnezeu o peșteră de tâlhari[87].

Acum gândește-te singur ce mare onoare este aceasta și câtă splendoare a fost în templu, încât Dumnezeu a trebuit să-și numească propriul templu „peșteră de tâlhari", pentru că atât de multe suflete au fost ucise prin lăcomia lor și doctrina lor falsă – adică prin dublă idolatrie. Jidanii persistă și azi în această doctrină. Își imită părinții și pervertesc cuvântul lui Dumnezeu. Sunt afundați în lăcomie, în cămătărie, fură și ucid când pot, și își învață copiii să facă la fel.

Dar nici aceasta nu este cea mai mare rușine a templului. Adevărata urâciune a tuturor abominaților, rușinea rușinilor, este aceasta: că în vremea acestui templu existau mai mulți mari preoți și o întreagă sectă care era Saducheeană, adică Epicureică, ce nu credea în existența vreunui înger, diavol, cer, iad sau viață după moarte. Iar acești oameni erau așteptați să intre în templu, îmbrăcați în veșminte preoțești, să jertfească, să se roage, să aducă arderi de tot pentru popor, să predice și să-l conducă! Spune-mi, în ce fel Antioh, cu idolul și jertfa porcului său, era mai rău decât acești porci și scroafe Saducheene? Prin urmare, ce mai rămâne din afirmația lui Hagai că splendoarea acestui templu a fost mai mare decât cea a templului lui Solomon? În fața lui Dumnezeu și a rațiunii, un adevărat coteț de porci ar putea fi numit o sală regală în comparație cu acest templu, din cauza acestor scroafe monstruoase.

Cu cât mai onorabil scriau și învățau filosofii păgâni, precum și poeții, nu doar despre domnia lui Dumnezeu și viața de apoi, ci și despre virtuțile lumești! Ei învățau că omul are, prin natura sa, obligația de a-și sluji semenii, de a-și respecta cuvântul dat chiar și față de dușmani și de a fi loial și de ajutor, mai ales în vreme de nevoie. Așa învață pe alții Cicero și cei ca el[88].

De fapt, eu cred că trei fabule ale lui Esop, jumătate din Cato și câteva comedii ale lui Terentiu conțin mai multă înțelepciune și mai multă învățătură despre faptele bune decât se găsește în toate cărțile talmudiștilor și rabinilor, ba chiar mai mult decât ar putea vreodată să le treacă jidanilor prin minte.

[87] Vezi Matei 21:13 și Luca 19:48.

[88] Marcus Tullius Cicero (106–43 î.Hr.) a fost un renumit filosof și legiuitor Roman.

Cineva ar putea crede că spun prea mult. Nu spun prea mult, ci prea puțin; căci eu le-am citit scrierile. Ne blestemă pe noi, Goyimii. În sinagogile și în rugăciunile lor ne doresc tot răul din lume[89].

Ne jefuiesc de bani și bunuri prin camăta lor și ne fac toate trucurile malefice posibile. Iar cel mai rău este că ei pretind că fac bine și drept, adică un serviciu adus lui Dumnezeu. Și chiar îi învață și pe alții să facă la fel. Niciun păgân nu a făcut astfel; de fapt, nimeni nu face așa ceva decât diavolul însuși sau cel pe care îl posedă, așa cum i-a posedat pe jidani.

Burgensis, care a fost unul dintre rabinii lor foarte învățați și care, prin harul lui Dumnezeu, a devenit Creștin — un lucru foarte rar — este foarte tulburat de faptul că ei ne blestemă pe noi, Creștinii, atât de murdar în sinagogile lor (după cum scrie și Lyra), și deduce din aceasta că nu pot fi poporul lui Dumnezeu. Dacă ar fi fost, ar fi urmat exemplul jidanilor din robia Babiloniană. Lor le-a scris Ieremia: «Căutați binele cetății în care v-am dus în robie și rugați-vă Domnului pentru ea, căci binele ei este și binele vostru» [Ieremia 29:7]. Dar acești bastarzi și pseudo-jidani ai noștri cred că trebuie să ne blesteme, să ne urască și să ne pricinuiască tot răul posibil, deși nu au niciun motiv. Prin urmare, cu siguranță nu mai sunt poporul lui Dumnezeu. Vom vorbi mai mult despre acest lucru mai târziu.

Să revenim la subiectul templului din Hagai — este sigur că niciodată o casă nu a fost mai dezonorată decât această casă sfântă a lui Dumnezeu de astfel de porci malefici precum Saducheii și Fariseii. Totuși, Hristos o numește casa lui Dumnezeu, pentru că cei patru stâlpi sunt ai Lui[90].

---

[89] Pentru a confirma exact acest punct, Burnett (2018: 184) face următoarea observație revelatoare: „Deoarece jidanii erau o mică minoritate religioasă în Europa, trăind într-un ocean de Creștini, ei au dezvoltat în mod necesar o contra-istorie subversivă a Creștinismului, ridiculizând învățăturile acestuia și practicând în ascuns ritualuri anti-Creștine pentru a-și păstra identitatea." Yuval (2006: 119–134) oferă o confirmare suplimentară substanțială. Rugăciunile (*rehitim*) anti-Creștine „includ condamnări aspre și blesteme împotriva Goyimilor, precum și o rugă adresată lui Dumnezeu de a aduce distrugere asupra acestora. [...] Acestea sunt texte care demonstrează prăpastia de ostilitate și ură resimțită de jidanii medievali față de Creștini. Și nu este vorba doar de ură, ci de o invocare adresată lui Dumnezeu pentru a ucide fără discriminare și cu cruzime, alături de descrieri vii ale groazei ce urmează să se abată asupra Goyimilor. [...] O descriere detaliată a blestemelor ritualice din Haggadah [recitările de la Paștele jidovesc] a fost scrisă de apostatul Antonius Margaritha..."

Luther îl menționează pe Margaritha mai jos, la începutul Părții a III-a, exact în acest context. Schramm (2012: 7) recunoaște, de asemenea, că „începând cu cel puțin secolul al XII-lea, într-adevăr s-a dezvoltat în cercurile jidovești Europene o literatură anti-Creștină stridentă, care satiriza credințele Creștine, ataca exegeza Creștină și tânjea după distrugerea dușmanilor poporului jidov" – o polemică ce „a ajuns până la Luther". Iar Alex Bein afirmă pur și simplu: „În ceea ce privește acuzația lui Luther [privind ura jidanilor față de Creștini]... acea acuzație este în principiu adevărată." Se pare că, din nou, Luther avea temeiuri întemeiate pentru convingerile sale.

[90] Sursa afirmației lui Luther de aici este necunoscută.

Așadar, pentru a contrabalansa această dezonoare, trebuie să fi existat o splendoare mai mare și de altă natură decât cea a argintului și aurului. Altfel, profeția lui Hagai va fi falsă, căci el spune că splendoarea acestui templu va întrece pe cea a templului lui Solomon. În mijlocul unei asemenea rușini colosale, nu poate fi găsită altă glorie decât aceea a lui *chemdath*, care va apărea curând și va birui această rușine prin splendoarea sa. Jidanii nu pot produce altă glorie; gura le este astupată.

Trebuie să mă opresc aici și să las altora ultima parte din Hagai, acea secțiune în care el profețește că Domnul, după cum spune, „va da pace în acest loc" [Hagai 2:9]. Este posibil ca acest lucru să se aplice perioadei de la Antioh până în prezent, timp în care jidanii au trăit tot felul de nenorociri și sunt încă în exil? Domnul spune: „Va fi pace în acest loc." Locul încă există; templul și pacea au dispărut. Fără îndoială că jidanii vor ști cum să interpreteze aceasta. Cărțile de istorie îmi spun că a existat foarte puțină pace înainte de Antioh, timp de aproximativ 300 de ani, și nicio pace deloc după aceea până în ziua de azi, cu excepția păcii din vremea Macabeilor. Așa cum am spus deja, voi lăsa această chestiune altora.

Daniel 9

În cele din urmă, trebuie să ascultăm marele profet Daniel. Un înger special, cu nume propriu — Gabriel — îi vorbește. Așa ceva nu mai găsim nicăieri altundeva în Vechiul Testament. Faptul că îngerul este menționat pe nume face acest lucru cu totul extraordinar. Iată ce îi spune lui Daniel [9:24]:

> *„Șaptezeci de săptămâni de ani sunt hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale sfinte, pentru a pune capăt fărădelegii, pentru a ispăși păcatul și a aduce dreptate veșnică, pentru a aduce virtute pentru totdeauna, pentru a sigila vedenia și profetul și pentru a unge un loc de sfântul sfinților."*

Nu putem discuta acum acest text atât de bogat, care este, de fapt, unul dintre cele mai importante din toată Scriptura. Și, așa cum e firesc, toți s-au gândit la el; el nu doar că fixează timpul venirii lui Hristos, ci și prevestește ce va face El — anume, va înlătura păcatul, va aduce dreptate și va face aceasta prin moartea Lui. Îl stabilește pe Hristos drept Marele Preot care poartă păcatele lumii întregi. Aceasta, spun, trebuie să o lăsăm deoparte pentru moment și să ne ocupăm doar de problema timpului, așa cum am hotărât — dacă un astfel de Mesia sau Preot a venit deja sau urmează să vină. [Facem aceasta] pentru întărirea credinței noastre împotriva tuturor diavolilor și oamenilor.

În primul rând, există un acord deplin asupra acestui punct: că cele 70 de „săptămâni” nu sunt săptămâni de *zile*, ci de *ani*; că o săptămână cuprinde șapte ani, ceea ce dă un total de 490 de ani. Acesta este primul punct. În al doilea rând, se acceptă, de asemenea, că aceste 70 de săptămâni s-au încheiat când Ierusalimul a fost distrus de Romani[91].

Nu există nicio diferență de opinie în legătură cu aceste două aspecte, deși mulți sunt în ceață în privința momentului exact când au început și când s-au încheiat cele 70 de săptămâni. Nu este necesar să stabilim acest lucru aici, din moment ce se presupune, în general, că ele s-au împlinit cam în vremea distrugerii Ierusalimului. Aceasta ne este suficient pentru moment.

Dacă acest lucru este adevărat — și trebuie să fie adevărat, din moment ce după distrugerea Ierusalimului nu mai rămânea nicio săptămână din cele 70 — atunci Mesia trebuie să fi venit înainte de distrugerea Ierusalimului, cât timp mai rămânea ceva din cele 70 de săptămâni: adică ultima săptămână, după cum arată clar și convingător textul ulterior [în Daniel 9:25, explicat mai jos]. După cele șapte și 62 de săptămâni (adică după 69 de săptămâni), în ultima sau a 70-a săptămână, Hristos va fi ucis — dar în așa fel încât să fie din nou viu. Căci îngerul spune că „El va încheia un legământ puternic cu mulți în ultima săptămână” [Daniel 9:27]. Acest lucru nu-l poate face dacă este mort; trebuie să fie viu. „A încheia un legământ” nu poate însemna altceva decât împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu date părinților, adică răspândirea binecuvântării promise în sămânța lui Avraam tuturor neamurilor. Așa cum spune îngerul mai sus [v. 24], vedenia și profeția vor fi pecetluite sau împlinite.

Aceasta necesită un Mesia viu, care însă fusese mai înainte ucis. Dar jidanii nu vor să accepte așa ceva. Așadar, vom lăsa lucrurile așa și ne vom menține părerea că Mesia a trebuit să fi apărut în timpul acelor 70 de săptămâni; această concluzie jidanii nu o pot respinge.

Din cărțile lor și din anumite relatări istorice, aflăm că nu doar câțiva, ci toți jidanii din acea vreme credeau că Mesia trebuia să vină sau că deja era prezent chiar atunci. Asta vrem să auzim! Când Irod a fost impus cu forța ca rege al Iudeii și al Israelului de către Romani, jidanii au înțeles bine că sceptrul se va îndepărta de la ei. S-au împotrivit cu înverșunare acestei măsuri și, în cei 30 de ani de rezistență, mii de jidani au fost uciși și mult sânge a fost vărsat, până ce, în cele din urmă, au cedat epuizați. Între timp, jidanii căutau Mesia. Astfel, a început să circule vestea că Mesia s-a născut — ceea ce, în adevăr, se întâmplase. Căci Domnul nostru Hristos s-a născut în al 30-lea an al domniei lui Irod[92].

[91] Asta s-a întâmplat în 70 d.Hr.

[92] Asta în 3 î.Hr.

Dar Irod a suprimat cu forța această veste, omorând toți copiii mici din zona Betleemului, astfel încât Domnul nostru a trebuit să fie dus în Egipt pentru a fi salvat[93]. Irod și-a ucis chiar și propriul fiu, deoarece era născut dintr-o mamă jidov. Îi era teamă că, prin acest fiu, sceptrul s-ar putea întoarce la jidani și că fiul ar putea câștiga loialitatea lor, căci, după cum scrie Philo, zvonul despre nașterea lui Hristos se răspândise[94].

După cum relatează evangheliștii noștri, mai bine de 30 de ani mai târziu, Ioan Botezătorul iese din pustie și proclamă că Domnul nu doar că s-a născut, ci este deja în mijlocul lor și va domni curând după el. Imediat după aceasta, Hristos însuși apare, predică și săvârșește mari minuni, astfel încât jidanii au sperat că, după pierderea sceptrului, a sosit Șilo. Dar arhiereii, conducătorii și adepții lor s-au scandalizat de persoana Lui, pentru că nu apărea ca un rege puternic, ci umbla ca un sărac cerșetor. Ei se convinseseră că Mesia va uni poporul jidov și nu doar că va smulge sceptrul din mâinile regelui străin, ci va supune Romanii și întreaga lume cu sabia, așezându-i pe ei ca mari prinți peste toți goyimii.

Când aceste așteptări le-au fost înșelate, sângele nobil și sfinții circumcișii s-au tulburat, ca unii care aveau făgăduința împărăției dar nu o puteau obține prin acest cerșetor. De aceea L-au disprețuit și nu L-au primit.

Dar când L-au disprețuit pe Ioan și mesajul și minunile Lui (ale lui Hristos), batjocorindu-le ca fapte ale lui Beelzebub, El a înrăutățit și mai tare lucrurile. I-a mustrat și i-a certat aspru — ceea ce, desigur, nu ar fi trebuit să facă — pentru că erau lacomi, răi și copii neascultători, învățători falși, amăgitori ai poporului etc.; pe scurt, un neam de vipere și copii ai diavolului. Pe de altă parte, El era prietenos cu păcătoșii și vameșii, cu Goyimii și cu Romanii, dând impresia că este dușmanul poporului Israel și prietenul Goyimilor și al ticăloșilor.

Acum focul era deja aprins; ei s-au umplut de mânie, ură și răutate, și L-au denunțat; în cele din urmă, au pus la cale complotul de a-L ucide. Și asta au și făcut: L-au răstignit cât se poate de rușinos. Și-au vărsat liber mânia, astfel încât chiar și Goyimul Pilat[95] a observat acest lucru și a mărturisit că Îl condamnau și Îl omorau din ură și invidie, pe nedrept și fără motiv.

[93] Este menționat doar în Matei 2:13-20. Adesea denumit „fuga în Egipt", acest episod nu are altă documentare în Noul Testament.

[94] Luther se înșală aici, deoarece Philo nu a scris niciodată despre Iisus sau despre Creștini. Lucrarea la care face referire a fost una ulterioară, falsificată sub numele lui Philo.

[95] Ponțiu Pilat a fost guvernatorul Roman al Iudeii în acea perioadă.

După ce au executat acest Mesia fals — așa cum doreau să-L prezinte —, tot nu au renunțat la iluzia că adevăratul Mesia trebuie să fie prezent sau să vină în curând. Se plângeau mereu de Romani din cauza sceptrului. Curând a început să circule zvonul că Iisus, pe care ei Îl omorâseră, înviase și că acum era într-adevăr proclamat deschis și liber ca fiind Mesia.

Poporul din Ierusalim adera la El, precum și Goyimii din Antiohia și din toată țara. Acum chiar aveau probleme serioase. Trebuiau să se împotrivească acestui Mesia mort și adepților Lui, ca să nu fie acceptat ca înviat și ca Mesia. Totodată, trebuiau să se împotrivească și Romanilor, ca nu cumva al lor Mesia care avea să vină să rămână pentru totdeauna lipsit de sceptru. Într-un loc începea persecuția Creștinilor, în altul o revoltă împotriva Romanilor. La aceste tactici s-au dedicat aproximativ 40 de ani, până când Romanii au fost constrânși în cele din urmă să nimicească țara și orașul.

Această amăgire cu privire la un Hristos fals și prigoana împotriva adevăratului Hristos i-a costat, potrivit lui Josephus, 1.100.000 de oameni[96], împreună cu cea mai groaznică devastare a țării și a orașului, precum și pierderea sceptrului, a templului, a preoției și a tot ce aveau.

Această umilire profundă și crudă, care este îngrozitoare de citit și de auzit, ar fi trebuit cu siguranță să-i facă mai supuși și mai smeriți. Vai, au devenit de șapte ori mai încăpățânați, mai josnici și mai trufași decât înainte. Acest lucru s-a datorat, în parte, faptului că, în împrăștierea lor, au fost martori la cum Creștinii creșteau și se înmulțeau zilnic împreună cu Mesia lor.

Cuvintele lui Moise din Deuteronom 32:21 s-au împlinit pe deplin asupra lor: „M-au aţâţat la gelozie prin ceea ce nu este Dumnezeu; deci îi voi aţâţa la gelozie printr-un popor care nu este un popor.” De asemenea, după cum spune Osea: „Voi zice către ‘Nu este poporul Meu’: ‘Tu ești poporul Meu’, dar tu nu ești poporul Meu și Eu nu sunt Dumnezeul vostru” (2:23, 1:9).

Ei au insistat cu încăpățânare să aibă un Mesia doar al lor, în care Goyimii să nu aibă parte, și au stăruit în încercarea de a extermina acest Mesia în care atât jidanii cât și goyimii se slăveau. Peste tot în Imperiul Roman au intervenit, și oriunde reușeau să găsească un Creștin, îl târau în fața judecătorilor și îl acuzau — ei înșiși nu aveau putere legală sau autoritate să dea sentințe — până când reușeau să-l omoare[97]. Astfel au vărsat mult sânge Creștin și au făcut nenumărați martiri, inclusiv în afara Imperiului Roman, în Persia și oriunde au putut.

[96] În cartea sa Războiul Iudeilor (Cartea 7, capitolul 17).

[97] Aceasta este o afirmație remarcabilă despre influența jidanilor asupra autorităților locale din acea vreme — anume, că aveau puterea de a face ca aproape oricine să fie omorât la comandă. O astfel de putere a răsunat de-a lungul secolelor, până în zilele noastre, prin influența evidentă a Lobby-ului Jidovesc global asupra guvernelor și legiuitorilor.

Totuși, ei s-au agățat de iluzia că Mesia trebuia să fi apărut, deoarece cele 70 de săptămâni din Daniel trecuseră, iar templul lui Hagai fusese distrus. Cu toate acestea, nu l-au agreat pe Iisus din Nazaret ca persoană, așa că au mers mai departe și au înălțat pe unul dintre ai lor ca fiind Mesia. Iată cum s-a întâmplat: aveau un rabin, sau talmudist, pe nume Akiba, un om foarte învățat, prețuit de ei mai presus decât toți ceilalți rabini, un om venerabil, onorabil, cu părul cărunt. El învăța cu ardoare versetele din Hagai și Daniel, precum și pe cele ale lui Iacov din Geneza 49, susținând că trebuie să fie un Mesia printre poporul lui Dumnezeu, deoarece timpul profețit în Scriptură sosise. Apoi a ales pe unul numit Kokhba[98], care înseamnă „o stea." Potrivit lui Burgensis, numele său adevărat era Heutoliba. Este bine cunoscut în toate cărțile de istorie, unde este numit Ben Koziba sau Bar Koziba. Acest om trebuia să fie Mesia lor; și el a acceptat bucuros. Tot poporul și rabinii s-au adunat în jurul lui și s-au înarmat temeinic cu intenția de a-i nimici atât pe Creștini, cât și pe Romani. Acum aveau un Mesia modelat după placul și voința lor, vestit prin pasajele scripturale menționate.

Această agitație a început la aproximativ 30 de ani după distrugerea Ierusalimului, sub domnia împăratului Traian[99].

Rabinul Akiba a fost profetul și duhul lui Kokhba, cel care l-a inspirat și incitat, împingându-l cu putere înainte, aplicându-i toate versetele din Scriptură referitoare la Mesia în fața întregului popor și proclamând: „Tu ești Mesia!" I-a aplicat mai ales cuvintele lui Balaam, consemnate în Numeri 24:17-19, din cauza supranumelui lui Kokhba („stea"). În acel pasaj, Balaam spune într-o viziune:

> *O stea răsare din Iacov, un sceptru se ridică din Israel;*
>
> *va zdrobi fruntea Moabului și va distruge pe toți fiii lui Set.*
>
> *Edom va dispărea, Seir de asemenea, dușmanii săi, vor dispărea,*
>
> *în timp ce Israel va face fapte mari.*
>
> *Prin Iacov se va exercita stăpânirea,*
>
> *iar supraviețuitorii cetăților vor fi nimiciți!*

Aceasta a fost o seremonie perfectă pentru a duce în rătăcire un popor imbecil, furios, nechibzuit și agitat — și exact asta s-a întâmplat. Pentru a asigura succesul acestei întreprinderi și a evita eșecul, acel exaltat și prețios rabin Akiba, bătrânul prostălău nebun și naiv, s-a făcut paznicul personal al lui Kokhba, sau purtătorul său de arme, „*armigerul*" lui, cum spun cărțile de istorie; dacă nu traduc corect termenul, să-l îmbunătățească altcineva.

[98] Simon bar Kokhba (d. 135 d.Hr.) a fost conducătorul celei de-a treia revolte a jidanilor împotriva Romei.

[99] Istoria relatată de Luther este incorectă. Revolta lui Bar Kokhba a început în anul 132 d.Hr., sub domnia împăratului Hadrian, și a avut loc la aproximativ 60 de ani după distrugerea Ierusalimului. Este probabil ca Luther să fi confundat a treia revoltă cu cea de-a doua, care a avut loc în anul 115 d.Hr., sub domnia lui Traian.

Este vorba de persoana care stă alături de rege sau prinț, având ca principală îndatorire să-l apere în luptă, fie călare, fie pe jos. De fapt, aici e vorba de ceva mai mult, căci el era și profet — un „Münzer" (ca să folosim un termen contemporan). Așadar, aici era acum sceptrul lui Iuda și Mesia; ei erau siguri de asta. Așa au continuat vreme de vreo 30 de ani.

Kokhba solicita să fie întotdeauna numit Regele Mesia și măcelărea mulțimi de Creștini care refuzau să-l nege pe Mesia nostru, Iisus Hristos. Căpitanii lui îi atacau și pe Romani oriunde puteau. Mai ales în Egipt, au învins la un moment dat un căpitan Roman în timpul domniei lui Traian. Acum inima, creierul și burta lor se umflau de mândrie. Concluzionau că Dumnezeu era pentru ei și cu ei. Au ocupat un oraș lângă Ierusalim, numit Bittir; în Biblie e cunoscut ca Bet-Horon[100].

În acel moment erau convinși că Mesia lor, Regele Kokhba, era stăpânul lumii, că învinsese pe Creștini și pe Romani și că triumfase. Dar împăratul Hadrian și-a trimis armata împotriva lor, a asediat Bittir, l-a cucerit și i-a ucis pe Mesia și profet, pe stea și întuneric, pe domn și pe purtătorul de armură. Cărțile lor proprii deplâng faptul că erau de două ori 80.000 de oameni la Bittir care sunau din trâmbițe, fiind comandanți peste oști numeroase, și că 4.000.000 de oameni au fost uciși, fără a-i socoti pe cei uciși la Alexandria, care se spune că au fost 1.200.000. Totuși, mi se pare că exagerează enorm. Eu interpretez asta ca însemnând că cele două ori 80.000 de trâmbițași reprezentau atâția oameni viteji și capabili de luptă, fiecare dintre ei putând conduce trupe numeroase în luptă. În altfel, pare prea diabolic de mincinos.

După această înfrângere teribilă, ei înșiși l-au numit pe Kokhba, Mesia al lor pierdut, „Kozba," un nume care rimează și sună asemănător. Astfel scriu talmudiștii lor: „Să nu citești Kokhba, ci Kozba." De aceea toate cărțile de istorie se referă acum la el ca fiind Koziban. „Kozba" înseamnă „fals." Încercarea lui a eșuat și el s-a dovedit un Mesia fals, nu adevărat. La fel cum noi, Germanii, am putea spune prin rimă: Nu ești un Deutscher (neamț), ci un Täuscher (înșelător); nu un Welscher (străin), ci un Fälscher (falsificator). Despre un cămătar aș putea spune: Nu ești un Bürger (cetățean), ci un Würger (sugător).

Astfel de rime sunt obișnuite în toate limbile. Eusebiu al nostru relatează această poveste în Istoria Bisericească, Cartea 4, capitolul 6. Acolo îl numește Barcochabas și spune că a fost o bătălie extrem de crudă, în urma căreia „jidanii au fost izgoniți atât de departe din țara lor, încât ochii lor nelegiuiți nu mai puteau vedea patria nici măcar dacă urcau pe cele mai înalte vârfuri."

Astfel de relatări înfiorătoare sunt o mărturie suficientă că întregul popor jidov înțelesese că acela trebuia să fie timpul Mesiei, întrucât cele 70 de săptămâni trecuseră, templul lui Hagai fusese distrus, iar sceptrul fusese luat de la Iuda — așa cum afirmă și vestesc clar declarațiile lui Iacov din Geneza 49, ale lui Hagai 2 și ale lui Daniel 9. Slavă lui Dumnezeu că noi, Creștinii, suntem siguri și încrezători în credința noastră că adevăratul Mesia, Iisus Hristos, a venit în acel timp.

[100] Vezi Iosua 10:10.

Pentru a dovedi acest lucru, nu avem doar faptele lui miraculoase, pe care nici măcar jidanii nu le pot nega, ci și prăbușirea cumplită și nenorocirea, din pricina numelui Mesiei, a dușmanilor săi care au vrut să-l extermine împreună cu toți adepții lui. Cum altfel ar fi putut atrage o asemenea nenorocire asupra lor, dacă nu ar fi fost convinși că venirea lui Mesia era aproape? Și eu cred că aceasta este cu siguranță o cădere în nenorocire și o izbitură — pentru a doua oară — de „piatra de poticnire și stânca de scandal", ca să citez Isaia 8:14. Atâtea sute de mii au încercat să-l devoreze pe Iisus din Nazaret, dar prin aceasta ei înșiși „s-au poticnit și au căzut și au fost zdrobiți, prinși și luați", după cum spune Isaia (8:15).

După ce două astfel de încercări groaznice și înspăimântătoare au eșuat în mod jalnic — prima la Ierusalim, sub Vespasian, cealaltă la Bittir, sub Hadrian —, ar fi trebuit, cu siguranță, să se trezească, să devină mai supuși și smeriți și să ajungă la concluzia: „Dumnezeule, ai milă de noi! Cum se face una ca asta? Vremea venirii lui Mesia, potrivit cuvintelor și făgăduințelor profeților, a venit și a trecut, și suntem bătuți atât de groaznic și crud din pricina aceasta! Dacă ideea noastră despre Mesia — că ar trebui să fie un Kokhba lumesc — ne-a înșelat, iar el a venit într-un mod și o formă diferite? Oare este posibil ca Mesia să fie Iisus din Nazaret, de care se țin atât de mulți jidani și goyimi, care face zilnic atâtea semne minunate?"

Dar vai, au devenit de șapte ori mai încăpățânați și mai josnici decât înainte. Concepția lor despre un Mesia lumesc trebuie să fie corectă și nu poate da greș; trebuie să fie o greșeală legată de timpul rânduit. Profeții mai degrabă greșesc și mint decât ei. Nu vor să audă nimic despre acest Iisus, chiar dacă ar trebui să răstălmăcească toată Scriptura, să nu aibă niciun dumnezeu și să nu primească niciodată un Mesia. Așa vor ei.

Deoarece au fost zdrobiți și reduși la neputință de către Romani, de atunci încoace s-au întors împotriva Scripturii și au încercat cu îndrăzneală să ne-o răpească și să o răstălmăcească prin interpretări ciudate și diferite. S-au îndepărtat de înțelegerea tuturor părinților lor și a profeților, și chiar și de propria lor rațiune. Din cauza aceasta, au pierdut sute de mii de oameni, țară și oraș, și au căzut pradă tuturor nenorocirilor.

De 1.400 de ani n-au făcut altceva decât să ia orice verset pe care noi, Creștinii, îl aplicăm Mesiei nostru și să-l violeze, să-l sfâșie, să-l răstignească și să-l răsucească, pentru a-i da un alt nas și o altă mască. Se poartă cu el precum părinții lor s-au purtat cu Domnul nostru Hristos în Vinerea Mare, făcându-l pe Dumnezeu să pară mincinos, iar pe ei înșiși precum o oază adevărului, așa cum ai auzit mai înainte. Atribuie aproape zece interpretări diferite spuselor lui Iacov din Geneza 49. La fel, știu cum să răsucească și cuvintele lui Hagai. Iată două exemple clare care îți arată cât de „măiestru" interpretează jidanii Scriptura — în așa fel încât nu ajung la nicio semnificație certă.

Au denaturat în același mod și pasajul din Daniel. Nu pot enumera toate glosările lor rușinoase, dar voi da doar una — cea pe care Lyra și Burgensis o consideră cea mai faimoasă și răspândită printre jidani, de la care nu se pot abate fără să-și piardă sufletul. Aceasta sună astfel: Gabriel îi spune lui Daniel:

> *„Șaptezeci de săptămâni de ani sunt hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale sfinte, pentru a curma fărădelegea, a pune capăt păcatului, a ispăși nelegiuirea, a aduce dreptatea veșnică, a pecetlui vedenia și profeția și a unge un loc cel mai Sfânt dintre Sfinți...” [Daniel 9:24]*

Acesta este textul. Iar acum urmează frumosul lor comentariu:

> *„Vor mai trece încă 70 de săptămâni până când Ierusalimul va fi distrus și jidanii vor fi duși în exil de către Romani. Acest lucru se va întâmpla pentru ca ei să fie determinați, prin acest exil, să se lase de păcatele lor, să fie pedepsiți pentru ele, să plătească pentru ele, să le ispășească, și astfel să devină cu adevărat evlavioși și să merite împlinirea făgăduințelor mesianice, reconstruirea templului sfânt,”* etc.

Aici poți observa, mai întâi, că sfințenia jidanilor „nemăsurată” presupune că Dumnezeu își va împlini promisiunea cu privire la Mesia nu din har și milă, ci datorită meritelor, pocăinței și evlaviei lor extraordinare. Și cum altfel ar putea sau ar trebui Dumnezeu, bietul de el, să procedeze?

Când a promis Mesia lui Iacov, David și Hagai din pur har, nici nu se gândea și nici nu știa că vor apărea sfinți atât de mari — ale căror merite îl vor sili să-l trimită pe Mesia —, încât după cele 70 de săptămâni și după distrugerea Ierusalimului, nu-l va mai trimite din har, ci va fi obligat să-l dea din cauza curăției și sfințeniei lor, când, unde și cum vor ei. Asta este povestea „impresionantă” a jidanilor, care s-au pocăit după cele 70 de săptămâni și au devenit atât de evlavioși.

Dar se poate deduce ușor că nu s-au pocăit și nu au fost evlavioși nici înainte, nici în timpul celor 70 de săptămâni. Drept rezultat, preoții din Ierusalim au rămas toți înfometați, deoarece nu exista pocăință, nici jertfe pentru păcat — de care aveau nevoie pentru a trăi. Totul a fost amânat și „salvat” pentru pocăința și sfințenia care urmau să înceapă după cele 70 de săptămâni.

Unde nu e pocăință și nimic pentru care să te pocăiești, nu e nici păcat. Dar de unde, atunci, ne întrebăm, vine păcatul pentru care ar trebui să se pocăiască după cele 70 de săptămâni, din moment ce ei au adus zilnic jertfe pentru toate păcatele trecute, așa cum a rânduit Moise? De ce trebuie să înceapă să facă pocăință tocmai acum, după cele 70 de săptămâni, când templul, preoția și jertfa pentru păcate nu mai există?

Dar ce urmează este și mai scandalos. Gabriel spune, potrivit glosării lor, că jidanii se vor pocăi și vor deveni evlavioși după cele 70 de săptămâni, astfel încât Mesia va veni datorită meritelor lor. Foarte bine, iată ce avem! Dacă Gabriel spune adevărul și nu minte, atunci jidanii s-au pocăit, au devenit evlavioși și au meritat Mesia încă de la sfârșitul celor 70 de săptămâni. El spune că toate acestea vor fi făcute de jidani după cele 70 de săptămâni. Și ce urmează acum?

Ei mărturisesc, ba chiar se plâng, că Mesia nu a venit de la sfârșitul celor 70 de săptămâni, că nu a venit nici până astăzi, după aproximativ 1.468 de ani; și nici nu știu când va veni. Așadar, trebuie să mărturisească și că nu s-au pocăit de niciun păcat și nici nu au devenit evlavioși în acești 1.468 de ani de la cele 70 de săptămâni, și nici nu au meritat Mesia. Rezultă că îngerul Gabriel trebuie să fi mințit când a promis, în numele lui Dumnezeu, că jidanii se vor pocăi, vor deveni evlavioși și vor merita Mesia după cele 70 de săptămâni.

În Leviticul 26:40 și în Deuteronomul 4:29 și 30:1, Moise dovedește foarte clar că jidanii nu au făcut niciodată pocăință sinceră pentru păcate de la încheierea celor 70 de săptămâni. În multe cuvinte frumoase, el promite că Dumnezeu îi va întoarce în țara părinților lor, chiar dacă sunt împrăștiați până la capătul cerurilor, etc., dacă se vor întoarce la Dumnezeu cu toată inima și își vor mărturisi păcatele.

Moise rostește aceste cuvinte ca purtător de cuvânt al lui Dumnezeu, pe care nimeni nu are voie să-l acuze de minciună. Din moment ce evreii nu s-au întors nici până azi în țara lor, se dovedește că nu s-au pocăit niciodată din toată inima pentru păcatele lor după cele 70 de săptămâni. Așadar, este o minciună faptul că ei interpretează greșit cuvintele lui Gabriel ca fiind despre pocăința lor.

Știm, de asemenea, că Dumnezeu este atât de milostiv din fire încât iartă păcatele omului în orice clipă în care omul se pocăiește sincer și este cu adevărat mâhnit pentru păcat, așa cum spune David în Psalmul 32:5: „Ziceam: 'Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegea'; și apoi mi-a fost iertat vina păcatului meu."

Citim și că, atunci când profetul Natan l-a mustrat pe David pentru păcatul său, iar acesta a spus: „Am păcătuit împotriva Domnului", a fost iertat pe loc de Natan, care i-a răspuns: „Domnul ți-a iertat păcatul" (2 Samuel 12:13). Chiar dacă Dumnezeu nu înlătură pedeapsa de fiecare dată la fel de repede cum a făcut-o cu David, totuși El îi dă omului asigurarea iertării. Iar dacă nu ar exista profet sau preot, ar trebui să apară un înger ca să spună: „Păcatele îți sunt iertate", pentru ca păcătosul, în suferința și pedeapsa sa, să nu cadă în deznădejde.

Vedem și cum, în timpul robiei Babiloniene, Dumnezeu mângâie cu milă și iubire poporul care își mărturisește păcatele, ajutându-l să suporte pedeapsa. Iar pedeapsa nu poate dura la nesfârșit; ea trebuie să aibă un timp, o măsură și un sfârșit, acolo unde există căință adevărată.

Dar pentru acești jidani nu există iertare a păcatelor, nici profet care să-i consoleze cu asigurarea unei astfel de iertări, nici un termen limită pentru pedeapsa lor, ci doar mânie nesfârșită și dezaprobare, fără nicio milă. Așadar, este nu doar o minciună crasă, ci și o imposibilitate, să înțelegi promisiunile lui Gabriel în sensul pocăinței lor, cu atât mai puțin în sensul meritelor și neprihănirii lor.

Dar de ce să pierdem atâtea cuvinte și timp? Țara Canaanului nu era nici cât o milostenie dată unui cerșetor sau o coajă de pâine în comparație cu imperiul întregii lumi. Și totuși, nici măcar această țară n-au meritat-o prin pocăință sau neprihănire. Astfel, Moise declară în Deuteronomul 9:4 că nu datorită neprihănirii lor au primit ei țara, ci le-a fost dată, deși erau un popor îndărătnic și neascultător, adică foarte păcătos și nevrednic, doar datorită făgăduinței pline de har a lui Dumnezeu—cu toate că Osea (11:1) și Balaam (Numeri 24:5) îi laudă pentru că atunci se aflau la apogeul pietății lor.

Îl aveau încă pe Moise, pe Aaron, închinarea dumnezeiască, pe profeți, pe Dumnezeu însuși cu minunile sale, pâine din cer, apă din stâncă, nor ziua, stâlpi de foc noaptea, haine și încălțăminte care nu se strică, etc. Iar această spumă seacă, această zgură urât mirositoare, această drojdie stricată și acest mocirlos nămol jidănesc ar trebui să merite, prin pocăința și neprihănirea lor, imperiile întregii lumi—adică pe Mesia și împlinirea profețiilor—deși nu mai au nimic din cele de mai sus și nu sunt altceva decât niște resturi putrezite, respinse, ale neamului tatălor lor?

Pe scurt, Moise și toți adevărații israeliți au înțeles aceste versete referitoare la Mesia (semnificând că toate acestea le vor fi dăruite lor) ca fiind despre lucruri care le vor fi date doar prin har și milă, nu pentru pocăință sau merit. Acest lucru îl deducem din versetele citate de Iacov, David și Hagai. La fel și Daniel nu cere, nu dorește și nici nu se gândește că o astfel de promisiune glorioasă a celor 70 de săptămâni ar trebui să-i fie dezvăluită, dar i se dăruiește prin har, cu mult peste ce ar fi putut cere.

Din toate acestea poți învăța ce pocăință minunată au practicat jidanii—și încă o practică—după acele 70 de săptămâni. Au început cu minciuni și blasfemii și au continuat în ele până astăzi. Cine vrea să urmeze exemplul jidanilor în pocăință poate spune: „Dumnezeu și îngerii lui sunt mincinoși, ei vorbesc despre lucruri care nu sunt.” Așa vei merita harul, așa cum ei au meritat Mesia.

Dacă n-ar fi atât de orbi ca piatra, chiar viața lor mizerabilă din afară le-ar arăta adevărata natură a pocăinței lor. Este plină de vrăjitorii, semne și simboluri magice, tetragrama numelui, adică idolatrie, invidie și mândrie. În plus, nu sunt altceva decât hoți și tâlhari care nu mănâncă niciun colț de pâine și nu poartă nicio haină care să nu fie furată de la noi prin blestemata lor camătă. Așa trăiesc din zi în zi, împreună cu soție și copii, prin furt și jaf, ca niște hoți desăvârșiți, în cea mai nepocăită siguranță. Un cămătar este un hoț de cea mai joasă speță, care ar trebui spânzurat de șapte ori mai sus decât alți hoți. Într-adevăr, Dumnezeu ar trebui să profețească despre o așa pocăință și merit frumos din cer prin îngerul său sfânt, și să devină astfel un mincinos blasfemiator de dragul sfinților circumcișii cu sânge nobil care se laudă că sunt sfințiți prin poruncile lui Dumnezeu, deși le calcă pe toate în picioare și nu păzesc nici măcar una.

Pasajul din Daniel continuă:

> *„Să știi dar și să înțelegi: de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la venirea lui Mesia, prințul, vor trece șapte săptămâni și șaizeci și două de săptămâni; Va fi construit din nou cu străzi și ziduri, dar în vremuri de nesiguranță. După cele șaizeci și două de săptămâni, Mesia va fi stârpit și nu va avea nimic.” (Daniel 9:25)*

O, cât de ridicol li se pare acestor sfinți circumcișii că noi, goimii blestemați, am interpretat și înțeles această afirmație astfel, mai ales că nu am cerut sfatul rabinilor, talmudiștilor și kokhba-iților lor, pe care îi consideră mai autoritari decât toată Scriptura.

Ba chiar, ei o explică mult mai bine. Așa spun ei: „Să știi dar și să înțelegi de la darea poruncii pentru zidirea Ierusalimului”—adică: Gândește și înțelege bine că porunca a fost dată ca Ierusalimul să fie rezidit.

Asta e un punct. Mai departe, „Până la venirea lui Mesia, prințul”—înseamnă: până în vremea regelui Cirus[101]—„vor trece șapte săptămâni.” Asta e alt punct. Apoi, „ în Șaizeci și două de săptămâni va fi rezidit cu străzi și ziduri, dar în vremuri de nesiguranță.” Și asta e alt punct.

Și după „șaizeci și două de săptămâni, Mesia (adică regele Agripa[102])va fi ucis și nu va fi” — adică nu va mai fi rege, etc.

[101] Cyrus cel Mare, rege al Persiei (600–530 î.Hr.).

[102] Irod Agripa I (11 î.Hr. – 44 d.Hr.) a condus Iudeea în ultimii trei ani ai vieții sale. Era nepotul lui Irod cel Mare, menționat la începutul Părții a II-a.

Este într-adevăr obositor să discutăm asemenea minciuni confuze și asemenea absurdități. Dar trebuie să le ofer ocazie celor din poporul nostru să reflecteze asupra desfrâului drăcesc pe care rabinii îl comit asupra acestei minunate profeții. Aici vedeți cum ei despart textul acolo unde ar trebui să fie citit ca un întreg și îl unesc acolo unde ar trebui să fie separat. Iată cum ar trebui citit corect:

> *„Să știi dar și să înțelegi că de la darea poruncii cu privire la rezidirea și restaurarea Ierusalimului până la venirea lui Mesia, vor fi șapte săptămâni și șaizeci și două de săptămâni."*

Aceste cuvinte, zic eu, trebuie legate împreună pentru a forma un întreg. Apoi urmează:

> *„Ierusalimul va fi reconstruit, cu ziduri și străzi, dar în vremuri grele."*

Această propoziție, deși separată, ei o leagă de cuvintele anterioare despre cele 62 de săptămâni, pentru a sugera că reconstrucția zidurilor și a străzilor va dura 62 de săptămâni.

Aceasta este într-adevăr o înșelătorie mișelească. Îmi amintește de acel ticălos despre care am auzit când eram un tânăr călugăr. El ciuntise rugăciunea „Tatăl nostru" și o aranjase astfel:

> *„Tatăl nostru, sfințit să fi în cer; numele tău să vină; a ta împărăție să se termine; voia ta să fie precum în cer așa și pe pământ."*

Sau acel preot ignorant care citea lecția de la priveghere din 1 Corinteni 15 astfel: *Ubi est mors stimulus, tuus stimulus autem mortis, peccatum est virtus vero*, etc.

Așa rup și jidanii textul oriunde pot, doar ca să strice cuvintele Scripturii pentru noi, Creștinii — deși nici pentru ei nu folosește la nimic. Nu-i învață nimic, nu-i consolează, nu le aduce nimic; rezultatul este doar un morman de cuvinte goale. E ca și cum îngerul n-ar fi spus nimic. Dar ei ar prefera să piardă astfel de cuvinte mângâietoare și pline de bucurie decât să ne fie nouă de folos. La fel, Bodenstein a ciopârțit cuvintele sacramentului din răutate, ca să nu ne fie nouă de folos. Totuși, asta nu le va folosi rabinilor, acelor bufnițe de noapte și huhurezi. Cu ajutorul lui Dumnezeu, vom aduce la lumină urletul și minciunile lor. Să luăm pe rând părțile.

Mai întâi vreau să-i întreb pe ebraiști dacă cuvântul *intellige* („înțelege") este vreodată construit cu cuvântul *de* („din") în vreo altă parte a Scripturii. N-am găsit niciun exemplu, și mi se pare o construcție arbitrară. Dacă se vrea să însemne *de* ca în expresia *de subjecta materia*, ebraica folosește prepoziția *al*, așa cum latinii folosesc cuvântul *super* („*Multa super Priamo*," etc.).

Știu foarte bine însă că jidanii nu pot dovedi că o astfel de construcție există aici. Exemplele biblice arată că acest cuvânt stă absolut, independent. Dar a atribui cu răutate ceva lui Dumnezeu, când ești nesigur și nu poți dovedi, înseamnă a-L ispiti și a-L face mincinos.

Să vedem acum cum rup ei textul. „Să știi dar și să înțelegi: de la darea cuvântului poruncii, Ierusalimul va fi din nou construit.” Ei spun că nu este vorba despre începutul celor 70 de săptămâni, ci doar despre cuvântul care a fost dat. Apoi urmează: „Până la venirea lui Mesia, prințul, vor fi șapte săptămâni.” Ei bine, este uzanță în toate limbile ca cuvântul *donec* („până când”) sau („până la”), să presupună un început. Totuși, jidanii nu îi oferă niciunul; refuză ca textul să se citească „de la începutul cuvântului până la venirea lui Mesia.” Trebuie să ofer o analogie.

Dacă cineva în Piața Sf. Gall din Wittenberg v-ar spune: „Ai auzit o predică bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu, care spune că Biserica este sfântă. Meditează la asta și reține bine.”

Bine, îl privești așteptând atent, dacă mai are de spus ceva, și mai are de spus.

Apoi izbucnește brusc: „Mai sunt încă șapte săptămâni până la Sf. Mihail.” Sau: „Distanța este de trei kilometrii până la Halle.” Atunci l-ai privi și i-ai spune: Ce sens are asta? Ești nebun? Încep cele șapte săptămâni acum, în piață? Sau cei trei kilometri încep din Wittenberg? „Nu,” ar răspunde el, „trebuie să înțelegi că încep din ziua Sf. Laurențiu până la Sf. Mihail, și de la Bitterfeld până la Halle.” În acel moment ai fi tentat să exclami:

„Du-te și pupă un porc pe rât! De unde ai învățat să aberezi așa prostesc? Și ce legătură au cele șapte săptămâni cu argumentul tau?”

Rabinii tratează cuvintele îngerului Gabriel în același mod. Ei fac ca discursul lui să sune astfel: „Sunt șapte săptămâni până la Mesia.”

Să presupunem acum că Daniel răspunde: „Dragă Gabriel, ce vrei să spui? Încep cele șapte săptămâni acum, cât vorbești cu mine?” „Nu,” spune el, „trebuie să înțelegi că ele încep cu distrugerea Ierusalimului.” Mulțumesc frumos, voi nobili rabini circumcișii, că îl învățați pe îngerul Gabriel cum să vorbească, de parcă nu ar fi fost în stare să spună când încep cele șapte săptămâni — ceea ce e de cea mai mare importanță — precum și mijlocul și sfârșitul lor. Nu, Daniel trebuie să presupună asta.

Este o aberație. Rușine vouă, rabini malefici, că atribuiți acest limbaj prostesc al vostru îngerului lui Dumnezeu! Prin asta vă faceți de rușine și vă dovediți mincinoși răuvoitori și blasfemiatori ai cuvintelor lui Dumnezeu. Dar asta este doar partea gramaticală. Acum să trecem la aspectul teologic.

Acești sfinți corbi circumcișii spun că cele 70 de săptămâni încep cu prima distrugere a Ierusalimului și se termină cu a doua distrugere. Ce metodă mai bună ar fi putut alege pentru a ajunge la această concluzie decât să-și închidă ochii și urechile, să ignore Scriptura și cărțile de istorie și să-și lase imaginația liberă, spunând: „Așa ni se pare nouă corect, și asta susținem. Prin urmare, demonstrează că Dumnezeu și îngerul său trebuie să fie de acord cu noi. Cum am putea greși? Suntem corbii care pot învăța pe Dumnezeu și pe îngeri.”

O, ce popor josnic, exasperant, blasfemator, care poate merita pe Mesia cu o asemenea pocăință! Dar haideți să le ascultăm înțelepciunea. Cele 70 de săptămâni încep cu distrugerea Ierusalimului de către regele Babilonului: de la acel eveniment până la venirea lui Mesia, prințul (adică regele Cirus), sunt șapte săptămâni. Acum spune-mi: Unde este scris asta? Nicăieri. Cine a spus-o? Markolf, pasărea batjocoritoare. Cine altcineva ar putea să o spună sau să o scrie?

La începutul capitolului 9, Daniel face o afirmație clară și limpede: revelația referitoare la cele 70 de săptămâni i-a fost dată în primul an al domniei lui Darius Medul, cel care cucerise regatul Babilonului — un eveniment precedat de prima distrugere a Ierusalimului, care avusese loc cu 70 de ani înainte. Daniel spune limpede că cei 70 de ani ai pustiirii se împliniseră, în conformitate cu Ieremia 29:10. Asta citim și în ultima parte a Cronicilor 2 [36:22]. Și totuși, aceste două pasaje clare ale Scripturii, Daniel 9 și 2 Cronici 36, trebuie considerate minciuni de către rabini. Ei susțin că au dreptate și că cele 70 de săptămâni au început cu 70 de ani înainte de a fi revelate lui Daniel. Nu-i așa că e minunat? Hai, atunci, și crede-i pe rabini, acei măgari ignoranți și farisei needucați, care nu se uită nici la Scriptură, nici la cărțile de istorie și care scuipă din gurile lor otrăvite orice doresc împotriva lui Dumnezeu și a îngerilor.

Cele Zece Minciuni ale Jidanilor

Ei sunt astfel demascați în mod deschis pentru minciunile și arbitrarietatea lor greșită. Din moment ce cele 70 de săptămâni, care i-au fost revelate lui Daniel în primul an al domniei lui Darius Medul, nu pot începe cu 70 de ani mai devreme, odată cu distrugerea Ierusalimului, toate minciunile lor bazate pe această premisă sunt simultan respinse, iar acest verset din Daniel despre cele 70 de săptămâni trebuie să rămână pentru noi neîntinat și nepătat — nu mulțumită lor. Rușine veșnică le va fi răsplata pentru această obrăznicie impertinentă și minciună flagrantă[103].

Odată cu această minciună se prăbușește și alta: afirmația lor că cuvintele despre Messia, prințul, se referă la regele Cirus, care chipurile ar fi apărut la șapte săptămâni după distrugere, deși în realitate a venit după zece săptămâni (adică 70 de ani) după distrugere. Acest lucru este consemnat în 2 Cronici 36, Daniel 9 și Ezra 1.

Chiar dacă am presupune — ceea ce este imposibil — că cele 70 de săptămâni ar fi început cu distrugerea Ierusalimului, tot n-am putea justifica această minciună stupidă. Și astfel cade și a treia minciună: ei spun că Cirus a venit la 52 de ani după distrugere — adică echivalentul a șapte săptămâni și trei ani, sau șapte săptămâni și jumătate. Astfel, ei smulg trei ani, sau o jumătate de săptămână, din cele 62 de săptămâni și le adaugă la primele șapte săptămâni. De parcă îngerul ar fi fost un prost desăvârșit sau un copil care nu știe să numere până la șapte și zice șapte când ar trebui să spună șapte și jumătate. De ce fac asta?

[103] Aceasta este prima dintre cele 10 minciuni pe care Luther le acoperă în paragrafele următoare.

Ca să putem vedea cum se tăvălesc în minciuni precum o scroafă în noroi, doar ca să sfâșie și să răstoarne cuvintele lui Dumnezeu împotriva noastră. De aceea ei insistă că Cirus a venit la șapte săptămâni și jumătate (pe care le numesc șapte săptămâni) după distrugere, deși — cum am spus — el a venit de fapt la zece săptămâni, adică după 70 de ani.

Însă îngerul nu permite ca aceste săptămâni să fie schimonosite și mutilate, scăzând trei ani dintr-una și lăsând-o cu doar patru ani, și adăugând la alta care are șapte ani încă trei, făcând zece ani sau o săptămână și jumătate. El spune că cele 70 de săptămâni trebuie luate exact; ele sunt numărate și calculate precis.

Cu atât mai puțin îngăduie îngerul minciuna a patra — că Cirus este numit aici Mesia — chiar dacă celelalte minciuni ar fi admise, cum ar fi că Cirus a apărut după șapte săptămâni, adică după 49 de ani. Aici găsim cuvintele clare și simple ale îngerului: „Șaptezeci de săptămâni de ani sunt hotărâte pentru poporul tău și pentru cetatea ta sfântă" [Daniel 9:24]. El vrea să spună: „În alte capitole am vorbit despre popoare și regi străini; dar în acest verset despre cele 70 de săptămâni vorbesc despre poporul tău, despre cetatea ta și despre Mesia al tău. Și oricine aplică acest verset altui popor sau altor regi este un mincinos desfrânat și incorigibil."

Minciuna a patra este urmată de a cincea, în care ei divorțează cele șapte săptămâni de cele 62. Dar acestea merg împreună și nu există niciun motiv să fie divorțate, mai ales din moment ce minciuna despre regele Cirus a căzut. Tocmai pentru a-i da lui Cirus cele șapte (adică șapte și jumătate) săptămâni, au rupt legătura între cele două grupuri. În ebraica biblică este obișnuit să se numere anii astfel: mai întâi se dă un număr, apoi celălalt, dar ambele împreună.

Găsim multe exemple în Geneza 5 și 11, când se face referire la patriarhii decedați. De exemplu: „Când Set avea cinci ani și o sută de ani, l-a născut pe Enos. După nașterea lui Enos, Set a trăit șapte ani și opt sute de ani" (Geneza 5:6). La fel și în Geneza 11:17: „Eber a trăit, după nașterea lui Peleg, treizeci de ani și patru sute de ani." Și Geneza 25:7: „Avraam a trăit o sută de ani, șaptezeci de ani și cinci ani." Din aceste exemple putem vedea cât de arbitrară este separarea celor șapte ani de cei 62 în acest verset.

Limbile Latină și Germană previn bine această ruptură, întrucât ele nu repetă cuvântul „ani" atât de des, ci redau numărul într-un mod cursiv, spunând: „Avraam a trăit o sută șaptezeci și cinci de ani." La fel trebuie înțelese și aceste cuvinte: „De la ieșirea cuvântului până la venirea lui Mesia, prințul, sunt șapte săptămâni și 62 de săptămâni." Aceste două numere sunt una singură și trebuie considerate împreună, până la venirea lui Mesia.

Îngerul are un motiv pentru care a împărțit suma totală de ani astfel: șapte săptămâni și 62 de săptămâni. Ar fi putut vorbi de nouă săptămâni și 60 de săptămâni, sau ar fi putut găsi multe alte combinații, precum cinci săptămâni și 64 de săptămâni, sau șase și 63 etc. El are nevoie de cele șapte săptămâni pentru construirea zidurilor și străzilor Ierusalimului, și de cele 62 până la ultima săptămână, care este crucială, căci în ea Mesia va muri, va încheia legământul etc.

Urmează apoi a șasea minciună, care afirmă că zidurile și străzile Ierusalimului au fost reconstruite timp de 62 de săptămâni (minus trei ani). Asta ne duce până la ultima săptămână, după care — mint ei pentru a șaptea oară — Ierusalimul a fost iarăși distrus. Odată cu ultima săptămână, cele 70 de săptămâni s-au încheiat. Conform acestei afirmații, Ierusalimul n-ar fi stat în picioare mai mult de o săptămână, adică șapte ani. Hai, iudeule, minte cu îndrăzneală și fără rușine!

Neemia stă împotriva ta cu cartea lui și mărturisește că a construit zidurile, a fixat porțile și a organizat cetatea, și că el însuși a consacrat-o cu glorie. Astfel, templul era deja terminat în al șaselea an al domniei lui Darius (Ezra 6:16). Alexandru cel Mare a găsit cetatea Ierusalimului deja de mult reconstruită. După el, ticălosul Antioh a găsit cetatea și mai restaurată, iar templul plin de comori — și le-a jefuit groaznic.

A opta minciună grosolană urmează atunci când ei interpretează cuvintele îngerului: „Și după 62 de săptămâni, Mesia va fi ucis și nu va avea nimic," ca și cum Mesia s-ar referi la regele Agrippa, care a fost ucis și n-a lăsat nimic după moartea sa; niciun rege nu i-a urmat. Dar de ce nu ar fi la fel de adevărat să spunem că împăratul Nero a fost Mesia? Și el a fost ucis în aceeași perioadă și nu a lăsat moștenitori. Cred că ei l-ar desemna mai degrabă pe Markolf sau pe Tersites[104] drept Mesia decât să-l accepte pe adevăratul Mesia.

Cum ar putea Dumnezeu, care iubește adevărul și este El însuși adevărul, să tolereze asemenea minciuni rușinoase și evidente, dacă până și pentru un om mincinos sunt de netolerat? Iar această a opta minciună este multiplă—în primul rând, pentru că atribuie diferite înțelesuri cuvântului „Mesia" într-un pasaj atât de scurt: acolo trebuie să fie Cirus după cele șapte săptămâni, aici Agrippa după cele 62 de săptămâni. Ca și cum îngerul ar fi un prost care ar indica un alt Mesia la fiecare două cuvinte!

După cum am auzit mai devreme, îngerul nu se referă la un popor sau un oraș străin, ci spune: „Eu vorbesc despre poporul tău și despre cetatea ta." Prin urmare, trebuie să-l înțelegem pe Mesia din acest verset nu ca două ființe diferite, ci ca una singură—adică Mesia acestui popor și al acestei cetăți, Șilo al lui Iuda, care a venit după ce sceptrul a fost luat din Iuda, Fiul lui David, *chemdath-ul* din Hagai.

Acest verset se referă într-adevăr la El, excluzând pe toți ceilalți. Agrippa nu a fost rege în Ierusalim, cu atât mai puțin Mesia, înainte de ultima săptămână—adică după cele șapte și 62 de săptămâni. Romanii i-au dat cu generozitate o mică regiune dincolo de Iordan. Țara Iudeii era condusă de procuratori Romani precum Felix, Festus, Albinus etc. Nici Agrippa nu a fost ucis după cele 62 de săptămâni. Pe scurt, tot ce spun ei este o minciună.

[104] Tersites a fost un războinic vulgar și respingător în Iliada lui Homer (2.245–320), „cel mai urât om care a venit vreodată la Troia." „Markolf" se referă din nou la un escroc sau impostor generic.

Din moment ce ei înșiși mărturisesc, și sunt nevoiți să mărturisească, că un Mesia a fost ucis după cele 62 de săptămâni, adică în primul an al ultimei săptămâni, și pentru că acesta nu poate fi Agrippa—după cum ar vrea ei, spre confirmarea minciunii lor—și nici altcineva, sunt curios să aflu pe cine ar putea ei găsi.

Trebuie să fie cineva care a trăit înainte de încheierea celor 70 de săptămâni și care a fost ucis după 62 de săptămâni. În plus, așa cum spune Gabriel, el trebuie să fi venit dintre poporul lor, fără îndoială din semința regală a lui Iuda. Este sigur că, începând cu vremea lui Irod, ei nu au mai avut niciun rege care să fi fost din poporul sau din neamul lor. Pe de altă parte, este la fel de sigur că trebuie să-l credem pe Gabriel și afirmația lui despre un Mesia al neamului lor. Cum poate fi rezolvată această problemă?

Și mai este ceva. Ei înșiși mărturisesc că nu au avut niciun Mesia, adică niciun rege uns („Mesia" înseamnă „cel uns"), între prima și ultima distrugere a Ierusalimului, pentru că uleiul sfânt al ungerii, despre care scrie Moise în Exodul 30:22 și cu care erau unși regii și preoții, nu a mai existat după prima distrugere. Prin urmare, Zedechia a fost ultimul rege uns; urmașii săi au fost doar prinți, nu regi, până la vremea lui Irod, când sceptrul a fost luat, și Șilo, adevăratul Mesia, trebuia să apară.

Vrem să curățăm aceste minciuni complet. Cu privire la afirmația lui Daniel: „El va încheia un legământ puternic cu mulți pentru o săptămână" [Dan. 9:27], adică pentru ultima săptămână, ei comit a noua minciună, spunând că Romanii au convenit un tratat de pace sau un armistițiu cu jidanii pentru această ultimă săptămână (sau șapte ani); dar, cum jidanii au devenit rebeli, Romanii s-au întors după trei ani și au distrus Ierusalimul. Cum se potrivește asta cu spusele lui Gabriel, care afirmă că pacea sau armistițiul—așa cum interpretează ei cuvântul „legământ"—trebuie să dureze șapte ani?

Dacă nu a ținut mai mult de trei ani, atunci Gabriel, care vorbește despre șapte ani sau ultima săptămână, ar trebui să mintă. Astfel, inimile mincinoase ale acestor mincinoși incorectibili îl acuză pe nedrept de neadevăr pe îngerul Gabriel. Vai, ce fel de pace? Ce fel de armistițiu? Citește-l pe Iosif și cărțile de istorie și vei afla că Romanii au omorât mii de jidani cu mult timp înainte și că nu a fost nicio pace până când au fost nevoiți să distrugă Ierusalimul și întreaga țară.

A zecea și ultima minciună se referă la afirmația că distrugerea Ierusalimului va dura până la sfârșitul luptei. Ei interpretează aceasta ca însemnând: până la lupta Mesiei lor, care va ucide pe Gog și Magog și va cuceri întreaga lume[105].

Aceasta este o minciună josnică și mizerabilă, moartă înainte de a se naște. Să fie informați cei care susțin că Mesia a apărut înainte de încheierea celor 70 de săptămâni că o asemenea minciună a fost discreditată de mai bine de 1500 de ani. Astfel, jidanii nu păstrează niciun cuvânt întreg din declarația lui Gabriel; ei pervertesc toate cuvintele lui în minciuni, cu excepția profeției îngerului cu privire la distrugerea Ierusalimului.

Dar nimeni nu trebuie să le mulțumească pentru că o cred și o admit acum. Cât timp locuiau în Ierusalim, credeau această profeție și mai puțin decât cred acum în Mesia al nostru, deși a fost prezisă destul de clar, aici în Daniel 9, precum și în Zaharia 14. Dacă ar locui și astăzi în Ierusalim, ar inventa 100.000 de minciuni înainte de a crede în ea, exact cum au făcut strămoșii lor înainte de prima distrugere. Aceia nu au fost convinși de niciun profet că cetatea sfântă a lui Dumnezeu va fi distrusă. I-au persecutat, au înnebunit ca niște câini turbați, până ce s-au trezit în fața împlinirii profeției. Acesta a fost întotdeauna un popor încăpățânat, necredincios, mândru, josnic și incorectibil, și așa a rămas.

Din toate acestea reiese că Daniel, prin cele 70 de săptămâni, susține poziția noastră împotriva minciunilor și nebuniei jidanilor, o poziție la fel de solidă și sigură ca un zid de fier și o stâncă de neclintit, afirmând că adevăratul Mesia a trebuit să vină înainte de încheierea celor 70 de săptămâni; că a fost ucis și înviat; că a împlinit legământul lui Dumnezeu (de ce ar vorbi Daniel aici despre legământul goyimilor, care nici măcar nu exista atunci?) în ultima săptămână; că astfel și-a luat rămas-bun de la cetate și de la popor la sfârșitul celor 70 de săptămâni; că cetatea a fost distrusă de Romani imediat după aceea; că poporul a fost nimicit, împreună cu guvernarea lor și tot ce aveau—totul conform cuvintele îngerului: „Șaptezeci de săptămâni de ani sunt hotărâte pentru poporul tău și pentru cetatea ta sfântă” [Dan. 9:24]. Dar destul!

Cu siguranță, jidanii trebuie să mintă și să răstălmăcească, pentru a-și susține rătăcirea în fața unui text atât de clar și puternic.

[105] Gog și Magog sunt termeni obscuri care se referă, diferit, fie la persoane individuale, fie la grupuri de oameni, fie la ținuturi. Ei sunt menționați în Geneza 10:2 (doar Magog), Ezechiel 38–39 și Apocalipsa 20:8.

Minciunile lor anterioare s-au prăbușit sub propria lor greutate. Dar chiar dacă ar minți timp de 100.000 de ani și ar chema toți diavolii în ajutor, tot nu ar ajunge nicăieri. Este imposibil să numești un Mesia în vremea celor 70 de săptămâni, așa cum cere revelația lui Gabriel, în afară de Domnul nostru Iisus Hristos. Suntem siguri, încrezători și bucuroși în această privință, în timp ce pocnim din degete către toate porțile iadului și le sfidăm, împreună cu toate porțile lumii și tot ceea ce vrea să se înalțe, să pară deștept și înțelept împotriva noastră.

Eu, un sfânt simplu și neînsemnat în Hristos, îndrăznesc să mă opun tuturor acestora de unul singur și să apăr acest punct de vedere cu ușurință, cu liniște și cu bucurie. Totuși, este imposibil să-l convertești pe diavol și pe ai săi, și nici nu ni s-a poruncit să facem asta. Este suficient să le descoperim minciunile și să arătăm adevărul. Cine nu este mișcat să creadă adevărul de dragul propriului suflet, cu atât mai puțin va crede de dragul meu.

Pentru moment, ne vom limita la aceste patru texte — cele ale lui Iacov, David, Hagai și Daniel — în care vedem ce treabă minunată au făcut jidanii cu Scriptura în ultimii 1.500 de ani și ce treabă minunată continuă să facă. Modul în care tratează aceste texte este identic cu modul în care tratează toate celelalte, în special pe cele care sunt în favoarea noastră și a Mesiei nostru. Acestea, desigur, trebuie considerate minciuni, în timp ce ei înșiși nu pot greși sau fi în eroare. Cu toate acestea, jidanii nu au ajuns la o stăpânire desăvârșită a artei minciunii; mint atât de stângaci și de neîndemânatic, încât oricine are un dram de atenție își poate da ușor seama.

Dar pentru noi, Creștinii, ei rămân un exemplu înfricoșător al mâniei lui Dumnezeu. Așa cum declară Sfântul Pavel în Romani 11, trebuie să ne temem de Dumnezeu și să cinstim cuvântul Său cât timp mai durează vremea harului, ca să nu avem parte de o soartă asemănătoare sau chiar mai rea.

Am văzut deja acest lucru în cazul papalității și al lui Mahomed. Exemplul jidanilor demonstrează clar cât de ușor poate diavolul să ducă oamenii în rătăcire, odată ce s-au abătut de la înțelegerea corectă a Scripturii, în așa orbire și întuneric încât pot fi înțelese și percepute chiar și prin rațiunea naturală, ba chiar și de către animalele iraționale. Și totuși, ei care învață și aud zilnic cuvântul lui Dumnezeu nu recunosc acest întuneric, ci îl consideră adevărata lumină. O, Doamne Dumnezeule, ai milă de noi!

Dacă ar trebui să demontez toate celelalte articole ale credinței iudaice, aș fi obligat să scriu împotriva lor tot atât de mult timp cât au folosit ei pentru a-și inventa minciunile — adică mai bine de 2.000 de ani.

Am spus mai devreme că își corup circumcizia cu proprile lor legi omenești și rabinice, și își distrug moștenirea prin aroganța lor. În același mod, își profanează și Sabatul și toate sărbătorile lor. Pe scurt, toată viața lor și toate faptele lor — fie că mănâncă, beau, dorm, se trezesc, stau, umblă, se îmbracă, se dezbracă, postesc, se spală, se roagă sau laudă — sunt atât de pângărite de rânduieli rabinice murdare și de necredință, încât Moise nu mai poate fi recunoscut printre ei.

Aceasta este echivalentă cu situația papalității din zilele noastre, în care Hristos și cuvântul Său cu greu mai pot fi recunoscute din cauza invaziei masive de viermi și rânduielile lor rabinice. Totuși, să fie de ajuns pentru moment despre minciunile lor împotriva doctrinei sau credinței.

Partea III

Calomnierea Domnului Dumnezeu

Pentru a concluziona cele de mai sus, dorim să examinăm minciunile lor împotriva persoanelor, care, până la urmă, nu fac doctrina nici mai bună, nici mai rea, fie că acele persoane sunt evlavioase sau josnice. În mod specific, dorim să privim minciunile lor cu privire la persoana Domnului nostru, precum și pe cele despre mama Lui cea dragă, despre noi înșine și despre toți Creștinii. Aceste minciuni sunt de tipul celor la care recurge diavolul atunci când nu poate ataca doctrina. Atunci se întoarce împotriva persoanei — mințind, defăimând, blestemând și turuind împotriva ei.[106] Așa a făcut Beelzebub-ul papistașilor cu mine.[107] Când n-a fost în stare să răstoarne evanghelia mea, a scris că sunt posedat de diavol, că sunt un schimbat, că mama mea cea dragă era o târfă și o servitoare de băi publice. Desigur, de îndată ce a scris aceasta, evanghelia mea a fost distrusă, iar papistașii au biruit!

În același mod, Ioan Botezătorul și chiar Hristos au fost acuzați că ar avea un diavol[108] și au fost numiți Samariteni — și la scurt timp după aceea s-a dovedit că doctrina lui Ioan și a lui Hristos era falsă, iar cea a Fariseilor era adevărată. La fel s-a întâmplat cu toți prorocii. Recent, de asemenea, când incendiatorul ucigaș și viclean de la Wolfenbüttel[109] — care, după arhiepiscopul de Mainz, este singura relicvă și bijuterie a Sfintei Biserici Romane — i-a calomniat rușinos și defăimat pe electorul Saxoniei și pe landgraful de Hessa, ambii au fost instant condamnați; dar el, omul sfânt, regele peste toți regii, a fost încoronat cu un diadem și un aur atât de greu încât nu l-a putut purta și a trebuit să fugă.

Așadar, ori de câte ori dorești să biruiești într-o cauză plină de răutate, fă așa cum fac ei și cum fac palavragii prin instanțe când sunt cuprinși de febra argintului sau a aurului: Batjocorește și minte cu îndrăzneală despre persoană și cauza ta va birui. E ca mama care și-a învățat copilul: „Fiule drag, dacă nu poți câștiga altfel, pornește o bătaie.” Acestea sunt minciuni în care mincinosul nu inventează și nu greșește în chestiunea principală — așa cum se întâmplă și în disputele religioase — dar totuși știe foarte bine că minte și vrea să mintă împotriva persoanei.

Nu visează nici măcar să-și dovedească punctul de vedere, nici prin aparențe, nici prin adevăr, și nici nu este capabil să o facă.

---

[106] Aceasta este eroarea logică clasică ad hominem.
[107] Probabil Johann Eck (1486–1543).
[108] Vezi Matei 11:18 și Ioan 8:20.
[109] Henric al V-lea, Duce de Brunswick-Lüneburg (1489–1568).

Tot astfel se comportă și jidanii în acest caz. Batjocoresc în mod fățiș și mint împotriva persoanei, o blestemă, împotriva propriei lor conștiințe. Prin acest procedeu, și-au câștigat cazul de multă vreme, încât Dumnezeu a fost silit să-i asculte. Deja de 1.500 de ani, ei șed în Ierusalim, într-un oraș de aur, așa cum putem vedea limpede. Ei sunt domnii lumii, iar toți Goyimii se îngrămădesc la ei cu *chemdath-ul* lor, cu paltoane, pantaloni și pantofi, și se lasă uciși de prinții nobili și domnii lui Israel, dându-le pământ și popoare și tot ce au, în timp ce jidanii îi blestemă, scuipă, defăimează și alienează pe Goyimi.

Și îți poți închipui bine că dacă n-ar minți atât de nerușinat, dacă n-ar blestema, defăima, blasfemia și mustra persoanele, Dumnezeu nu i-ar fi auzit, și cauza lor ar fi fost pierdută de mult; n-ar mai fi azi domni în Ierusalim, ci ar trăi risipiți prin lume, fără să vadă Ierusalimul, și câștigându-și traiul printre Goyimii blestemați prin minciună, înșelăciune, furt, tâlhărie, camătă și tot felul de alte vicii. Atât de eficient este să blestemi persoana dacă cauza ta este rea și, prin urmare, sortită pieirii! Așadar, dacă ai o cauză slabă de apărat, nu trece cu vederea acest exemplu al jidanilor. Ei sunt prinții nobili ai lui Israel care sunt capabili de orice. Când cauza le este pierdută, tot mai pot blestema temeinic pe Goyimi.

Mai întâi de toate, îl defaimă pe Domnul nostru Iisus Hristos, numindu-l vrăjitor și unealtă a diavolului. Fac aceasta pentru că nu pot nega minunile Sale. Astfel, îi imită pe strămoșii lor, care ziceau: „Scoate demonii cu ajutorul lui Beelzebub, prințul demonilor” [Luca 11:15].

Inventează multe minciuni cu privire la numele lui Dumnezeu, tetragrama, spunând că Domnul nostru a fost în stare să definească acest nume — pe care ei îl numesc Schem Hamphoras[110] — și că oricine este în stare să facă aceasta, spun ei, este capabil să săvârșească tot felul de minuni. Totuși, nu pot cita niciun singur caz de oameni care să fi făcut vreo minune nici cât un țânțar prin acest Schem Hamphoras.

E limpede că, în calitatea lor de mincinoși desăvârșiți, ei inventează aceasta despre Domnul nostru. Dacă ar fi adevărată o asemenea regulă a *Schem Hamphoras*, cineva ar fi aplicat-o înainte sau după. Altfel, cum s-ar putea ști că o astfel de putere zace în *Schem Hamphoras*? Dar acest subiect e prea vast; după ce voi termina de scris această carte, plănuiesc să scot un eseu special și să relatez ce scrie Porchetus despre acest subiect. Asta merită, respingând adevărul lui Dumnezeu, să fie siliți să creadă asemenea minciuni odioase, stupide, grotești, și ca, în locul chipului frumos al cuvântului divin, să se uite în dosul negru, întunecat și mincinos al diavolului și să-i venereze duhoarea.

[110] “Nume Necunoscut”.

În plus, îi răpesc lui Iisus semnificația numelui Său, care în ebraică înseamnă „mântuitor” sau „ajutător”. Numele Helfrich sau Hilfrich era comun printre vechii Saxoni; acesta este echivalentul numelui Iisus. Astăzi am putea folosi numele Hulfrich — adică unul care poate și vrea să ajute. Dar jidanii, în răutatea lor, îl numesc Jesu, care în ebraică nu este nici nume, nici cuvânt, ci trei litere, ca niște cifre sau litere numerice. Este ca și cum, de exemplu, aș lua trei litere numerice C, L și U ca cifre și aș forma cuvântul CLU. Asta înseamnă 155. În acest fel, ei folosesc numele Jesu, semnificând 316. Acest număr urmează apoi să denote un alt cuvânt, în care se găsește Hebel Vorik[111]. Pentru mai multe informații despre aceste practici drăcești ale lor cu astfel de numere și cuvinte, puteți citi pe Anthony Margaritha[112].

Când un Creștin îi aude rostind cuvântul „Jesu” — ceea ce se întâmplă uneori când sunt obligați să vorbească cu noi — el presupune că folosesc numele Iisus. Dar, în realitate, ei se gândesc la literele numerice Jesu, adică numărul 316 din cuvântul blasfemiator *Vorik*. Iar când rostesc cuvântul „Jesu” în rugăciunea lor, scuipă de trei ori pe jos în cinstea Domnului nostru și a tuturor Creștinilor, mișcați de marea lor dragoste și devoțiune. Dar când stau de vorbă între ei, spun *Deleatur nomen eius*, ceea ce înseamnă în limbaj clar: „Să-i piară numele,” sau „Să-l ia toți dracii.”

Ne tratează pe noi, Creștinii, într-un mod similar când ne primesc. Pervertesc cuvintele *Seid Gott willkommen* [„Fiți bineveniți în numele lui Dumnezeu”] și spun *Sched wil kem!*, adică: „Vino, drace,” sau „Iată că vine un drac.” Cum noi nu cunoaștem limba ebraică, ei își pot vărsa mânia asupra noastră în secret. Iar noi, crezând că ne vorbesc cu bunătate, nu bănuim că de fapt cheamă focul iadului și orice nenorocire asupra capetelor noastre. Ce oaspeți minunați suntem noi, bieți, pioși Creștini, găzduind în țara noastră, chipul jidanilor — noi, care le vrem binele, care am fi bucuroși să le slujim sănătatea trupească și sufletească, și care suferim atâtea nedreptăți grosolane din partea lor.

Ba mai spun și că Iisus ar fi fost fiul unei curve, pretinzând că mama Lui, Maria, a fost o desfrânată care L-a conceput în adulter cu un fierar. Trebuie să mă exprim astfel, în mod grosolan, deși o fac cu mare greață, ca să mă împotrivesc diavolului cel malefic. Știu foarte bine că aceste minciuni sunt născocite din ură pură și răutate, având ca unic scop otrăvirea sufletelor tinere și simple ale jidanilor împotriva Persoanei Domnului nostru, ca nu cumva aceștia să adere la învățătura Lui — pe care, de altfel, nu o pot combate.

Și totuși ei pretind că sunt poporul sfânt, căruia Dumnezeu trebuie să-i dăruiască pe Mesia, datorită neprihănirii lor! În porunca a opta, Dumnezeu ne-a interzis să mințim împotriva aproapelui nostru, să înșelăm, să defăimăm, să ne batem joc, să pângărim. Această interdicție se aplică chiar și față de dușmani. Când Zedechia nu și-a ținut credința față de regele Babilonului, a fost aspru mustrat de Ieremia și Ezechiel pentru minciuna sa și a fost dus în robie jalnică din pricina ei.

[111] Expresie din Isaia 30:7, însemnând „complet inutil” (uneori scris “hebel wariq”.)
[112] Anthony Margaritha (cca. 1500–1570): A fost un academician jidan convertit la Creștinism în 1522. A publicat Întreaga Credință Iudaică (1530), lucrare polemică ce critica practicile iudaice.

Totuși, prinții nobili ai lumii și sfinții circumcișI au inventat, împotriva poruncii lui Dumnezeu, această doctrină frumoasă: și anume că le este îngăduit să mintă, să blasfemieze, să blesteme, să defăimeze, să ucidă, să jefuiască și să comită orice viciu, oricum, oriunde și asupra cui vor. Dumnezeu să-și păstreze porunca Lui; sângele nobil și poporul circumcis o va călca în picioare cum îi place. Și totuși, ei insistă că fac ceea ce e bine și drept, și că, astfel, merită pe Mesia și cerul. Îl provoacă pe Dumnezeu și pe toți îngerii să le contrazică afirmațiile — ca să nu mai vorbim de diavolul și de blestemații Goyimi care le contestă. Iată sângele nobil care nu poate păcătui și care nu e supus poruncilor lui Dumnezeu.

Ce rău le-a făcut biata fecioară Maria? Cum pot dovedi că a fost o desfrânată? N-a făcut decât să nască un Fiu, al cărui nume este Iisus. Este oare o crimă atât de mare ca o soție tânără să nască un copil? Sau sunt toate femeile care nasc copii de socotit ca fiind curve?

Ce să mai spunem, atunci, despre propriile lor soții și despre ei? Sunt ele, de asemenea, toate curve, iar copiii lor — copii de curve? Voi, Goyimi blestemați, asta e altă poveste! Nu știți, oare, că jidanii sunt sângele nobil al lui Avraam, circumcișI, regi în cer și pe pământ? Orice spun ei este adevărat.

Dacă s-ar afla o fecioară între blestemații Goyimi, curată și sfântă ca îngerul Gabriel, și cel mai umil dintre acești prinți nobili ar spune că ea este o arhicurvă, mai ticăloasă decât diavolul, e necesar să fie așa. Faptul că o gură nobilă din neamul lui Avraam a spus acest lucru este dovadă suficientă. Cine îndrăznește să-l contrazică? Invers, orice arhicurvă din sângele nobil al jidanilor, chiar dacă ar fi urâtă ca diavolul însuși, tot ar fi mai curată decât orice înger, dacă domnii nobili ar binevoi să spună asta.

Domnii nobili și circumcișI, au autoritatea să mintă, să defăimeze, să batjocorească, să blasfemieze și să blesteme blestemații de Goyimi după cum le este voia. Pe de altă parte, au privilegiul de a se binecuvânta pe sine, onora, lăuda și înălța— chiar dacă Dumnezeu nu este de acord cu ei. Crezi că un jidan e o făptură atât de josnică? Dumnezeu în cer și toți îngerii trebuie să râdă și să danseze când aud un jidan dând drumul la o bășină, ca voi, Goyimi blestemați, să știți ce oameni minunați sunt jidanii. Cum ar putea fi atât de îndrăzneți încât să o numească pe Maria curvă — pe care nu o pot acuza cu nimic — dacă nu ar fi înzestrați cu puterea de a călca în picioare pe Dumnezeu și porunca Sa?

Foarte bine, tu și cu mine, ca niște Goyimi blestemați, dorim să oferim o simplă ilustrație, prin care noi, păgâni întunecați, am putea pricepe măcar puțin această înaltă înțelepciune a nobililor sfinți circumcișI jidani. Să presupunem că aș avea o verişoară sau o altă rudă apropiată de sânge, despre care n-aş şti nimic rău şi la care nu am observat nimic rău; iar alte persoane, pe care le urăsc, o laudă şi o preamăresc, o consideră o femeie excelentă, evlavioasă, virtuoasă, vrednică de laudă şi spun: „Acest prost nu merită o femeie atât de cinstită şi onorabilă ca verişoara sa; o căţea sau o lupoaică i s-ar potrivi mai bine.” Atunci eu, auzind astfel de laude despre verişoara mea, aş începe să spun, împotriva propriei mele conştiinţe: „Toţi mint, ea e o arhicurvă.” Și acum aş cere, fără nicio dovadă, ca toată lumea să mă creadă, deşi ştiu foarte bine că verişoara mea este nevinovată, iar eu, mincinos desăvârşit, blestem pe oricine nu-mi crede minciuna — pe care în inima mea o știu a fi tocmai asta.

Spune-mi, cum m-ai considera? Nu te-ai simți obligat să spui că nu sunt un om, ci un monstru, un duh respingător, nevrednic să privesc soarele, frunzele, iarba sau vreo altă făptură? De fapt, m-ai considera posedat de diavoli. Ar trebui mai degrabă să tratez ruşinea verişoarei mele, dacă aş şti de ea, ca și cum ar fi ruşinea mea, şi să o acopăr, dacă ar fi să devină publică — aşa cum fac toți ceilalți oameni. Dar, deşi nimeni, nici măcar eu, nu ştie nimic altceva despre ea decât lucruri onorabile, eu îndrăznesc să ies în faţă şi să-mi defăimez verişoara ca o ticăloasă, cu calomnii mincinoase, uitând că această ruşine mă atinge şi pe mine.

Asemenea ființe sunt acești nobili sfinți circumcişi — dacă mai pot fi numiți ființe omenești. Noi, Goyimii, față de care ei sunt ostili și furioși, mărturisim că Maria nu este a noastră, ci verişoara și ruda de sânge a jidanilor, descendentă din Avraam[113].

Când o lăudăm și o preamărim pe Maria, ei trec la a o defăima cu o răutate dezgustătoare. Dacă ar fi măcar o picătură autentică de sânge Israelit în astfel de jidani jalnici, nu crezi că ar spune: „Ce putem face? E vina ei că fiul ei ne-a provocat mânia? De ce s-o calomniem? La urma urmei, este carne din carnea noastră. S-a mai întâmplat, fără îndoială, ca un fiu rău să se nască dintr-o mamă evlavioasă.” Nu, asemenea gânduri omenești și responsabile nu vor răsări în mințile acestui popor sfânt; ei nu pot nutri decât gânduri drăcești, josnice, mincinoase, pentru ca astfel să facă pocăință și să-și câștige venirea Mesiei cât mai curând — așa cum, desigur, l-au „meritat” deja de 1.500 de ani.

Ei continuă să mintă și să o calomnieze pe ea și pe fiul ei spunând că l-ar fi conceput într-un moment nenatural. În această privință sunt deosebit de răutăcioși, veninoși și plini de ură. În Levitic 20:18, Moise afirmă că un bărbat nu trebuie să se apropie de o femeie — și nici o femeie de un bărbat — în timpul necurăției menstruale. Aceasta este o faptă interzisă, sub pedeapsa pierderii vieții și a mădularelor; ceea ce se zămislește într-un astfel de moment dă naștere la un rod imperfect și bolnăvicios, adică la copii nebuni, deficienți mintal, odrasle demonice, năluciri și altele asemenea — oameni care rămân cu mintea zdruncinată toată viața. Astfel, jidanii vor să ne ponegrească pe noi, Creștinii, spunând că noi îl cinstim ca pe Mesia pe cineva care a fost, de la naștere, debil mintal, ori o formă de demon.

Acești sfinți deosebit de inteligenți, circumcişi și foarte iluminați ne consideră niște Goyimi atât de proști și blestemați. Cu adevărat, acestea sunt chiar gândurile și vorbele dracului! Mă întrebi ce îi determină să scrie așa, sau care e cauza acestui comportament? Tu, Goy prost și blestemat, de ce mai pui întrebarea? Nu-ți este de-ajuns că așa spun nobilii și circumcişii sfinți? Ești atât de greu de cap încât nu pricepi că un astfel de popor sfânt este scutit de toate poruncile lui Dumnezeu și că nu poate păcătui? Ei pot minți, blasfemia, calomnia și ucide pe cine doresc, chiar și pe Dumnezeu însuși și pe toți profeții săi. Toate acestea trebuie socotite doar ca un serviciu minunat adus lui Dumnezeu.

[113] Este limpede că Maria era jidancă. Ea era „născută sub lege [iudaică]” (Galateni 4:4) și era rudă cu Elisabeta, din tribul lui Levi (Luca 1:5). Ea și Iosif prăznuiau Paștele în fiecare an (Luca 2:41), și amândoi „au împlinit totul după legea [iudaică]” (Luca 2:39).

Nu ți-am spus deja că un jidan este o bijuterie atât de nobilă și prețioasă încât Dumnezeu și toți îngerii dansează când el trage un pârț? Și dacă ar merge mai departe și ar face ceva și mai grosolan, tot ar trebui considerat ca un Talmud de aur. Orice iese dintr-un astfel de om sfânt — fie de sus, fie de jos — trebuie, desigur, privit de Goyimii cei blestemați ca fiind pură sfințenie.

Dacă un jidan n-ar fi atât de prețios și nobil, cum ar putea să disprețuiască atât de profund pe toți Creștinii, pe Mesia lor și pe mama lui, să-i ponegrească cu asemenea minciuni răuvoitoare și otrăvite? Dacă acești sfinți curați și deștepți ne-ar acorda măcar calitățile unor gâște sau rațe, fiindcă refuză să ne considere ființe umane! Prostia pe care ne-o atribuie, eu n-aș putea să o atribui nici unei scroafe care, după cum se știe, se tăvălește în noroi din cap până în picioare și nu mănâncă ceva mult mai curat.

Vai, nu poate fi decât cumplita mânie a lui Dumnezeu cea care permite cuiva să decadă într-o asemenea josnicie abisală, drăcească, infernală, nebunească, plină de invidie și aroganță. Dacă ar fi să mă răzbun pe dracul însuși, n-aș putea să-i doresc un rău atât de mare cum este cel pe care mânia lui Dumnezeu îl abate asupra jidanilor, forțându-i să mintă și să blasfemieze atât de monstruos, împotriva propriei conștiințe. Oricum, ei își primesc răsplata pentru că îl mint necontenit pe Dumnezeu.

În Biblia sa, Sebastian Münster relatează că un rabin răuvoitor nu o numește pe draga mamă a lui Hristos: Maria, ci „*haria*” — adică „*sterquilinium*”, adică: o grămadă de bălegar. Și cine știe ce alte ticăloșii mai practică între ei, necunoscute nouă? Se poate vedea limpede cum diavolul îi constrânge să rostească cele mai josnice minciuni și blasfemii pe care le poate concepe. Astfel, ei o invidiază și pe draga Fecioară Maria, fiica lui David, refuzându-i chiar și numele adevărat, deși ea nu le-a făcut niciun rău. Dacă fac asta, de ce nu i-ar răpi și viața, și bunurile, și onoarea? Și dacă doresc și aduc atâta rușine și rău propriului lor sânge — care este nevinovat și despre care nu știu nimic rău — ce crezi tu că ne-ar putea dori nouă, Goyimii blestemați?

Și totuși, ei cutează să se înfățișeze înaintea lui Dumnezeu cu o astfel de inimă și gură; rostesc, venerează și invocă numele său sfânt, rugându-l să-i întoarcă la Ierusalim, să le trimită Mesia, să ucidă toți Goyimii și să le dăruiască toate bunurile lumii. Singurul motiv pentru care Dumnezeu nu-i lovește cu tunete și fulgere, nu-i înghite deodată în foc, așa cum a făcut cu Sodoma și Gomora, este acesta: o asemenea pedeapsă n-ar fi pe măsura răutății lor. De aceea, îi lovește cu tunete și fulgere spirituale, după cum scrie Moise în Deuteronom 28:28, printre altele: „Domnul te va lovi cu nebunie, cu orbire și cu rătăcirea minții.” Acestea sunt, într-adevăr, adevăratele trăsnete și fulgere: nebunia, orbirea, rătăcirea minții.

Deși aceste minciuni cumplite, calomnioase și blasfematoare sunt îndreptate în special împotriva persoanei Domnului nostru și a dragei sale mame, ele se referă, de fapt, și la persoanele noastre. Vor să ne aducă cea mai mare ofensă și insultă pentru că îl cinstim pe un Mesia pe care ei îl blestemă și îl ponegresc într-un mod atât de cumplit, încât nu-l consideră vrednic nici măcar să fie numit de ei sau de vreun om, cu atât mai puțin venerat. Așadar, suntem nevoiți să plătim pentru faptul că credem în el, că-l lăudăm, îl cinstim și îi slujim.

Totuși, aș dori să întreb: ce rău a făcut bietul Iisus acestor oameni sfinți? Dacă a fost un învățător fals, așa cum susțin ei, și-a primit pedeapsa; pentru asta a suferit o moarte rușinoasă pe cruce, pentru asta a plătit și a dat socoteală. Niciun păgân blestemat din toată lumea nu va persecuta și calomnia la nesfârșit un biet om mort care și-a primit pedeapsa pentru greșelile sale. Cum se face, deci, că acești cei mai sfinți și binecuvântați jidani întrec și pe cei mai blestemați păgâni?

Pentru început, ei susțin că Ierusalimul n-a fost distrus și că n-au fost duși în robie din cauza păcatului de a-l răstigni pe Iisus. Ei afirmă că au făcut ceea ce era drept, că i-au aplicat pedeapsa cuvenită seducătorului și că, astfel, merită un Mesia. E vina omului mort, care și-a primit judecata, că noi, Goyimii, suntem atât de proști și nebuni încât îl cinstim ca pe Mesia nostru? De ce nu lămuresc problema cu noi, convingându-ne de prostia noastră și arătându-ne înțelepciunea lor înaltă, cerească?

Nu am fugit niciodată din fața lor; încă ne ținem poziția și sfidăm înțelepciunea lor sfântă. Să vedem ce pot face. Este cât se poate de nepotrivit ca asemenea mari sfinți să se târască într-un colț și să blesteme și să ocărască în ascuns.

Așa cum am început să întreb mai devreme: Ce rău i-a făcut sărmanul Iisus acestor cei mai sfinți copii ai lui Israel de nu pot înceta să-l blesteme nici măcar după moartea sa, prin care și-a plătit datoria? Oare faptul că aspiră să fie Mesia, lucru pe care ei nu-l pot tolera? O, nu, pentru că este mort. Ei înșiși l-au răstignit, iar un om mort nu poate fi Mesia. Poate că este un obstacol în calea întoarcerii lor în patria lor? Nu, nici asta nu e motivul; cum ar putea un om mort să împiedice asta? Care este atunci motivul? Vă spun eu. Așa cum am spus înainte, este fulgerul și tunetul lui Moise, la care am făcut referire: „Domnul te va lovi cu nebunie, orbire și tulburare a minții.” Este focul veșnic de care vorbesc profeții: „Mânia mea va ieși ca un foc și va arde fără ca cineva s-o poată stinge” (Ieremia 4:4).

Ioan Botezătorul le-a vestit același lucru după ce Irod le-a luat sceptrul, spunând (Luca 3:17): „Are în mână lopata, Își va curăți aria, Își va strânge grâul în grânar, iar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge.” Într-adevăr, vedem un astfel de foc al mâniei divine coborând peste jidani. Îl vedem arzând în flăcări și cuprinsă de văpaie, un foc mai groaznic decât cel al Sodomei și Gomorei.

Aceste minciuni și blasfemii drăcești sunt îndreptate împotriva persoanei lui Hristos și a mamei sale iubite; dar și noi, Creștinii, suntem vizați. Se gândesc și la noi. Deoarece Hristos și Maria sunt morți și pentru că noi, Creștinii, suntem atât de josnici încât să-i onorăm pe acești oameni detestabili și morți, ne rezervă și nouă partea noastră de calomnii. În primul rând, se plâng înaintea lui Dumnezeu că îi ținem în captivitate și exil, și îl imploră cu ardoare să-și elibereze poporul sfânt și copiii dragi de sub puterea noastră și din închisoarea în care îi ținem. Ne numesc Edom și Haman, cu care nume caută să ne insulte grav înaintea lui Dumnezeu.

Totuși, nu e loc aici să dezvolt prea mult. Ei știu foarte bine că mint. Dacă ar fi fost posibil, nu m-aș fi rușinat să-l revendic pe Edom ca strămoș al meu. Era fiul natural al sfintei Rebeca, nepotul iubitei Sara; Avraam era bunicul său și Isaac tatăl său. Moise însuși le poruncește să-l considere pe Edom drept fratele lor (Deut. 23:7). Ei, într-adevăr, ascultă de Moise ca niște adevărați jidani!

Mai mult, ei îndrăznesc să-l instruiască pe Dumnezeu și să-i prescrie modul în care să-i răscumpere. Pentru jidani, acești sfinți eruditi îl consideră pe Dumnezeu un cizmar sărac cu doar un calapod pentru a face pantofi. Cu alte cuvinte, El ar trebui să ne extermine pe noi toți, Goimii, prin Mesia lor, pentru ca ei să pună mâna pe țară, bunuri și guvernarea întregii lumi.

Și iată că se dezlănțuie asupra noastră o furtună de blesteme, defăimări și batjocuri care nu pot fi exprimate în cuvinte. Își doresc ca sabia și războiul, necazul și orice nenorocire să se abată asupra noastră, goyimi blestemați. Își varsă blestemele asupra noastră deschis în fiecare sâmbătă în sinagogile lor și zilnic în casele lor. Își învață, îndeamnă și instruiesc copiii de mici să rămână dușmani amarnici, veninoși și plini de ură ai Creștinilor.

Aceasta îți oferă o imagine clară asupra concepției lor despre porunca a cincea și a felului în care o respectă. Sunt vânători de sânge și ucigași ai întregii Creștinătăți de mai bine de 1.400 de ani în intenție, și fără îndoială că ar prefera să fie și în fapt. Astfel au fost acuzați că au otrăvit apa și fântânile, că au răpit copii, că i-au străpuns cu un țepuș, că i-au măcelărit în bucăți și că astfel și-au potolit în secret mânia cu sângele Creștinilor, pentru toate acestea fiind de multe ori condamnați la moarte prin foc.

Și totuși Dumnezeu refuză să asculte pocăința sfântă a acestor mari sfinți și dragi copii. Dumnezeul nedrept îi lasă pe acești oameni sfinți să blesteme—voiam să spun să se roage—atât de aprins în zadar împotriva lui Mesia și a tuturor Creștinilor. Nu vrea să vadă sau să aibă de-a face nici cu ei, nici cu purtarea lor evlavioasă, care este atât de gros, gros, gros acoperită cu sângele lui Mesia și al Creștinilor săi.

Acești jidani sunt mult mai sfinți decât cei aflați în robia Babiloniană, care nu au blestemat, nu au vărsat în secret sângele copiilor, nu au otrăvit apa, ci, așa cum îi învăța Ieremia (Ier. 29:7), se rugau pentru cei care i-au capturat, Babilonienii. Motivul este că ei nu erau atât de sfinți ca jidanii de azi, nici nu aveau rabini atât de deștepți ca cei de azi; pentru că Ieremia, Daniel și Ezechiel erau niște mari nebuni că învățau așa ceva. Probabil că ar fi sfâșiați de dinții jidanilor de astăzi.

Priviți acum ce minciună grosolană și sfruntată spun când afirmă că *ei* sunt ținuți în captivitate de *noi*. Ierusalimul a fost distrus acum mai bine de 1.400 de ani, iar atunci, noi Creștinii eram persecutați și hărțuiți de jidani în întreaga lume, timp de aproximativ 300 de ani, așa cum am spus mai devreme. Noi am putea, pe drept cuvânt, să ne plângem că în acea vreme ne-au ținut pe noi, Creștinii, captivi și ne-au ucis, ceea ce este un adevăr clar. Mai mult, nici până azi nu știm ce drac i-a adus în țara noastră. Cu siguranță că nu i-am adus noi din Ierusalim.

În plus, nimeni nu-i ține aici acum. Țara și drumurile sunt deschise pentru ei să plece spre pământul lor oricând doresc. Dacă ar face asta, ne-ar face o mare bucurie, le-am da chiar și daruri cu ocazia plecării; ar fi o binefacere. Sunt o povară grea, o plagă, o ciumă, o nenorocire curată pentru țara noastră. Dovadă stau multele dăți în care au fost expulzați cu forța dintr-o țară, departe de a fi ținuți captivi. Astfel au fost expulzați din Franța[114] (pe care ei o numesc *Tsorfath*, după Obadia 20[115]), care era un cuib deosebit de bun. Foarte recent, au fost alungați de către împăratul nostru drag, Carol, din Spania[116], cel mai bun cuib dintre toate (pe care o numeau *Sefarad(sefard)*, tot pe baza Obadia 20[117]). Anul acesta au fost expulzați din întreaga Coroană Boemă, unde aveau unul dintre cele mai bune cuiburi, în Praga[118].

De asemenea, în timpul vieții mele, au fost alungați din Regensburg, Magdeburg și din alte locuri[119]. Dacă nu poți tolera o persoană într-o țară sau într-o casă, înseamnă asta că o ții captivă? De fapt, ei ne țin pe noi, Creștinii, captivi în propria noastră țară. Ne lasă să muncim cu sudoarea frunții pentru a ne câștiga pâinea și averile, în timp ce ei stau în spatele sobei, pierd vremea, trag vânturi și coc pere. Se îndoapă, beau și trăiesc în lux și huzur din bunurile noastre muncite cu greu. Prin cămătăria lor blestemată, ne țin pe noi și proprietățile noastre captivi.

Mai mult, ne batjocoresc și ne iau în râs pentru că muncim, în timp ce ei joacă rolul de nobili leneși pe cheltuiala noastră, în propria noastră țară. Astfel, ei sunt stăpânii, iar noi suntem servitorii lor, cu bunurile, sudoarea și munca noastră. Și ca răsplată și mulțumire, îl blestemă pe Domnul nostru și pe noi! Nu s-ar cuveni oare ca diavolul să râdă și să danseze dacă poate să se bucure de un asemenea paradis pe cheltuiala noastră, a Creștinilor? El devorează ceea ce este al nostru prin sfinții săi, jidanii, și ne răsplătește insultându-ne, batjocorindu-l și blestemându-l atât pe Dumnezeu, cât și pe om.

---

[114] De către regele Carol al VI-lea, în anul 1394.

[115] Majoritatea traducerilor folosesc numele „Zarephath" , care este în general înțeles ca referindu-se la orașul Sarepta, aflat în prezent în Liban. Este de la sine înțeles că acesta este foarte departe de Franța.

[116] În anul 1492.

[117] Jidanii spanioli se refereau la întregul teritoriu al Peninsulei Iberice (adică Spania și Portugalia) ca fiind „Sefard" sau „Sefarad". Până în ziua de azi, jidanii cu ascendență în acea zonă sunt numiți „jidani sefarzi".

[118] În 1543.

[119] Jidanii au fost expulzați din Regensburg în 1519 și din Magdeburg în 1492. Jidanii au mai fost expulzati și din: Anglia (1290), Ungaria (1360), Elveția (1392), Austria (1421), Lituania (1495), Portugalia (1497) și orașele Nurnberg (1499), și Napoli (1510).

Nu s-au bucurat nici măcar în Ierusalim, pe vremea lui David și Solomon, de vremuri atât de bune cu bunurile proprii, cum se bucură acum de ale noastre, pe care le fură și le jefuiesc zi de zi. Și totuși susțin că i-am luat captivi. Adevărat, i-am luat captivi așa cum țin captivă o piatră în pantof, o tumoare sângerândă și toate celelalte boli și nenorociri pe care trebuie să le îngrijesc cu bani și bunuri și tot ce am. Vai, aș dori să fie în Ierusalim, împreună cu ceilalți jidani și cu oricine mai vor ei să fie acolo.

Din moment ce s-a dovedit că nu-i ținem captivi, cum se face că meritățm ura unor sfinți atât de nobili și măreți? Nu le numim femeile curve, așa cum fac ei cu Maria, mama lui Iisus. Nu le spunem că sunt copii de desfrânate, așa cum spun ei despre Domnul nostru Iisus. Nu zicem că au fost concepuți în timpul menstruației și s-au născut astfel idioți, așa cum afirmă ei despre Domnul nostru. Nu spunem că femeile lor sunt „*harla*”, așa cum spun ei despre iubita noastră Marie. Nu-i blestemăm, ci le dorim binele, atât fizic cât și spiritual. Le oferim găzduire, le dăm să mănânce și să bea împreună cu noi. Nu le răpim copiii, nu-i străpungem, nu le otrăvim fântânile, nu le dorim sângele. Atunci cum se face că acești copii sfinți și foarte binecuvântați ai lui Dumnezeu, ne urăsc cu atâta mânie, invidie și ură?

Nu există altă explicație decât cea menționată mai devreme de Moise: că Dumnezeu i-a lovit cu „nebunie, orbire și tulburare a minții”. Așadar, vina e a noastră că nu ne-am răzbunat pentru tot sângele nevinovat al Domnului nostru și al Creștinilor pe care l-au vărsat timp de 300 de ani după distrugerea Ierusalimului, precum și pentru sângele copiilor pe care l-au vărsat de atunci – care încă le strălucește în ochi și în piele. Vina este a noastră că nu i-am ucis.

Dimpotrivă, le permitem să trăiască liber printre noi, în ciuda crimelor, blestemelor, blasfemiilor, minciunilor și calomniilor lor; le protejăm sinagogile, casele, viața și averea. Astfel îi facem leneși și încrezători și îi încurajăm să ne jupoaie de bani și de bunuri, să ne batjocorească și să râdă de noi, cu gândul ca, în cele din urmă, să ne învingă, să ne ucidă pe toți pentru acest mare păcat și să ne jefuiască complet – așa cum se roagă și speră în fiecare zi. Acum spune-mi, nu au toate motivele să fie dușmanii noștri, a goimilor blestemați, să ne blesteme și să urmărească ruinarea noastră totală, completă și eternă!

Partea IV
UN PLAN DE ACȚIUNE

Din toate acestea, noi, Creștinii, vedem — căci jidanii nu pot vedea — ce mânie teribilă a lui Dumnezeu au atras asupra lor acești oameni și încă o atrag fără încetare, ce foc arde și pâlpâie acolo și ce ajung să culeagă cei care îl blestemă și îl disprețuiesc pe Hristos și pe Creștinii lui. O, dragi Creștini, să luăm acest exemplu înfiorător în serios, așa cum spune Sfântul Pavel în Romani 11, și să ne temem de Dumnezeu, ca să nu ajungem și noi în cele din urmă pradă unei asemenea mânii, sau chiar mai rele! Mai degrabă, după cum am spus și mai devreme, să cinstim cuvântul Său divin și să nu neglijăm timpul harului, așa cum au făcut deja Mahomed și papa, devenind nu cu mult mai buni decât jidanii.

Ce ar trebui să facem noi, Creștinii, cu acest popor respingător și condamnat, poporul jidov? De vreme ce trăiesc printre noi, nu putem tolera purtarea lor, acum că știm despre minciunile, blasfemiile și hulele lor. Dacă o facem, devenim părtași la ele. Astfel, nu putem stinge focul nestins al mâniei divine, despre care vorbesc profeții, și nici nu putem să-i convertim pe jidani. Cu rugăciune și teamă de Dumnezeu, trebuie să aplicăm o milă aspră[120] pentru a vedea dacă putem salva măcar câțiva din flăcările arzătoare. Nu ne putem răzbuna; răzbunarea, de o mie de ori mai grea decât ne-am putea dori, îi apucă deja de gât. Voi da sfatul meu sincer:

În primul rând: Să se dea foc sinagogilor sau școlilor lor, și să se îngroape sau să se acopere cu pământ tot ce nu arde, astfel încât niciun om să nu mai vadă vreo piatră sau cenușă din ele. Aceasta trebuie făcută în cinstea Domnului nostru și a Creștinătății, pentru ca Dumnezeu să vadă că suntem Creștini și nu tolerăm sau aprobăm în mod conștient asemenea minciuni, blesteme și blasfemii publice împotriva Fiului Său și a Creștinilor Săi.

Tot ceea ce am tolerat în trecut din neștiință — și eu însumi nu eram conștient de aceasta — va fi iertat de Dumnezeu. Însă dacă noi, acum că suntem informați, am proteja și apăra o asemenea casă a jidanilor, care există chiar sub nasul nostru, în care aceștia mint, blasfemiază, blestemă, calomniază și defăimează pe Hristos și pe noi (după cum s-a auzit mai sus), ar fi ca și cum noi înșine ne-am face toate acestea și chiar mai rău, după cum bine știm.

În Deuteronom 13:12, Moise scrie că orice cetate care se dedă idolatriei trebuie nimicită cu foc în întregime și nimic din ea nu trebuie cruțat. Dacă ar trăi astăzi, el ar fi primul care ar da foc sinagogilor și caselor jidanilor. În Deuteronom 4:2 și 12:32, el poruncește foarte clar ca nimic să nu se adauge și nimic să nu se scoată din legea sa.

[120] În original, „scharfe Barmherzigkeit” (tradus literal: „milă aspră” sau „compasiune severă”).

Iar Samuel spune în 1 Samuel 15:23 că neascultarea față de Dumnezeu este idolatrie. Acum, doctrina jidanilor de azi nu este nimic altceva decât adăugirile rabinilor și idolatria neascultării, astfel încât Moise a devenit cu totul necunoscut între ei (așa cum am spus mai devreme), întocmai cum Biblia a devenit necunoscută în timpul papalității din zilele noastre.

Așadar, și de dragul lui Moise, școlile lor nu pot fi tolerate; îl defăimează pe el la fel de mult cum ne defăimează și pe noi. Nu este nevoie ca ei să aibă propriile lor biserici libere pentru o asemenea idolatrie.

În al doilea rând, sfătuiesc ca și casele lor să fie rase de pe fața pământului și distruse. În ele urmăresc aceleași scopuri ca în sinagogile lor. În schimb, ar putea fi cazați sub un acoperiș sau într-un grajd, precum țiganii. Asta le va aduce aminte că nu sunt stăpâni în Țara noastră, așa cum se laudă, ci că trăiesc în exil și în robie, așa cum ne plâng și ne jelesc neîncetat înaintea lui Dumnezeu.

În al treilea rând, sfătuiesc ca toate cărțile lor de rugăciune și scrierile talmudice, în care se învață astfel de idolatrie, minciuni, blesteme și blasfemii, să le fie luate.

În al patrulea rând, sfătuiesc ca rabinii lor să fie opriți de la a mai preda, sub pedeapsa pierderii vieții și a mădularelor. Ei au pierdut pe dreptul lor dreptul la o asemenea funcție, ținându-i pe bieții jidani în robie prin cuvântul lui Moise (Deuteronom 17:10), în care acesta poruncește să li se asculte învățătorilor sub pedeapsa cu moartea, deși Moise adaugă limpede: „ceea ce vă vor învăța potrivit cu legea Domnului.” Ticăloșii aceștia ignoră asta. Ei abuzează de ascultarea bietului popor, împotriva legii Domnului, și îl îndoapă cu această otravă, blestem și blasfemie.

În același fel, și Papa ne-a ținut pe noi în robie prin declarația din Matei 18:18, „Tu ești Petru”, etc., făcându-ne să credem toate minciunile și înșelătoriile care ieșeau din mintea lui diavolească. El nu învăța potrivit cu cuvântul lui Dumnezeu, și de aceea a pierdut dreptul de a învăța.

În al cincilea rând, sfătuiesc ca dreptul de liberă trecere pe drumurile publice să le fie complet interzis jidanilor. Ei nu au ce căuta în ținuturi, deoarece nu sunt nici lorzi, nici slujbași, nici meșteșugari sau altele asemenea. Să rămână acasă. Am auzit că un jidan bogat călătorește acum prin țară cu 12 cai — ambiția lui este să devină un nou Kokhba — devorând prin camătă prinți, nobili, pământuri și oameni, astfel încât marii nobili să-l privească pe acesta cu ochi plini de invidie[121].

[121] Probabil Michael din Derenburg (circa 1490–1549), cel mai cunoscut bancher jidan al vremii.

Dacă voi, mari nobili, domni și prinți, nu veți interzice legal acestor cămătari drumul, într-o zi se va aduna poate o ceată împotriva lor, învățând din această broșură adevărata fire a jidanilor și cum trebuie tratați și nu apărați[122]. Nici voi nu trebuie și nici nu puteți să-i protejați, decât dacă doriți să deveniți părtași la toate abominațiile lor în fața lui Dumnezeu. Gândiți bine ce bine ar putea ieși din aceasta și opriți-o.

În al șaselea rând, sfătuiesc ca cămătăria să le fie interzisă, și ca tot numerarul și comoara de argint și aur să le fie luate și puse deoparte în siguranță. Motivul pentru o asemenea măsură este că, după cum s-a spus mai sus, ei nu au alt mijloc de trai decât cămătăria, și prin aceasta au furat și jefuit de la noi tot ceea ce dețin. Acest ban nu ar trebui folosit acum decât în următoarele moduri:

Ori de câte ori un jidan se convertește sincer, ar trebui să i se dea 100, 200 sau 300 de florini, după cum o cer împrejurările personale. Cu acești bani, el s-ar putea așeza într-o îndeletnicire prin care să-și întrețină soția săracă și copiii, precum și pe cei bătrâni sau neputincioși. Câștigurile dobândite prin rău sunt blestemate dacă nu sunt folosite cu binecuvântarea lui Dumnezeu într-un scop bun și vrednic.

Dar când ei se laudă că Moise le-a îngăduit sau le-a poruncit să ia camătă de la străini, invocând Deuteronomul 23:20 — în afară de aceasta, nu pot aduce în sprijinul lor nici măcar o literă — trebuie să le spunem că există două clase de jidani sau israeliți. Prima cuprinde pe aceia pe care Moise, potrivit poruncii lui Dumnezeu, i-a scos din Egipt în țara Canaanului. Lor le-a dat legea sa, pe care trebuiau să o păzească în acea țară și nicidecum dincolo de ea, și doar până la venirea lui Mesia.

Cealaltă categorie de jidani sunt cei ai împăratului, și nu ai lui Moise. Aceștia își au începutul în vremea lui Pilat, procuratorul țării Iudeea. Când acesta i-a întrebat la judecată: „Ce să fac cu Iisus care se numește Hristos?", ei au strigat cu toții: „Răstignește-l! Răstignește-l!" Iar el le-a spus: „Să-L răstignesc pe Împăratul vostru?" Iar ei au strigat: „Noi nu avem alt împărat decât Cezarul!" [Matei 27:22; Ioan 19:15]. Dumnezeu nu le poruncise lor o asemenea supunere față de împărat; ei au dat-o de bunăvoie.

Dar când împăratul a *cerut* de la ei ascultarea cuvenită, ei s-au împotrivit și s-au răzvrătit împotriva lui. Atunci nu mai voiau să fie supușii lui. Atunci el a venit și și-a vizitat supușii, i-a adunat la Ierusalim și apoi i-a împrăștiat prin tot imperiul său, astfel încât au fost siliți să-i fie supuși. Din aceștia se trag jidanii de astăzi, despre care Moise nu știe nimic, și nici ei despre Moise; nu merită nici măcar un verset din Moise.

[122] Luther pare să fie (pe bună dreptate) îngrijorat că autoritățile nu au voința de a pune în aplicare astfel de măsuri, și astfel pare să susțină ideea justiției vigilante — adică a faptului că oamenii ar trebui să ia treburile în propriile mâini.

Dacă vor să aplice din nou legea lui Moise, trebuie mai întâi să se întoarcă în țara Canaanului, să devină jidanii lui Moise și să păzească legile lui. Acolo pot practica camătă, atât cât vor suporta străinii de la ei. Dar întrucât locuiesc în țări străine și nu ascultă de Moise, ci trăiesc sub împărat, sunt datori să respecte legile împăratului și să se abțină de la camătă până vor deveni ascultători lui Moise. Legea lui Moise nu a trecut niciodată nici măcar un pas dincolo de țara Canaanului sau de poporul lui Israel.

Moise nu a fost trimis la Egipteni, Babilonieni sau la vreun alt popor cu legea lui, ci doar la poporul pe care l-a condus din Egipt în țara Canaanului, după cum el însuși mărturisește de multe ori în Deuteronom. Acelora li s-a poruncit să păzească poruncile sale în țara pe care urmau să o cucerească dincolo de Iordan.

Mai mult, din moment ce preoția, închinarea, guvernarea — care sunt temelia și substanța majorității legilor lui Moise — au încetat deja de peste 1400 de ani, este limpede că și legea lui Moise a încetat și și-a pierdut autoritatea. Prin urmare, legile imperiale trebuie aplicate acestor jidani imperiali. Dorința lor de a fi jidanii lui Moise nu trebuie îngăduită. De fapt, niciun jidan nu a mai fost așa ceva de peste 1400 de ani.

În al șaptelea rând, recomand să li se pună în mâini jidanilor tineri și jidăncilor tinere o treierătoare, o secure, o sapă, o lopată, un fus sau un fuior, și să li se îngăduie să-și câștige pâinea prin sudoarea frunții lor, așa cum a fost poruncit fiilor lui Adam (Geneza 3:19). Nu este potrivit ca noi, goyimii blestemați, să trudim în sudoarea frunții noastre, în timp ce ei, poporul sfânt, trândăvesc în spatele sobei, făcând ospețe și trăgând vânturi, și pe deasupra, lăudându-se în chip blasfemiator cu domnia lor asupra Creștinilor, pe spinarea noastră. Nu, acești derbedei leneși trebuie dați afară de guler.

Dar dacă ne este teamă că ne-ar putea face rău nouă sau soțiilor, copiilor, slujitorilor, vitelor noastre etc., dacă ar trebui să ne slujească și să muncească pentru noi — este rezonabil să presupunem că acești nobili stăpâni ai lumii și viermi veninoși și amari nu sunt obișnuiți să muncească și s-ar umili cu greu în fața goyimilor blestemați — atunci să urmăm bunul simț al altor națiuni precum Franța, Spania, Boemia etc., să facem socoteala cu ei cât ne-au jefuit prin camătă, să le confiscăm și să împărțim între noi, iar apoi să-i alungăm pentru totdeauna din țară. Căci, după cum am auzit, mânia lui Dumnezeu asupra lor este atât de mare, încât mila blândă nu face decât să-i înrăiască și mai mult, iar mila aspră abia de îi îndreaptă. Așadar, în orice caz: afară cu ei!

Am auzit că se spune că jidanii donează sume mari de bani și astfel sunt folositori guvernelor. Da, dar de unde vin acești bani? Nu din averile lor proprii, ci din ale domnilor și supușilor pe care i-au jefuit și i-au prădat prin camătă. Astfel, domnii iau de la supușii lor ceea ce primesc de la jidani, adică supușii sunt obligați să plătească taxe suplimentare și să se lase striviți în țărână pentru ca jidanii să poată rămâne în țară, să mintă în mod obraznic și liber, să blasfemieze, să blesteme și să fure.

N-ar trebui, oare, jidanii nelegiuiți să râdă pe sub nas, văzând că noi le permitem să-și bată joc astfel de noi și că ne cheltuim banii pentru a-i ține în țară, ca să practice orice răutate? Ba mai mult, îi lăsăm să se îmbogățească din sudoarea și sângele nostru, în timp ce noi rămânem săraci și ei ne sug măduva din oase. Dacă este drept ca un slujitor să-i dea stăpânului său, sau un oaspete gazdei sale, zece florini anual și în schimb să-i fure o mie de florini, atunci acel slujitor sau oaspete se va îmbogăți repede și ușor, iar stăpânul sau gazda va ajunge repede un cerșetor.

Și chiar dacă jidanii ar putea da guvernului astfel de sume din averile lor proprii — ceea ce nu este posibil — și astfel ar putea cumpăra de la noi protecție și, în plus, privilegiul de a-L huli, blestema, ponegri și batjocori public și liber pe Domnul nostru Iisus Hristos în sinagogile lor, și pe deasupra să ne dorească orice nenorocire, adică să fim cu toții spintecați și nimiciți împreună cu împăratul nostru Haman, cu prinții, domnii, soțiile și copiii noștri — chiar și așa, aceasta ar însemna, de fapt, să-L vindem pe Hristos Domnul nostru, întreaga Creștinătate împreună cu întregul imperiu și pe noi înșine, cu soție și copii, pe un preț de nimic și cu rușine.

Ce mare sfânt ar fi trădătorul Iuda în comparație cu noi! Într-adevăr, chiar dacă fiecare jidan, oricât de mulți ar fi, ar putea da câte 100.000 de florini anual, tot nu ar trebui să le permitem să ponegrească, blesteme, defăimeze și să jefuiască prin camătă nici măcar un singur Creștin.

Tot ar fi un preț mult prea mic. Cu cât este mai de neîndurat faptul că le permitem jidanilor să cumpere, cu banii noștri, asemenea libertate de a huli și blestema întregul Hristos și pe toți noi, și, mai mult decât atât, îi și răsplătim pentru asta cu bogății și îi facem stăpânii noștri, în timp ce ei își bat joc de noi și se bucură răutăcios. Aceasta ar fi o priveliște încântătoare pentru diavol și îngerii săi, peste care ar putea rânji în ascuns așa cum rânjește o scroafă la purceii ei — dar care, cu adevărat, ar merita marea mânie a lui Dumnezeu.

Pe scurt, dragi prinți, domni și lorzi, voi cei care aveți jidani sub stăpânirea voastră — dacă sfatul meu vă displace, găsiți altul mai bun, astfel încât voi și noi toți să ne putem elibera de această povară insuportabilă și diavolească a jidanilor, ca nu cumva să devenim părtași vinovați înaintea lui Dumnezeu la minciunile, blasfemiile, defăimările și blestemele în care acești jidani smintiți se dedau atât de liber și nesăbuit împotriva persoanei Domnului nostru Iisus Hristos, a mamei sale iubite, a tuturor Creștinilor, a oricărei autorități și a noastră înșine.

Nu le acordați protecție, drept de trecere sau comuniune cu noi. Nu-i sprijiniți și nu-i încurajați să pună mâna pe banii voștri sau ai supușilor voștri prin cămătărie. Avem destule păcate de-ale noastre din vremea papalității și le adăugăm zilnic prin nerecunoștința și disprețul nostru față de cuvântul lui Dumnezeu și față de harul său; nu este nevoie să ne împovărăm și cu aceste vicii străine, rușinoase, ale jidanilor și, peste toate, să-i și plătim cu bani și avere pentru asta.

Luați aminte că ne luptăm zilnic cu Turcii, ceea ce cu siguranță cere o împuținare a păcatelor noastre și o reformare a vieții. Cu acest sfat și avertisment sincer, doresc să-mi curăț și să-mi dezvinovățesc conștiința.

Iar voi, dragii mei lorzi, domni și prieteni care sunteți pastori și predicatori, doresc să vă reamintesc cu credincioșie de datoria voastră oficială, astfel încât să vă avertizați și voi enoriașii în privința pagubei lor veșnice, așa cum știți să o faceți — și anume: să se păzească de jidani și să-i evite cât le e cu putință. Să nu-i blesteme și nici să le facă rău personal. Jidanii s-au blestemat și s-au vătămat pe ei înșiși mai mult decât destul, blestemând pe Omul Iisus din Nazaret, fiul Mariei, ceea ce, din păcate, o fac de peste 1400 de ani.

Lăsați guvernul să se ocupe de ei în această privință, așa cum am sugerat. Dar, fie că autoritatea acționează sau nu, fiecare să se lase călăuzit măcar de propria conștiință și să-și formeze pentru sine o definiție sau o imagine a unui jidan.

Când vezi sau te gândești la un jidan, trebuie să spui în sinea ta: Vai, acea gură pe care o privesc a blestemat și a defăimat în fiecare Sâmbătă pe dragul meu Domn Iisus Hristos, care m-a răscumpărat cu sângele său prețios; în plus, s-a rugat și a implorat înaintea lui Dumnezeu ca eu, soția și copiii mei și toți Creștinii să fim înjunghiați până la moarte și să pierim în chinuri. Și el însuși ar face asta cu plăcere dacă ar putea, ca să pună mâna pe bunurile noastre. Poate chiar astăzi a scuipat de mai multe ori pe pământ la auzul numelui lui Iisus, după obiceiul lor, încât scuipatul încă îi atârnă de gură și de barbă, dacă a avut ocazia să scuipe. Dacă aș mânca, aș bea sau aș vorbi cu o astfel de gură diavolească, aș mânca și aș bea diavoli cu lingura sau paharul, întocmai cum mă fac tovarăș cu toți diavolii care locuiesc în jidani și care batjocoresc sângele prețios al lui Hristos. Ferească-mă Dumnezeu de așa ceva!

Nu e vina noastră că ei nu împărtășesc credința noastră. E imposibil să forțezi pe cineva să creadă. Dar trebuie să evităm să-i întărim în minciuna lor nerușinată, în calomniile, blestemele și defăimările lor. Și nici nu avem voie să devenim complici ai urletelor lor drăcești prin a-i proteja, a le oferi hrană, băutură și adăpost sau alte fapte de vecinătate, mai ales că se laudă cu atâta mândrie și dispreț când îi ajutăm și le slujim, zicând că Dumnezeu i-a rânduit pe ei drept stăpâni și pe noi drept slugi.

De pildă, când un Creștin le aprinde focul într-o zi de Sabat, sau le gătește în cârciumă ce poftește, ei ne blestemă, ne defăimează și ne insultă pentru aceasta, socotind că este un lucru vrednic de laudă, iar ei trăiesc din avutul nostru, pe care ni l-au furat. Atât de pierdută, înrăită, veninoasă și diabolică este această ceată de jidani, care de 1400 de ani sunt și continuă să fie ciuma, molima și nenorocirea noastră.

Mai ales voi, păstori care aveți jidani în mijlocul vostru, stăruiți în a le aminti domnilor și conducătorilor voștri să fie conștienți de oficiul lor și de datoria lor înaintea lui Dumnezeu de a-i sili pe jidani să muncească, de a le interzice cămătăria și de a le stăvili blasfemiile și blestemele. Dacă pedepsesc furtul, tâlhăria, crima, blasfemia și alte vicii între Creștini, de ce să fie jidanii diavolești scutiți să-și săvârșească fără opreliște fărădelegile între noi și împotriva noastră?

Suferim mai mult de pe urma lor decât suferă Italienii de la Spanioli[123], care jefuiesc bucătăria, pivnița, cufărul și punga gazdei, și, pe deasupra, îl blestemă și-l amenință cu moartea. Tot astfel ne tratează și jidanii, oaspeții noștri; căci noi suntem gazdele lor. Ne jefuiesc, ne prăduiesc și se țin lipiți de noi, acești leneși molâi și pântecoși; se ghiftuiesc și se desfată în casele noastre și, drept răsplată, ne blestemă pe Domnul Hristos, bisericile noastre, pe prinții noștri și pe noi toți, ne amenință și ne doresc moartea și tot răul neîncetat.

Gândiți-vă la asta: cum se face că noi, bieții Creștini, hrănim și îmbogățim un popor atât de leneș și inutil, un popor atât de rău, malefic, păcătos și nefolositor, asemenea dușmani blasfematori ai lui Dumnezeu, fără a primi în schimb decât blesteme, calomnii și tot felul de nenorociri pe care ni le pricinuiesc sau ni le doresc? Într-adevăr, suntem orbi și nesimțitori în această privință, la fel de neînsuflețiți ca jidanii în necredința lor, îndurând atâtea suferințe din partea acestor ticăloși slabi și neînțelegând că ei sunt stăpânii noștri, da, tiranii noștri smintiți, iar noi suntem captivii și supușii lor. Iar între timp, ei se vaită că sunt captivi ai *noștri* și, în același timp, își bat joc de noi — de parcă ar trebui să răbdăm toate acestea din partea lor!

[123] O referință la invazia Italiei din 1527 de către Carol I al Spaniei, care a lăsat în urmă un șir de distrugeri.

Dar dacă autoritățile se feresc să folosească forța și să înfrâneze desfrâul diavolesc al jidanilor, atunci aceștia ar trebui, cum am spus, alungați din țară. Să li se spună să se întoarcă în țara și în bunurile lor din Ierusalim, unde să mintă, să blesteme, să blasfemieze, să calomnieze, să ucidă, să fure, să jefuiască, să practice cămătăria, să batjocorească și să se dedice tuturor acelor abominații infame pe care le săvârșesc printre noi, și să ne lase guvernarea noastră, țara noastră, viața noastră și proprietățile noastre în pace — cu atât mai mult pe Domnul nostru Mesia, credința noastră și Biserica noastră, neîntinate și necontaminate de tirania și răutatea lor diavolească. Orice privilegii pe care ar încerca să le invoce nu le vor folosi; nimeni nu poate acorda privilegii pentru a practica asemenea abominații. Acestea anulează și desființează toate privilegiile.

Dacă voi, pastori și predicatori, ați urmat exemplul meu și ați emis asemenea avertismente cu credincioșie, dar niciun prinț sau supus nu face nimic în privința aceasta, atunci să urmăm sfatul lui Hristos (Matei 10:14) și să scuturăm praful de pe picioare, spunând: „Suntem nevinovați de sângele vostru."

Am observat și am experimentat adesea cât de indulgentă este lumea pervertită când ar trebui să fie aspră și, invers, cât de dură este când ar trebui să fie milostivă. Așa a fost cazul regelui Ahab, așa cum este consemnat în 1 Regi 20. Așa domnește prințul acestei lumi. Bănuiesc că prinții vor dori acum să arate milă față de jidani, acești dușmani setoși de sânge ai numelui nostru Creștin și uman, pentru a câștiga astfel cerul. Dar faptul că jidanii ne încurcă, ne hărțuiesc, ne chinuie și ne tulbură pe noi, Creștinii sărmani, în toate felurile prin faptele lor diabolice și detestabile de mai sus — pe acestea ni se cere să le tolerăm, ca și cum ar fi o faptă bună Creștină, mai ales dacă e vorba de bani, pe care i-au furat și i-au jefuit de la noi.

Ce să facem noi, sărmanii predicatori, între timp? În primul rând, vom crede că Domnul nostru Iisus Hristos spune adevărul când declară despre jidanii care nu l-au primit, ci l-au răstignit: „Sunteți un neam de vipere și copii ai diavolului" [Matei 12:34]. Este o judecată pe care a rostit-o și înaintemergătorul său, Ioan Botezătorul, deși acești oameni erau rudele lui.

Acum autoritățile noastre și toți acei sfinți miloși care doresc binele jidanilor vor trebui măcar să ne permită să credem în Domnul nostru Iisus Hristos, care, sunt sigur, cunoaște toate inimile mai bine decât acești sfinți miloși. El știe că acești jidani sunt un neam de vipere și copii ai diavolului, adică oameni care ne vor aduce aceleași „beneficii" ca și tatăl lor, diavolul — și, până acum, noi, Creștinii, ar fi trebuit să învățăm atât din Scriptură cât și din experiență cât de mult ne dorește binele.

Am citit și am auzit multe povești despre jidani care confirmă această judecată a lui Hristos, cum au otrăvit fântâni, au comis asasinate, au răpit copii, așa cum s-a spus mai înainte. Am auzit că un jidan i-a trimis altui jidan — printr-un creștin — un vas cu sânge, împreună cu un butoi de vin, în care, după ce a fost băut, a fost găsit înăuntru un jidan mort. Sunt multe alte povești similare.

Pentru răpirea de copii, au fost adesea arși pe rug sau alungați (după cum s-a mai menționat). Sunt conștient că neagă toate acestea. Totuși, toate acestea se potrivesc cu judecata lui Hristos, care spune că sunt veninoși, amari, răzbunători, șireți ca șerpii, asasini și copii ai diavolului, care înțeapă și fac rău pe ascuns, oriunde nu o pot face pe față. De aceea, aș vrea să-i văd acolo unde nu sunt Creștini. Nici turcii și nici alți păgâni nu tolerează ceea ce noi, Creștinii, suferim de la aceste vipere veninoase și diavoli. Nici nu se comportă jidanii la fel cu alții, cum o fac cu noi, Creștinii. La asta mă gândeam când am spus mai devreme că, după diavol, un Creștin nu are dușman mai amar și mai înverșunat decât un jidan. Nu există altul căruia să-i oferim atâtea binefaceri și de la care să suferim atât de mult ca de la acești copii decăzuți ai diavolului, această rasă de vipere.

Acum, îi încredințez pe acești jidani cu sinceritate oricui mai are dorința— mai are dorința să-i adăpostească, să-i hrănească și să-i protejeze— ca să fie jefuit, furat, defăimat, insultat și blestemat de ei și să sufere tot răul posibil din partea lor — aceste vipere veninoase și copii ai diavolului, cei mai înverșunați dușmani ai lui Hristos, Domnul nostru, și ai noștri toți. Și dacă asta nu e de ajuns, atunci cine-i protejează pe jidani: să-i îndese în gura lui, sau mai bine, să se bage în fundul lor și să se închine acolo ca la un obiect sfânt. Apoi să se laude cu mila lui, să se laude că l-a întărit pe diavol și pe copii săi ca să mai hulească încă o dată pe iubitul nostru Domn și sângele cel prețios cu care noi, Creștinii, am fost răscumpărați. Apoi va fi un Creștin perfect, plin de milă — pentru care Hristos îl va răsplăti în ziua Judecății, împreună cu jidanii — în focul veșnic al iadului!

Asta înseamnă să vorbim grosolan despre blestemele grosolane ale jidanilor. Alții scriu mult despre aceasta, iar jidanii știu foarte bine că este vorba de blesteme, deoarece le rostesc cu deplină conștiință. Să vorbim și mai subtil și, ca niște Creștini, mai spiritual despre acest subiect. Astfel, Domnul nostru Iisus Hristos spune în Matei 10:40: „Cine Mă primește pe Mine, îl primește pe Cel ce M-a trimis.”

Și în Luca 10:16: „Cine vă respinge pe voi, pe Mine Mă respinge. Și cine Mă respinge pe Mine, respinge pe Cel ce M-a trimis.”

Iar în Ioan 15:23: „Cine Mă urăște pe Mine, îl urăște și pe Tatăl Meu.”

În Ioan 5:23: „Pentru ca toți să cinstească pe Fiul, cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinstește pe Fiul, nu cinstește pe Tatăl care L-a trimis”, etc.

Acestea sunt, slavă Domnului, cuvinte clare și evidente, care arată că tot ce se face spre onoarea sau dezonoarea Fiului se face și spre onoarea sau dezonoarea lui Dumnezeu Tatăl. Noi, Creștinii, nu putem avea nicio îndoială în privința aceasta. Cine neagă, defăimează și blestemă pe Iisus din Nazaret, Fiul Fecioarei Maria, neagă, defăimează și blestemă și pe Dumnezeu Tatăl, care a creat cerul și pământul. Dar asta fac jidanii, etc.

Iar dacă spui că jidanii nu știu sau nu cred asta, pentru că nu acceptă Noul Testament, îți răspund că jidanii pot ști sau crede ce vor; noi, Creștinii, știm însă că ei hulesc și blestemă public pe Dumnezeu Tatăl atunci când îl hulesc și blestemă pe Iisus. Spune-mi: ce vom răspunde lui Dumnezeu dacă ne trage la răspundere acum sau în ziua Judecății, spunând: „Ascultă, tu ești Creștin. Ești conștient de faptul că jidanii l-au hulit și blestemat public pe Fiul Meu și pe Mine; le-ai oferit oportunitatea de a face aceasta, i-ai protejat și i-ai adăpostit, astfel încât să poată face asta nestingheriți în țara, orașul și casa ta.” Spune-mi: ce vom răspunde la aceasta?

Desigur, acordăm oricui dreptul de a nu crede, în mod omisiv sau privat — aceasta o lăsăm fiecăruia, după propria conștiință. Dar să-și arate această necredință atât de liber în biserici și sub ochii, urechile și nasurile noastre, să se laude cu ea, s-o cânte, s-o predea și s-o apere, să ponegrească și să blesteme adevărata credință și astfel să atragă pe alții și să împiedice pe ai noștri — asta este o cu totul altă poveste.

Și acest lucru nu este schimbat de faptul că jidanii nu cred în Noul Testament, că nu sunt familiarizați cu el și că nu îi acordă nicio atenție. Faptul rămâne că noi suntem familiarizați cu el și că nu putem consimți ca jidanii să-l batjocorească și să-l blesteme în auzul nostru. A asista la asta și a rămâne tăcuți este echivalent cu a o face noi înșine. Astfel, blestemații de jidani ne împovărează cu păcatele lor diabolice, blasfemiatoare și oribile chiar în propria noastră Țară.

Nu le va fi de niciun folos să spună acum: „Nouă, jidanilor, nu ne pasă de Noul Testament sau de credința Creștinilor.” Să-și exprime astfel de sentimente în propria lor țară sau în secret. În Țara noastră și în preajma urechilor noastre, trebuie să-și reprime aceste cuvinte, altfel va trebui să recurgem la alte măsuri. Acești ticăloși incorigibili știu prea bine că Noul Testament se ocupă de Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, în timp ce ei pretind că nu cunosc conținutul său. Prietene, nu este vorba despre ce știi sau ce vrei să știi, ci despre ce trebuie să știi, despre ceea ce ești obligat să știi. Așa stau lucrurile: nu doar jidanii, ci întreaga lume este obligată să știe că Noul Testament este cartea lui Dumnezeu-Tatăl despre Fiul Său, Iisus Hristos. Cine nu acceptă și nu onorează această carte, nu acceptă și nu onorează pe Dumnezeu-Tatăl însuși. Citim: „Cine mă respinge, îl respinge pe Tatăl meu.” Și dacă jidanii nu vor să știe asta, atunci, așa cum am spus, noi, Creștinii, o știm.

Așadar, dacă nu vrem noi înșine să fim condamnați prin păcatele lor, nu putem tolera ca jidanii să blasfemieze și să hulească public pe Dumnezeu-Tatăl chiar în fața urechilor noastre, blasfemiind și hulindu-l pe Iisus, Domnul nostru, căci, după cum spune El: „Cine mă urăște pe mine, îl urăște și pe Tatăl meu.” Tot astfel, nu putem tolera ca ei să afirme deschis și în auzul nostru că nu au nicio considerație pentru Noul Testament, ci îl privesc ca pe un teanc de minciuni.

Aceasta este echivalent cu a spune că nu le pasă de Dumnezeu-Tatăl și că-l consideră mincinos, căci aceasta este cartea lui Dumnezeu-Tatăl, este cuvântul despre Fiul Său, Iisus Hristos. Nu le va fi de niciun folos, ci doar le va înrăutăți situația dacă vor pleda ignoranță sau respingere a cărții. Toți sunt obligați să cunoască cartea lui Dumnezeu. El nu a revelat-o pentru a fi ignorată sau respinsă; vrea ca ea să fie cunoscută și nu scutește pe nimeni de această obligație.

Este ca și cum un rege și-ar instala unicul fiu în locul său și ar porunci țării să-l recunoască drept suveran – deși ar fi îndreptățit și prin drept de moștenire naturală – și întreaga țară l-ar accepta cu ușurință. Totuși, câțiva s-ar aduna împotrivă, pretinzând că nu știu nimic despre asta, în ciuda faptului că regele, ca dovadă a voinței sale, a emis sigiliu și scrisori și alte mărturii.

Aceștia tot insistă că nu vor să știe nimic despre asta sau să o respecte. Regele ar fi obligat să-i apuce de ceafă și să-i arunce într-o temniță și să-i încredințeze lui Meșter Hans[124], care i-ar învăța să spună: „Suntem dispuși să recunoaștem.” Alternativa ar fi să-i țină încarcerați pentru totdeauna, asta nu cumva să-i molipsească pe alții cu atitudinea lor refractară, care doresc într-adevăr să învețe.

Asta a făcut și Dumnezeu. L-a instalat pe Fiul Său, Iisus Hristos, în Ierusalim, în locul Său, și a poruncit ca Lui să i se aducă omagiu, după cum spune Psalmul 2:11–12: „Sărutați pe Fiu, ca să nu se mânie și să pieriți pe cale.”[125] Unii dintre jidani nu au vrut să audă de asta. Dumnezeu a mărturisit prin diversele limbi ale apostolilor și prin tot felul de semne miraculoase și a citat afirmațiile profeților ca mărturie.

Cu toate acestea, au făcut atunci ceea ce fac și acum: au fost încăpățânați și au refuzat în mod absolut să asculte. Apoi a venit Meșter Hans – Romanii – care au distrus Ierusalimul, i-au apucat pe ticăloși de ceafă și i-au aruncat în temnița exilului, pe care încă o locuiesc și în care vor rămâne pentru totdeauna sau până când vor spune: „Suntem dispuși să recunoaștem.”

[124] Adică, călău sau torționar.

[125] Aceasta este o parafrază și o ușoară interpretare greșită. Textul original sună: „Slujiți Domnului cu frică, cu tremur sărutați-I picioarele, ca să nu se mânie și să pieriți pe cale.”

Cu siguranță, Dumnezeu nu a făcut toate acestea în secret sau într-un colț ascuns, astfel încât jidanii să aibă o scuză pentru a ignora Noul Testament fără păcat. După cum am notat mai sus, El le-a oferit un semn de încredere prin patriarhul Iacov, anume că puteau aștepta cu încredere Mesia atunci când sceptrul va fi îndepărtat din Iudeea.

Sau când cele 70 de săptămâni ale lui Daniel se vor fi încheiat; sau la scurt timp după construirea templului lui Hagai, dar înainte de distrugerea acestuia. De asemenea, i-a informat prin Isaia că, atunci când vor auzi o voce în pustie (cum s-a întâmplat când sceptrul fusese înlăturat) — adică atunci când vor auzi vocea unui predicator și profet proclamând: „Pocăiți-vă, Domnul este aproape și vine El Însuși" — atunci trebuie să fie siguri că Mesia a sosit [Isaia 40:3].

La scurt timp după aceea, Mesia Însuși a apărut, a învățat, a botezat și a săvârșit nenumărate mari minuni, nu în ascuns, ci în întreaga țară, determinând pe mulți să exclame: „Acesta este Mesia" [Ioan 7:41].

De asemenea [Ioan 7:31]: „Când va veni Mesia, va face El mai multe semne decât a făcut acest om?" Iar ei înșiși au spus: „Ce să facem? Căci acest om face multe semne. Dacă îl lăsăm așa, toți vor crede în El" [Ioan 11:47]. Când era pe cruce, au zis: „Pe alții i-a mântuit, dar pe Sine nu poate să se mântuiască" [Matei 27:42].

Să-i permită oare Dumnezeu acestor sfinți circumciși să fie ignoranți în privința tuturor acestor lucruri, când deja sunt condamnați de cele patru afirmații citate (ale lui Iacov, Hagai, Daniel și David), toate arătând că Mesia trebuia să fi venit în acel timp? Mai mulți dintre rabinii lor au declarat, de asemenea, că el era în lume și cerșea la Roma, etc.

Mai mult, Dumnezeu a avut grijă să-i avertizeze să nu se poticnească de persoana Lui, căci în Zaharia 9:9 a anunțat că va veni în Ierusalim „călare pe un măgar", sărman și sărac, dar ca un Rege binevoitor care va învăța pacea, care va „tăia" carele, caii și arcurile — adică nu va domni în chip lumesc, cum delirează acești sângeroși jidani numindu-se Kokibauți — și că domnia acestui Rege sărac, dar pașnic și binevoitor, se va extinde până la marginile lumii.

Aceasta este, într-adevăr, o afirmație foarte clară, care arată că Mesia trebuie să domnească în întreaga lume fără sabie, cu pace pură, ca un Rege care aduce mântuire. Sunt extrem de surprins că diavolul poate fi atât de puternic încât să înșele un om, ca să nu mai vorbim de o întreagă națiune care se laudă că este poporul lui Dumnezeu, făcându-i să creadă ceva contrar acestui text clar.

El i-a avertizat cu credincioșie dinainte să nu se poticnească atunci când vor vedea că un astfel de făcător de minuni și Rege sărac, care intrase călare pe un măgar, avea să se lase ucis și crucificat. El a făcut să se vestească dinainte (Daniel 9:26 și Isaia 53:2 și 52:14) că „Slujitorul său, care va uimi regii, va fi lovit și chinuit"; dar toate acestea vor avea loc pentru că „Dumnezeu a pus asupra lui păcatele noastre și l-a rănit pentru fărădelegile noastre, dar el urma să se facă o jertfă pentru păcat, să mijlocească pentru cei păcătoși, și prin cunoașterea lui să facă pe mulți drepți". Așa spune clar textul.

Dar soarele nu a văzut și nu a auzit niciodată ceva mai rușinos și mai dizgrațios decât abuzul acestui pasaj de către acești jidani blasfematori. Ei îl aplică lor în exilul lor. În prezent, nu avem timp să tratăm acest subiect. Vai! Ar trebui ei să fie cei care au fost loviți din cauza păcatelor noastre, care au purtat fărădelegile noastre, care ne-au făcut drepți și care mijlocesc pentru noi, etc.? Nu a existat niciodată un popor mai oribil decât ei, care, prin minciunile lor, blasfemiile, blestemele, calomniile, idolatria, jafurile, cămătăria și toate viciile, ne acuză pe noi, Creștinii, și pe întreaga omenire, mai mult înaintea lui Dumnezeu și a lumii decât oricare alții.

În niciun caz ei nu se roagă pentru noi, păcătoșii, așa cum spune textul; ei ne blestemă cu cea mai mare vehemență, așa cum am dovedit mai devreme cu ajutorul lui Lyra și Burgensis. Lenea și răutatea lor mare îi determină pe acești ticăloși blasfematori să batjocorească Scriptura, pe Dumnezeu și întreaga lume prin glosele lor nerușinate. Aceasta o fac pe măsura meritelor și valorii lor reale.

După crucificarea Regelui, Dumnezeu a oferit mai întâi semnele adecvate că acest Iisus era Mesia. Pescari săraci, timizi, needucați, nehirotoniți, care nici măcar nu stăpâneau bine propria lor limbă, s-au ridicat și au predicat în limbile întregii lumi[126]. Întreaga lume, cerul și pământul, încă sunt pline de uimire în fața acestui fapt. Ei au interpretat scrierile profeților cu putere și înțelegere corectă; în plus, au săvârșit semne și minuni atât de mari încât mesajul lor a fost primit în toată lumea, atât de jidani cât și de Goyimi. Nenumărați oameni, tineri și bătrâni, l-au primit cu atâta sinceritate încât au suferit cu bunăvoință martiriu groaznic din cauza lui. Acest mesaj a dăinuit timp de 1.500 de ani până în zilele noastre și va dăinui până la sfârșitul lumii.

Dacă asemenea semne nu i-au mișcat pe jidanii de atunci, ce putem aștepta de la acești jidani decadenți care disprețuiesc cu aroganță să afle ceva despre această poveste? Într-adevăr, Dumnezeu, care a revelat aceste lucruri atât de glorios întregii lumi, va avea grijă ca ei să audă predicarea noastră Creștină și să vadă că noi păstrăm acest mesaj, pe care nu l-am inventat, ci l-am primit de la Ierusalim acum 1.500 de ani. Niciun dușman, niciun păgân și mai ales niciun jidan nu a putut să-l suprime, oricât de tare s-au opus. Ar fi imposibil ca un astfel de lucru să se mențină de la sine, dacă nu ar fi fost de la Dumnezeu.

[126] Conform relatării lui Luca din Faptele Apostolilor (2:3-4). Desigur, aceasta nu este o descriere imparțială și nu avem nicio confirmare externă că niște discipoli needucați au predat ideile Creștine.

Jidanii înșiși, în exilul lor de 1.400 de ani, trebuie să recunoască faptul că acest mesaj a fost predicat în întreaga lume chiar înaintea urechilor lor, că a fost atacat de multe erezii și totuși a supraviețuit. Prin urmare, Dumnezeu nu poate fi acuzat că ar fi făcut toate acestea în ascuns sau că nu le-a adus la cunoștința jidanilor sau a altor popoare. Toți le-au persecutat cu vehemență și vigoare timp de 1.500 de ani. Și totuși, jidanii blestemați se opun acestuia atât de nerușinat și batjocoritor, de parcă ar fi fost inventat recent de un beţiv care nu merită nicio credință. Ei se simt liberi să-l batjocorească și să-l blesteme fără vreo consecință, iar noi, Creștinii, trebuie să le oferim spațiu și loc, casă și adăpost pe deasupra, trebuie să-i protejăm și să-i apărăm, pentru ca ei să poată cu încredere și libertate să batjocorească și să condamne un astfel de cuvânt al lui Dumnezeu. Iar ca răsplată, îi lăsăm să ne ia banii și averile prin cămătărie.

Nu, tu, tată josnic al acestor jidani blestemați, tu, diavol infernal, acestea sunt faptele: Dumnezeu a predicat suficient de mult copiilor tăi jidani, în mod public și cu semne miraculoase, în toată lumea. A făcut asta de aproape 1.500 de ani și încă predică. Ei au fost și încă sunt obligați să-l asculte; dar s-au împietrit și s-au împotrivit mereu, au blasfemiat și au blestemat. De aceea, noi, Creștinii, la rândul nostru, suntem obligați să nu tolerăm blasfemia lor voită și conștientă.

Așa cum am auzit mai sus, „Cine îl urăște pe Fiul îl urăște și pe Tatăl” [Ioan 15:23]. Dacă le permitem să facă acest lucru în locul unde noi suntem suverani și îi protejăm pentru a putea face astfel, atunci suntem osândiți veșnic împreună cu ei din cauza păcatelor și blasfemiilor lor, chiar dacă noi, în persoană, am fi la fel de sfinți precum profeții, apostolii sau îngerii. *Quia faciens et consentiens pari poena* („Cine face și cine consimte merită aceeași pedeapsă”).

Fie că ești făptuitor, sfătuitor, complice, consimțitor sau acoperitor – toți sunt la fel de pioși. Nu ne ajută (și cu atât mai puțin pe jidani) faptul că jidanii refuză să recunoască acest lucru. După cum s-a spus deja, noi, Creștinii, știm acest lucru, iar jidanii ar trebui să-l știe, pentru că l-au auzit împreună cu noi de aproape 1.500 de ani, au fost martorii tuturor minunilor și au auzit cum această doctrină a supraviețuit, doar prin putere divină, împotriva tuturor diavolilor și a întregii lumi.

Acest lucru este sigur, confirmat de o mărturie atât de durabilă și impresionantă în toată lumea: că „cine nu-l onorează pe Fiul nu-l onorează nici pe Tatăl” și că cel care nu-l are pe Fiul nu poate să-l aibă nici pe Tatăl. Jidanii îl blasfemiază și îl blestemă mereu pe Dumnezeu Tatăl, Creatorul tuturor, doar prin faptul că îl blasfemiază și îl blestemă pe Fiul Său, Iisus din Nazaret, Fiul Mariei, pe care Dumnezeu l-a proclamat Fiul Său de 1.500 de ani în toată lumea prin predicare și semne miraculoase, împotriva puterii și înșelăciunii tuturor diavolilor și oamenilor; și îl va proclama așa până la sfârșitul lumii.

Ei îl numesc *Hebel Vorik*, adică nu doar mincinos și înșelător, ci însăși minciuna și înșelăciunea, mai josnic chiar decât diavolul. Noi, Creștinii, nu trebuie să tolerăm ca ei să practice asta în sinagogile lor publice, în cărțile lor și în comportamentul lor, deschis sub nasul nostru, în auzul nostru, în propria noastră țară, în casele și regimurile noastre. Dacă facem acest lucru, atunci noi, împreună cu jidanii și din cauza lor, îl vom pierde pe Dumnezeu Tatăl și pe iubitul Său Fiu, care ne-a răscumpărat cu un preț atât de mare, cu sângele Său sfânt, și vom fi pierduți pe vecie – ceea ce Dumnezeu să nu îngăduie!

Prin urmare, nu trebuie și nu poate fi considerat un lucru neînsemnat, ci unul de cea mai mare gravitate, să căutăm sfat împotriva acestora și să ne salvăm sufletele de jidani, adică de diavol și de moartea veșnică. Sfatul meu, așa cum am spus mai devreme[127], este următorul:

În primul rând, sinagogile lor să fie arse, iar toți cei care pot, să arunce în ele pucioasă și smoală; ar fi bine dacă cineva ar putea arunca și niște foc din iad. Aceasta ar arăta lui Dumnezeu hotărârea noastră serioasă și ar fi dovada înaintea întregii lumi că în ignoranță am tolerat asemenea case în care jidanii L-au batjocorit pe Dumnezeu, dragul nostru Creator și Tată, și pe Fiul Său, în cel mai rușinos mod până acum — dar că, în sfârșit, le-am dat răsplata cuvenită.

În al doilea rând, toate cărțile lor — cărțile de rugăciuni, scrierile talmudice, dar și întreaga Biblie — să le fie luate, fără a li se lăsa nici măcar o filă, iar acestea să fie păstrate pentru cei care s-ar putea converti. Toate aceste cărți le folosesc pentru a-L huli pe Fiul lui Dumnezeu, adică pe Dumnezeu-Tatăl însuși, Creatorul cerului și al pământului, așa cum s-a spus mai sus; și nu le vor folosi niciodată în alt fel.

În al treilea rând, să le fie interzis, sub pedeapsa cu moartea, să-L laude pe Dumnezeu, să-I mulțumească, să se roage și să învețe public printre noi și în Țara noastră. Pot face aceasta în Țara lor sau oriunde pot, fără ca noi să fim obligați să auzim sau să știm despre aceasta. Motivul acestei interdicții este că lauda, mulțumirea, rugăciunea și doctrina lor nu sunt altceva decât blasfemie, blestem și idolatrie, pentru că inima și gura lor Îl numesc pe Dumnezeu-Tatăl *Hebel Vorik*, așa cum Îl numesc și pe Fiul Său, Domnul nostru Iisus. Așa cum Îl numesc și cinstesc pe Fiul, așa Îl numesc și pe Tatăl. Nu-i ajută deloc să folosească cuvinte frumoase și să facă atâta zarvă în jurul numelui lui Dumnezeu. Citim: „Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deșert" [Exod 20:7]. N-a fost de niciun folos că strămoșii lor, pe vremea regilor lui Israel, purtau numele lui Dumnezeu, dar Îl numeau Baal.

În al patrulea rând, să le fie interzis să rostească numele lui Dumnezeu în prezența noastră. Nu putem, cu conștiință curată, să ascultăm aceasta sau să o tolerăm, deoarece gura și inima lor, blasfemiatoare și blestemate, Îl numesc pe Fiul lui Dumnezeu *Hebel Vorik* și, astfel, și pe Tatăl Său. El nu poate și nu va interpreta aceasta altfel, la fel cum nici noi, Creștinii, nu putem interpreta aceasta altfel — noi care credem că oricum este numit și cinstit Fiul, așa este numit și cinstit și Tatăl. Prin urmare, nu trebuie să considerăm gura jidovului vrednică să rostească numele lui Dumnezeu în auzul nostru. Cel care aude acest nume rostit de un jidan trebuie să anunțe autoritățile, sau să-i arunce bălegar de porc când îl vede și să-l alunge. Și nimeni să nu fie milos sau blând în această privință — căci este vorba despre onoarea lui Dumnezeu și salvarea noastră, a tuturor, inclusiv a jidovilor!

[127] O reluare parțială a listei sale anterioare.

Iar dacă ei, sau cineva în numele lor, ar susține că nu intenționează un asemenea rău mare, sau că nu-și dau seama că, prin asemenea blasfemii și blesteme, Îl hulesc și Îl blestemă pe Dumnezeu-Tatăl — pretinzând că, deși îl hulesc pe Iisus și pe noi, Creștinii, Îl laudă totuși și Îl cinstesc pe Dumnezeu în cel mai înalt și mai frumos mod — noi răspundem, așa cum am făcut-o și mai înainte: că dacă jidanii nu vor să recunoască acest lucru sau încearcă să-l mascheze, noi, Creștinii, suntem cel puțin obligați să-l recunoaștem. Ignoranța jidovilor nu este o scuză, întrucât Dumnezeu a făcut cunoscut acest lucru timp de aproape 1.500 de ani. Ei sunt obligați să-l știe, și Dumnezeu cere această cunoaștere de la ei. Dacă cineva, care aude cuvintele lui Dumnezeu timp de 1.500 de ani, spune mereu: „Nu vreau să recunosc asta," atunci ignoranța lui va fi o scuză foarte slabă. Astfel, își atrage o vină de șapte ori mai mare.

Este adevărat că, la acel moment, nu știau că era cuvântul lui Dumnezeu, dar de atunci încoace au fost înștiințați timp de 1.500 de ani. Au fost martori ai unor mari semne. Cu toate acestea, s-au înverșunat împotriva acestuia și, din acest motiv, au trăit în exil timp de 1.500 de ani. Foarte bine, să audă și acum și să creadă, și totul va fi simplu. Dacă refuză, este sigur că nu-l vor recunoaște niciodată, ci vor continua să-l blesteme pentru totdeauna, așa cum au făcut strămoșii lor în acești 1.500 de ani. Așadar, noi, Creștinii, care îl recunoaștem, nu putem tolera sau lua asupra noastră, în conștiință, această ignoranță voită și eternă, precum și blasfemia lor, în mijlocul nostru. Să se întoarcă în Țara lor, să rămână ignoranți și să hulească acolo cât mai pot, și să nu ne împovăreze cu păcatele lor ticăloase.

Dar ce se va întâmpla chiar dacă le vom arde sinagogile și le vom interzice să-L laude public pe Dumnezeu, să se roage, să învețe, să rostească numele lui Dumnezeu? Tot vor continua să o facă în secret. Dacă știm că o fac în secret, este același lucru ca și cum ar face-o public. Cunoașterea noastră despre faptele lor secrete și toleranța noastră înseamnă că nu mai sunt secrete, și astfel conștiința noastră este împovărată înaintea lui Dumnezeu. Așadar, să fim cu băgare de seamă. În opinia mea, problema trebuie rezolvată astfel:

Dacă vrem să ne spălăm mâinile de blasfemia jidovilor și să nu împărtășim vina lor, trebuie să ne despărțim de ei. Ei trebuie izgoniți din Țara noastră. Să se gândească la Țara-Tată a lor; astfel nu vor mai plânge și minți înaintea lui Dumnezeu că îi ținem captivi, și nici noi nu vom mai avea de ce să ne plângem că ne împovărează cu blasfemia și camăta lor. Aceasta este calea cea mai firească și cea mai bună, care va proteja interesele ambelor părți.

Dar, întrucât nu vor să părăsească Țara, vor nega totul cu îndrăzneală și vor oferi, de asemenea, destui bani Guvernului pentru permisiunea de a rămâne aici. Vai de cei care acceptă astfel de bani, și blestemați să fie acești bani, pe care i-au furat de la noi în chip ticălos prin camătă.

Ei neagă cu aceeași nerușinare cu care mint. Și oriunde pot să ne blesteme, să ne otrăvească sau să ne vatăme pe noi, Creștinii, o fac fără niciun scrupul. Dacă sunt prinși asupra faptului sau acuzați de ceva, au îndrăzneala să nege obraznic, chiar și cu prețul vieții, pentru că nu ne consideră vrednici să li se spună adevărul. De fapt, acești copii „sfinți" ai lui Dumnezeu consideră orice rău pe care ni-l pot dori sau provoca ca pe un mare serviciu adus lui Dumnezeu.

Într-adevăr, dacă ar avea puterea să ne facă ceea ce noi le putem face lor, niciunul dintre noi n-ar mai trăi nici măcar o oră. Dar, deoarece nu au puterea să o facă public, rămân zilnic ucigașii și dușmanii noștri sângeroși, în inimile lor. Rugăciunile și blestemele lor sunt dovezi ale acestui fapt, la fel ca și numeroasele povești despre torturarea copiilor și tot felul de crime pentru care au fost de multe ori arși pe rug sau izgoniți.

Așadar, cred cu tărie că ei spun și practică, în ascuns, lucruri mult mai rele decât cele consemnate de istorii și alți autori despre ei, bazându-se, între timp, pe tăgăduirile lor și pe banii lor. Dar chiar dacă ar putea nega orice altceva, nu pot nega că ne blestemă pe noi, Creștinii, pe față — nu din pricina vieții noastre păcătoase, ci pentru că îl considerăm pe Iisus drept Mesia și pentru că ei se văd pe sine drept captivi ai noștri, deși știu foarte bine că aceasta este o minciună, și că, de fapt, ei sunt cei care ne țin captivi în propria noastră țară prin mijlocirea cametei lor, și că toți ar fi bucuroși să scape de ei.

Fiindcă ne blestemă pe noi, îl blestemă și pe Domnul nostru; iar dacă îl blestemă pe Domnul nostru, atunci îl blestemă și pe Dumnezeu-Tatăl, Creatorul cerului și al pământului. Prin urmare, minciuna lor nu le folosește la nimic. Blestemul lor, de unul singur, îi osândește, astfel încât suntem cu adevărat siliți să credem toate lucrurile rele scrise despre ei. Fără îndoială, ei fac lucruri mai multe și mai josnice decât cele pe care le știm sau le descoperim. Căci Hristos nu minte și nu ne înșală atunci când îi judecă drept șerpi și copii ai diavolului — adică ucigașii și dușmanii săi și ai tuturor celor care îl urmează — oriunde le este cu putință.

Dacă aș avea putere asupra jidanilor, așa cum au prinții și orașele noastre, aș trata cu asprime gura lor mincinoasă. Ei au o minciună cu care pricinuiesc mare pagubă printre copiii lor și printre poporul lor de rând, și prin care ne calomniază credința cu o rușine de nedescris: anume, ne acuză și ne ponegresc în mijlocul poporului lor, declarând că noi, Creștinii, ne închinăm la mai mulți Dumnezei[128].

Aici se fălesc și se mândresc fără măsură. Își amăgesc poporul cu afirmația că ei sunt singurul popor, în contrast cu toți Goyimii, care nu se închină decât la un singur Dumnezeu. O, câtă siguranță obraznică au în această privință!

[128] Adică faptul că Creștinii acceptă Trinitatea: că Dumnezeu, Iisus și Duhul Sfânt sunt trei Persoane unite într-o singură Ființă. Ciudat, această noțiune nu are practic nici un temei biblic.

Deși sunt conștienți că ne fac o nedreptate și că mint în această privință ca niște netrebnici răi și ticăloși, deși aud de 1.500 de ani, și încă aud, că noi toți, Creștinii, tăgăduim acest lucru, ei totuși își astupă urechile ca șerpii și, cu bună știință, refuză să ne asculte, ba mai mult, stăruie că minciunile lor veninoase despre noi trebuie primite de poporul lor drept adevăr. Aceasta o fac, deși citesc în scrierile noastre că suntem de acord cu cuvintele lui Moise din Deuteronom 6:4: „Ascultă, Israele: Domnul, Dumnezeul nostru, este un singur Domn" și că mărturisim, public și privat, cu inima, cu limba și cu scrierile noastre, în viață și în moarte, că este un singur Dumnezeu, despre care scrie Moise aici și pe care și jidanii îl invocă. Spun, chiar dacă știu aceasta și au auzit-o și citit-o despre noi timp de aproape 1.500 de ani, tot nu contează; minciunile lor trebuie totuși să rămână în picioare, iar noi, Creștinii, trebuie să suportăm defăimarea că ne-am închina la mai mulți dumnezei.

Prin urmare, dacă aș avea putere asupra lor, aș aduna învățații lor și conducătorii și le-aș porunci, sub amenințarea de a-și pierde limbile până la rădăcină, să ne convingă pe noi, Creștinii, în termen de opt zile, de adevărul afirmațiilor lor și să dovedească această minciună blasfematoare, cum că ne-am închina la mai mult decât un singur Dumnezeu adevărat. Dacă ar reuși, atunci cu toții, în aceeași zi, am deveni jidani și ne-am circumciza. Dacă ar eșua, atunci să fie gata să primească pedeapsa cuvenită pentru astfel de minciuni rușinoase, ticăloase, vătămătoare și veninoase. Căci, mulțumim lui Dumnezeu, nu suntem chiar niște rațe, proști sau pietre, așa cum acești cei mai inteligenți rabini — acești nebuni fără minte — ne socotesc, încât să nu știm că un singur Dumnezeu și mai mulți dumnezei nu pot fi cu adevărat crezuți în același timp.

Nici un jidan, nici un diavol, nu va fi în stare să dovedească în vreun fel că credința noastră, cum că Dumnezeirea cea veșnică este alcătuită din trei Persoane, ar însemna că noi credem în mai mulți dumnezei. Dacă jidanii susțin că nu pot înțelege cum trei Persoane pot fi un singur Dumnezeu, atunci de ce trebuie ca gura lor blasfematoare, blestemată și mincinoasă să tăgăduiască, să condamne și să blesteme ceea ce nu înțelege? O astfel de gură ar trebui pedepsită din două motive: în primul rând, pentru că mărturisește că nu înțelege acest lucru; în al doilea rând, pentru că, în ciuda acestui fapt, totuși blasfemiază ceva ce nu înțelege. De ce nu întreabă mai întâi?

Mai mult, de ce au auzit acest lucru de 1.500 de ani și totuși au refuzat să învețe sau să înțeleagă? Așadar, această neînțelegere nu le poate fi de nici un folos și nici scuză — nici lor, nici nouă, Creștinilor, dacă vom mai tolera acest lucru din partea lor. După cum am spus deja, trebuie să-i silim să dovedească minciunile lor despre noi sau să suporte consecințele. Cel care ne defăimează și ne ponegrește pe noi ca fiind idolatri în această privință, îl defăimează și îl ponegrește pe Hristos — adică pe Dumnezeu însuși — ca pe un idol. De la El am învățat și primit acest lucru, ca pe un cuvânt și adevăr veșnic, întărit cu putere prin semne, și mărturisit și învățat de aproape 1.500 de ani.

Nimeni nu s-a născut încă, și nimeni nu se va naște, care să poată înțelege sau cuprinde cum anume răsar frunzele din lemn ori dintr-un copac, sau cum poate crește iarba din piatră ori din pământ, sau cum poate fi născută vreo făptură. Totuși, acești mincinoși murdari, orbi și împietriți se încumetă să pătrundă și să înțeleagă ceea ce se întâmplă dincolo de creație, în ființa ascunsă, de neînțeles, nepătrunsă și veșnică a lui Dumnezeu.

Deși noi înșine putem înțelege cu mare greutate, și cu o credință slabă, ceea ce ne-a fost descoperit despre aceasta în cuvinte tainice, ei totuși slobozesc asemenea blasfemii înspăimântătoare, încât numesc credința noastră idolatră — ceea ce înseamnă a-l defăima pe Dumnezeu însuși ca fiind un idol. Noi suntem convinși de credința și doctrina noastră; iar ei ar trebui, de asemenea, să o înțeleagă, după ce au auzit timp de 1.500 de ani că aceasta este de la Dumnezeu și prin Dumnezeu, prin Iisus Hristos.

Dacă acest popor vulgar s-ar fi exprimat mai blând și ar fi zis: „Creștinii se închină unui singur Dumnezeu și nu mai multora, și noi mințim și le facem o nedreptate Creștinilor când susținem că ei se închină la mai mulți dumnezei, deși cred că sunt trei Persoane în Dumnezeire; nu putem înțelege acest lucru, dar suntem dispuși să-i lăsăm pe Creștini să-și urmeze convingerile” etc. — aceasta ar fi fost o abordare de bun-simț. Dar, acum, ei merg înainte, împinși de diavolul, și se aruncă în aceasta precum porcii murdari în jgheab, defăimând și hulind ceea ce refuză să recunoască sau să înțeleagă. Fără ocol, declară: Noi, jidanii, nu înțelegem acest lucru și nu vrem să-l înțelegem; deci, rezultă că este greșit și idolatru.

Aceștia sunt oamenii care consideră că Dumnezeu nu a fost niciodată Dumnezeu, ci un mincinos în persoana tuturor profeților și apostolilor, oricât de mult i-ar fi pus Dumnezeu să le predice. Prin urmare, ei nu pot fi poporul lui Dumnezeu, oricât ar învăța, s-ar tângui sau s-ar ruga. Ei nu-l aud pe Dumnezeu; astfel că nici El, la rândul său, nu-i aude pe ei, așa cum spune Psalmul 18:28: „Cu cel stricat tu te arăți sucit.” Mânia lui Dumnezeu s-a abătut asupra lor.

Mi-e greu să mă gândesc la aceasta și nu mi-a fost o sarcină plăcută să scriu această carte, fiind silit să recurg când la mânie, când la satiră, doar ca să-mi abat privirea de la tabloul înfricoșător pe care îl înfățișează. M-a durut să pomenesc blasfemia lor oribilă la adresa Domnului nostru și a scumpei Sale mame, lucru care ne îndurerează pe noi, Creștinii, când îl auzim. Pot înțelege bine ce vrea să spună Sfântul Pavel în Romani 9:2, când zice că este cuprins de întristare cu gândul la ei. Cred că orice Creștin simte același lucru când reflectează cu adevărat, nu la nenorocirile vremelnice și exilul de care se plâng ei, ci la faptul că sunt osândiți să blasfemieze, să blesteme și să hulească pe Dumnezeu însuși și tot ce este al lui Dumnezeu — spre osânda lor veșnică — și că refuză să audă ori să recunoască acest lucru, ci privesc tot ce fac ca pe un zel pentru Dumnezeu.

O, Doamne, Tată Ceresc, îndură-te și lasă ca mânia Ta asupra lor să fie îndeajuns și să ia sfârșit, pentru dragostea Fiului Tău cel scump! Amin.

Partea V
CONCLUZIE

Îmi doresc și cer ca stăpânitorii noștri, care au supuși jidani, să exercite o milă aspră față de acest popor nenorocit, așa cum s-a sugerat mai sus, pentru a vedea dacă nu cumva aceasta ar putea ajuta (deși este îndoielnic). Ei trebuie să acționeze asemenea unui medic bun care, atunci când a intervenit cangrena, trece fără milă la tăiere, fierăstruire și ardere de carne, vene, oase și măduvă. O asemenea procedură trebuie urmată și în acest caz. Ardeți-le sinagogile, interziceți tot ce am enumerat mai devreme, siliți-i la muncă și purtați-vă aspru cu ei, așa cum a făcut Moise în pustiu, ucigând 3.000 pentru ca întregul popor să nu piară[129].

Ei cu siguranță nu știu ce fac; mai mult, fiind ca niște posedați, nici nu doresc să știe, să audă sau să învețe. Prin urmare, ar fi greșit să fii milostiv și să-i confirmi în purtarea lor. Dacă aceasta nu ajută, trebuie să-i gonim ca pe niște câini turbați, ca să nu devenim părtași la blasfemia lor abominabilă și la toate celelalte vicii ale lor și astfel să merităm mânia lui Dumnezeu și să fim osândiți împreună cu ei. Mi-am făcut datoria. De acum, fiecare să aibă grijă de a sa. Eu sunt exonerat.

În cele din urmă, vreau să spun următoarele pentru mine însumi: dacă Dumnezeu nu mi-ar da niciun alt Mesia decât unul precum cel pe care îl doresc și îl așteaptă jidanii, aș prefera cu mult, mult mai degrabă să fiu un porc decât o ființă umană. Și vă voi da un motiv bun pentru asta. Jidanii nu cer de la Mesia lor altceva decât să fie un Kokhba și un rege lumesc, care să ne ucidă pe noi, Creștinii, să împartă lumea între jidani și să-i facă lorzi, iar apoi să moară ca alți regi, iar copiii lui după el.

Astfel declară un rabin: Să nu presupui că va fi altfel în timpul lui Mesia decât a fost de la crearea lumii încoace etc.”; adică, vor exista zile și nopți, ani și luni, vară și iarnă, timp de semănat și de recoltat, naștere și moarte, mâncare și băutură, somn, creștere, digestie, eliminare — totul va decurge așa cum este acum, doar că jidanii vor fi stăpânii și vor poseda tot aurul, bunurile, bucuriile și desfătările lumii, iar noi, Creștinii, vom fi sclavii lor. Aceasta coincide pe deplin cu gândurile și învățăturile lui Mahomed. El ne ucide pe noi, Creștinii, așa cum și-ar dori și jidanii, ocupă țara și ne ia bunurile, bucuriile și plăcerile. Dacă ar fi fost jidan și nu Ismael, jidanii l-ar fi acceptat de mult ca Mesia, sau l-ar fi făcut pe el Kokhba.

[129] Vezi Exodul 32:28.

Chiar dacă aș avea toate acestea, sau dacă aș putea deveni conducătorul Turciei ori Mesia așteptat de jidani, tot aș prefera să fiu un porc. Căci ce folos mi-ar fi toate acestea dacă nu aș putea fi sigur nici măcar o oră în stăpânirea lor? Moartea, acea povară și plagă îngrozitoare a întregii omeniri, tot m-ar amenința. Nu aș fi în siguranță față de ea; ar trebui s-o tem în fiecare clipă. Ar trebui să mă cutremur și să tremur în fața iadului și a mâniei lui Dumnezeu. Și nu aș avea niciun sfârșit al acestora, ci ar trebui să le aștept pentru totdeauna.

Tiranul Dionysius a ilustrat aceasta bine când a pus pe cineva care-i lăuda norocul la capul unei mese îmbelșugate. Deasupra capului acelui om a suspendat o sabie scoasă din teacă, atârnată de un fir de mătase, iar dedesubt a pus un foc încins, spunând: „Mănâncă și veselește-te" etc. Aceasta e bucuria pe care ar putea-o oferi un astfel de Mesia. Și știu că oricine a gustat vreodată din teroarea sau povara morții ar prefera să fie o scroafă decât să poarte aceasta veșnic.

O scroafă se întinde pe așternutul ei de pene, pe stradă sau pe o grămadă de bălegar; se odihnește în siguranță, sforăie blând, doarme dulce, nu se teme nici de rege, nici de Domn, nici de moarte, nici de iad, nici de diavol, nici de mânia lui Dumnezeu și trăiește complet fără griji, atâta timp cât are tărâțe. Și dacă împăratul Turciei s-ar apropia cu toată puterea și mânia lui, ea, în mândria ei, n-ar mișca nici măcar un fir de păr pentru el. Dacă cineva ar trezi-o, probabil ar grohăi și ar spune, dacă ar putea vorbi: „Nebunule, de ce te zbați? Nu ești nici pe departe la fel de bine ca mine. Nici măcar o oră nu trăiești la fel de sigur, pașnic și liniștit cum trăiesc eu tot timpul, și nici n-ai trăi, chiar dacă ai fi de zece ori mai mare sau mai bogat." Pe scurt, niciun gând despre moarte nu-i vine, căci viața ei este sigură și senină.

Și dacă măcelarul își face treaba cu ea, probabil își imaginează că o piatră sau o bucată de lemn o ciupește. Nu se gândește niciodată la moarte, și într-o clipă e moartă. Nici înainte, nici în timpul, nici după moarte nu a simțit moartea. Nu simte decât viață, numai viață veșnică! Niciun rege, nici măcar Mesia jidanilor, nu va putea egala aceasta, și niciun om, oricât de mare, bogat, sfânt sau puternic ar fi. Ea n-a mâncat din mărul care ne-a învățat pe noi, bieții oameni, în Paradis, diferența dintre bine și rău.

Ce folos mi-ar fi Mesia jidanilor dacă n-ar fi în stare să ajute un biet om ca mine, în fața acestei lipse și dureri mari și groaznice, și să-mi facă viața măcar pe o zecime atât de plăcută ca a unui porc? Aș spune: Doamne Dumnezeule, păstrează-Ți Mesia pentru Tine sau dă-l cui o vrea. În schimb, fă-mă porc. E mai bine să fii un porc viu decât un om care moare în veci. Da, așa cum spune Hristos: „Mai bine ar fi fost pentru omul acela să nu se fi născut" [Matei 28:24].

Totuși, dacă aș avea un Mesia care să poată remedia această durere, astfel încât să nu mai trebuiască să mă tem de moarte, ci să fiu întotdeauna și veșnic sigur de viață, și să pot face un vicleșug împotriva diavolului și a morții, și să nu mai tremur în fața mâniei lui Dumnezeu, atunci inima mi-ar sări de bucurie și s-ar îmbăta de încântare pură; atunci s-ar aprinde un foc de dragoste față de Dumnezeu, iar lauda și mulțumirea mea n-ar înceta niciodată. Chiar dacă nu mi-ar da, pe deasupra, aur, argint și alte bogății, totuși toată lumea ar fi pentru mine un paradis autentic, chiar dacă aș trăi într-o temniță.

Acesta este Mesia pe care îl avem noi, Creștinii, și îi mulțumim lui Dumnezeu, Tatăl a toată mila, cu deplina și revărsata bucurie a inimilor noastre, uitând cu drag toată durerea și răul pe care le-am compensat, și totul ne-a fost restituit prin acest Mesia. Umpluți de o asemenea bucurie, apostolii cântau și se bucurau în temnițe și în mijlocul tuturor nenorocirilor, la fel cum o făceau și fete tinere, precum Agatha, Lucia etc. Jidanii nenorociți, pe de altă parte, care au respins acest Mesia, s-au zbătut și au pierit de atunci încoace în chinuri ale inimii, în necaz, cutremur, mânie, nerăbdare, răutate, blasfemie și blesteme, așa cum citim în Isaia 65:14:

„Iată, robii mei vor cânta de bucuria inimii, dar voi veți striga din durerea inimii și veți urla din cauza neliniștii duhului. Veți lăsa numele vostru aleșilor mei ca un blestem, și Domnul Dumnezeu vă va omorî; dar pe robii săi îi va chema cu un alt nume."

Și în același capitol citim [v. 1]: „Am fost gata să fiu căutat de cei care nu M-au întrebat; am fost gata să fiu găsit de cei care nu M-au căutat. Am zis: «Iată-Mă, iată-Mă», către un neam care nu Mi-a chemat Numele (adică, care nu erau poporul Meu). Mi-am întins mâinile toată ziua către un popor răzvrătit."

Noi, într-adevăr, avem un asemenea Mesia, care ne spune (Ioan 11:25): „Eu sunt învierea și viața; cel ce crede în Mine, chiar dacă moare, va trăi; și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată." Și Ioan 8:51: „Adevărat, adevărat vă spun: dacă cineva păzește cuvântul Meu, nu va vedea moartea niciodată." Jidanii și Turcii nu dau doi bani pe un asemenea Mesia. Și de ce ar face-o? Ei trebuie să aibă un Mesia din paradisul proștilor, care să le sature burta împuțită, și care să moară împreună cu ei ca o vacă sau un câine.

Și nici nu au nevoie de el în fața morții, pentru că ei înșiși sunt suficient de sfinți, cu pocăința și evlavia lor, ca să se înfățișeze înaintea lui Dumnezeu și să obțină aceasta și orice altceva. Doar Creștinii sunt niște proști și lași fricoși care stau cu atâta teamă de Dumnezeu, care își văd păcatul și mânia Lui atât de serios, încât nu îndrăznesc să se înfățișeze înaintea ochilor Maiestății Sale divine fără un mijlocitor sau un Mesia care să-i reprezinte și să se jertfească pentru ei.

Jidanii, însă, sunt sfinți puri și eroi viteji și cavaleri care îndrăznesc să se apropie ei înșiși de Dumnezeu fără mijlocitor sau Mesia, și cer și primesc tot ce doresc. Evident, îngerii și Dumnezeu însuși trebuie să se bucure ori de câte ori un jidan se coboară să se roage; atunci îngerii trebuie să ia această rugăciune și să o așeze ca o coroană pe capul divin al lui Dumnezeu. Am fost martori la aceasta timp de 1.500 de ani. Atât de mult prețuiește Dumnezeu sângele nobil și sfinții circumcișii, pentru că ei pot să-L numească pe fiul Său *Hebel Vorik*!

Mai mult, nu numai că noi, Creștinii proști, lași și Goyimi blestemați, îl considerăm pe Mesia nostru atât de indispensabil pentru a ne elibera de moarte prin el și fără sfințenia noastră, dar noi, oameni nenorociți, mai suferim și de o orbire atât de mare și înspăimântătoare, încât credem că El nu are nevoie de sabie sau de putere lumească pentru a face aceasta. Nu putem înțelege cum pot fi alungate mânia lui Dumnezeu, păcatul, moartea și iadul cu sabia, din moment ce observăm că, de la începutul lumii până în prezent, moartea nu a dat nici doi bani pe sabie; ea i-a învins pe toți împărații, regii și pe oricine poartă o sabie la fel de ușor cum îl învinge pe cel mai slab copil din leagăn.

Din acest punct de vedere, marii seducători Isaia, Ieremia și toți ceilalți profeți ne fac mult rău. Ei ne amăgesc, pe noi Goyimi nebuni, cu doctrina lor falsă, spunând că împărăția lui Mesia nu va purta sabia. O, de-ar veni sfinții rabini și eroii viteji, cavaleri ai jidanilor, să ne salveze aici și să ne scoată din aceste erori abominabile!

Când Isaia 2:2 profețește despre Mesia că neamurile vor veni la casa și muntele Domnului și se vor lăsa învățate—căci, fără îndoială, ele nu se așteaptă să fie măcelărite cu sabia; în acest caz, cu siguranță nu s-ar apropia, ci ar sta departe—el spune [v. 4]: „El (Mesia) va judeca între neamuri și va hotărî pentru multe popoare; și-și vor prefăcea săbiile în pluguri, și sulițele în cosoare; nici un neam nu va mai ridica sabia împotriva altui neam, și nu vor mai învăța războiul.”

O vrăjitorie asemănătoare este practicată asupra noastră, bieții Goyim, și în Isaia 11:9: „Nu vor mai vătăma, nici nu vor mai nimici în tot muntele Meu cel sfânt; căci pământul va fi plin de cunoașterea Domnului.” Noi, bieții Goyimi orbi, nu putem concepe această „cunoaștere a Domnului” ca pe o sabie, ci ca pe o învățătură prin care cineva ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu; înțelegerea noastră este de acord cu Isaia 2, citat mai sus, care vorbește, de asemenea, despre cunoașterea pe care o vor urmări Goyimii. Cunoașterea nu vine prin sabie, ci prin învățătură și auzire, așa cum presupunem noi, Goyimii cei proști.

Tot astfel, Isaia 53:11: „Prin cunoașterea Lui, Robul Meu cel drept va îndreptăți pe mulți”; adică, învățându-i și prin faptul că ei Îl ascultă și cred în El. Ce altceva ar putea însemna „cunoașterea Lui”? Pe scurt, cunoașterea lui Mesia trebuie să vină prin predicare.

Dovada este în fața ochilor voștri, anume că apostolii n-au folosit nici suliță, nici sabie, ci doar limba. Și exemplul lor a fost urmat în toată lumea, timp de 1.500 de ani, de toți episcopii, pastorii și predicatorii, și este urmat și astăzi. Uitați-vă doar dacă pastorul poartă sabie sau suliță când intră în biserică, predică, botează, administrează sacramentul, când reține și iartă păcatul, ține în frâu pe cei răi, mângâie pe cei evlavioși, și învață, ajută și hrănește sufletul fiecăruia. Nu face el toate acestea exclusiv cu limba sau cuvintele? Și congregația, de asemenea, nu aduce sabie sau suliță la un astfel de serviciu, ci doar urechile sale.

Și luați în considerare minunile. Imperiul Roman și întreaga lume erau pline de idoli, la care Goyimii aderau; diavolul era puternic și se apăra cu înverșunare. Toate săbiile erau împotriva lui, și totuși doar limba a curățat întreaga lume de toți acești idoli fără sabie. A exorcizat nenumărați diavoli, a înviat morții, a vindecat toate felurile de boli, a nins și a plouat minuni pure. După aceea, a măturat toate ereziile și erorile, așa cum o face și astăzi sub ochii noștri.

Și mai departe—aceasta este cea mai mare minune—ea iartă și șterge tot păcatul, creează inimi fericite, pașnice, răbdătoare, înghite moartea, închide porțile iadului și deschide poarta cerului, și dă viață veșnică. Cine poate număra toate binecuvântările aduse de cuvântul lui Dumnezeu? Pe scurt, face din toți cei care îl aud și cred în el copii ai lui Dumnezeu și moștenitori ai împărăției cerurilor. Nu numiți asta o împărăție, putere, forță, stăpânire, slavă?

Da, cu siguranță, aceasta este o împărăție mângâietoare și adevărata *chemdath* a tuturor Goyimilor. Și ar trebui eu, în opoziție cu jidanii, să doresc sau să accept pe Kokhba cel sângeros în locul unei asemenea împărății? După cum am spus, în asemenea condiții, mai degrabă aș fi un porc decât un om.

Toate scrierile profeților sunt pe deplin de acord cu această interpretare, anume că națiunile, atât jidanii, cât și Goyimii, s-au adunat la Șilo după ce sceptrul a fost smuls din mâna lui Iuda (așa cum spune Iacov în Geneza 49); de asemenea, că cele 70 de săptămâni ale lui Daniel s-au împlinit; că templul lui Hagai a fost distrus, dar casa și tronul lui David au rămas până în ziua de azi și vor dăinui pentru totdeauna. Pe de altă parte, potrivit negației răuvoitoare, mincinoase și blestemătoare a jidanilor, pe care Dumnezeu i-a respins, acesta nu este înțelesul, cu atât mai puțin împlinirea profeției.

Ca să vorbim mai întâi despre cuvântul lui Iacov din Geneza 49, am auzit deja ce absurdități deșarte și lipsite de sens au născocit jidanii în legătură cu el, fără însă să ajungă la vreo semnificație clară. Dar dacă Îl mărturisim pe Domnul nostru Iisus și Îl recunoaștem ca fiind „Șilo” sau Mesia, atunci totul se potrivește, coincide, rimează și se armonizează minunat și încântător.

El a apărut prompt pe scenă în vremea lui Irod, după ce sceptrul a fost luat de la Iuda. A inițiat domnia păcii fără sabie, așa cum profețiseră Isaia și Zaharia, și toate națiunile s-au adunat în jurul Lui — atât jidanii, cât și Goyimii — încât, într-o singură zi, în Ierusalim, 3.000 de suflete au devenit credincioși, iar mulți membri ai preoției și ai căpeteniilor poporului s-au adunat de asemenea la El, așa cum relatează Luca în Faptele Apostolilor capitolele 3 și 4.

Timp de mai bine de 100 de ani după învierea lui Iisus — adică din anul al 18-lea al domniei împăratului Tiberiu și până în anul al 18-lea al domniei împăratului Hadrian, care a provocat a doua și ultima baie de sânge asupra jidanilor, l-a înfrânt pe Kokhba și i-a alungat complet și definitiv pe jidani din țara lor — au existat întotdeauna episcopi în Ierusalim din seminția copiilor lui Israel, pe toți aceștia îi menționează pe nume Eusebiu al nostru (Istoria Bisericească, Cartea a 4-a, cap. 5). El începe cu Sf. Iacov, apostolul, și enumeră vreo 15 dintre ei, toți predicând evanghelia cu mare sârguință, săvârșind minuni și ducând o viață sfântă, convertind multe mii de jidani și copii ai lui Israel la Mesia cel promis care Se arătase acum — Iisus din Nazaret; în afară de aceștia, au fost și jidanii din Diaspora care au fost convertiți împreună cu Goyimii de către Sfântul Pavel, alți apostoli și ucenicii acestora. Toate acestea s-au întâmplat în ciuda faptului că cealaltă tabără, jidanii orbi și necredincioși — părinții jidanilor de astăzi — au turbat, au urlat și au hărțuit necontenit împotriva lor, vărsând mult sânge al celor de același neam, atât în țara lor cât și printre Goyimi, așa cum s-a relatat mai devreme și despre Kokhba.

După ce Hadrian i-a expulzat pe jidani din țara lor, a fost necesar să se aleagă episcopi în Ierusalim dintre Goyimii care deveniseră creștini, căci jidanii nu mai erau de găsit și nici tolerați în țară, din cauza lui Kokhba și a adepților săi răzvrătiți, care nu le-au dat pace Romanilor. Totuși, ceilalți jidani evlavioși și convertiți, care trăiau împrăștiați printre Goyimi, au convertit mulți dintre copiii lui Israel, așa cum aflăm din Epistolele Sfântului Pavel și din istoriile vremii. Dar aceștia au fost pretutindeni persecutați de Kokhbiți, încât copiii evlavioși ai lui Israel n-au avut vrăjmași mai răi decât propriul lor popor. Acest lucru este valabil și astăzi, în cazul jidanilor convertiți.

Goyimii din toată lumea s-au adunat acum și în jurul acestor copii evlavioși ai lui Israel, convertiți. Au făcut aceasta în număr mare și cu atâta râvnă, încât au renunțat nu doar la idolii lor și la înțelepciunea lor, ci au părăsit și soție și copil, prieteni, bunuri și onoare, viață și trup, de dragul acestui adevăr. Au suferit tot ceea ce diavolul și toate celelalte neamuri de goyimi, precum și jidanii nebuni, au putut născoci.

Cu toate acestea, ei n-au căutat niciun Kokhba, nici aurul, argintul, averile, stăpânirea, pământului sau poporului de Goyimi; ci au căutat viața veșnică, o viață diferită de aceasta trecătoare. Au fost săraci și nenorociți de bunăvoie, și totuși fericiți și mulțumiți. Nu au fost amărâți sau răzbunători, ci blânzi și milostivi. S-au rugat pentru vrăjmașii lor și, pe deasupra, au făcut multe și mari minuni. Asta a dăinuit neîntrerupt din acel timp până în ziua de azi și va dura până la sfârșitul lumii.

Este un lucru măreț, extraordinar și minunat că Goyimii din toată lumea L-au primit, fără sabie sau constrângere, fără a le reveni vreun folos pământesc, de bunăvoie și cu bucurie, pe un Om sărac dintre jidani drept adevăratul Mesia, pe care însă chiar poporul Său L-a răstignit, condamnat, blestemat și persecutat fără încetare. Au făcut și au suferit atâtea pentru El și au lepădat toată idolatria, doar pentru a trăi veșnic cu El.

Acest lucru durează de acum 1.500 de ani. Niciun cult al vreunui dumnezeu fals n-a dăinuit atât, nici nu a suferit întreaga lume atât de mult din cauza lui sau nu s-a atașat de el cu atâta tărie. Și cred că una dintre cele mai puternice dovezi se află în faptul că niciun alt dumnezeu n-a fost supus unei opoziții atât de crunte cum a fost Mesia, împotriva Căruia toți ceilalți dumnezei și popoare au turbat și s-au ridicat împreună, oricât de diferiți ar fi fost între ei sau oricât s-ar fi contrazis în rest.

Cine nu este mișcat de acest spectacol miraculos merită pe drept să rămână orb sau să devină un jidan blestemat. Noi, Creștinii, vedem că aceste evenimente se află în deplină concordanță cu afirmația lui Iacov din Geneza 49: „La Șilo sau Mesia (după ce sceptrul a căzut din mâinile lui Iuda) va fi ascultarea popoarelor."

Avem înaintea ochilor împlinirea acestei profeții: popoarele — adică nu doar jidanii, ci și Goyimii — sunt în perfectă unitate în ascultarea lor față de acest Șilo; au devenit un singur popor, adică Creștini. Nu se poate menționa și nici măcar imagina cineva căruia i s-ar potrivi acest vers din Iacov mai bine decât Domnului nostru Iisus. Ar fi trebuit să fie cineva care a apărut exact după pierderea sceptrului, altfel Duhul Sfânt ar fi mințit prin gura patriarhului sfânt Iacov, și Dumnezeu și-ar fi uitat promisiunea. Să spună asta diavolul — sau oricine dorește să fie un jidan blestemat!

De asemenea, versetul referitor la casa și tronul veșnic al lui David nu se potrivește cu nimeni altcineva decât cu acest Mesia al nostru, Iisus din Nazaret [2 Samuel 23:5]. După domnia regilor din semințiа lui Iuda și din vremea lui Irod, nu putem numi niciun fiu al lui David care să fi stat pe tronul său sau care încă să-l ocupe astăzi „pentru a-i păstra tronul în veci." Și totuși așa trebuia să se întâmple și trebuie să se întâmple, din moment ce Dumnezeu a promis aceasta cu jurământ.

Dar când acest Fiu al lui David a înviat din morți, mii și mii de copii ai lui Israel s-au adunat în jurul lui, atât în Ierusalim, cât și în toată lumea, recunoscându-l ca Rege și Mesia, ca adevărata Sămânță a lui Avraam și a neamului lor. Aceștia au fost și încă sunt casa, împărăția, tronul lui David. Căci ei sunt urmașii copiilor lui Israel și sămânța lui Avraam, peste care David a fost rege.

Faptul că acum au murit și sunt îngropați nu schimbă nimic; ei rămân totuși împărăția și poporul lui înaintea lui. Sunt morți pentru noi și pentru lume, dar pentru el sunt vii, nu morți. E firesc ca jidanii orbi să nu știe asta; căci cel ce e orb nu vede nimic.

Noi, Creștinii, știm însă că el spune în Ioan 8:58 și în Matei 22:32: „Avraam trăiește.” De asemenea, în Ioan 11:25: „Cel ce crede în mine, chiar dacă moare, va trăi.” Astfel, casa și tronul lui David sunt întemeiate pe veci. Există un Fiu care le ocupă pentru eternitate, care nu moare niciodată și nici nu-i lasă să moară pe cei ce sunt din împărăția lui sau care-l primesc în credință adevărată ca Rege. Aceasta este adevărata împlinire a versetului ce spune că tronul lui David va fi veșnic. Să vină acum toți dracii și jidanii, Turcii și oricine altcineva dorește să se amestece, și să numească unul sau mai mulți fii ai lui David cărora li s-ar potrivi acest verset despre casa lui David atât de precis și de minunat, de la vremea lui Irod încoace – iar noi vom fi gata să-i lăudăm.

Noi, Goyimii, aparținem acestei împărății și tron al lui David, împreună cu toți cei care l-au primit pe acest Mesia și Fiu al lui David ca Rege prin aceeași credință și care continuă să-l primească până la sfârșitul lumii și în eternitate. Vorba lui Iacov din Geneza 49:10 spune: „De el vor asculta popoarele.” Asta nu înseamnă doar un neam, cum sunt copiii lui Israel, ci și toate celelalte națiuni.

Iar mai devreme, în Geneza 22:18, citim: „În sămânța ta se vor binecuvânta toate neamurile pământului.” În acest verset apare termenul „Goyimi”, care în Biblie înseamnă de obicei Gentili, cu excepția cazurilor în care profeții îi numesc astfel și pe jidani, cu un ton puternic de dispreț. În rezumat, binecuvântarea lui Dumnezeu prin sămânța lui Avraam nu se limitează la urmașii săi trupești, ci se răspândește printre toate neamurile. De aceea însuși Dumnezeu îl numește pe Avraam „tatăl multor națiuni” [Gen. 17:5]. Mai sunt multe asemenea afirmații în Scriptură.

Motivul pentru care Scriptura numește această împărăție „tronul lui David” și pe Regele Mesia „Sămânța lui David” se află în faptul că această împărăție a lui David și Regele Mesia nu au venit de la noi, Goyimii, către copiii lui Avraam și ai lui Israel, ci au venit de la copiii lui Avraam și ai lui Israel, după cum spune însuși Domnul în Ioan 4:22: „Mântuirea vine de la jidani.”

Chiar dacă toți ne tragem din Adam și avem aceeași naștere și sânge, totuși toate celelalte națiuni au fost lăsate deoparte și numai sămânța lui Avraam a fost aleasă ca neam din care avea să vină Mesia. După Avraam, doar Isaac; după Isaac, doar Iacov; după Iacov, doar Iuda; după Iuda, doar David – au fost aleși, iar ceilalți frați, fiecare la rândul său, au fost respinși și n-au fost aleși ca spiță din care să vină Mesia.

Dar toate lucrurile s-au petrecut pentru Mesia. De aceea, întreaga sămânță a lui Avraam, în special cei ce au crezut în acest Mesia, au fost prețuiți de Dumnezeu, după cum spune Sf. Pavel în Faptele Apostolilor 13:17: „Dumnezeu a făcut mare poporul.” Este, fără îndoială, o mare onoare și distincție să te poți lăuda că ești rudă de sânge cu Mesia. Cu cât legătura e mai apropiată, cu atât onoarea e mai mare.

Totuși, această laudă nu trebuie să vină din ideea că spița lui Avraam și a urmașilor săi ar fi vrednică de o asemenea onoare; căci aceasta ar anula totul. Ea trebuie să se bazeze doar pe faptul că Dumnezeu a ales carnea și sângele lui Avraam pentru acest scop, din pur har și milă, deși, în mod firesc, aceasta merita un cu totul alt destin.

Noi, Goyimii, am fost și noi prețuiți foarte mult, fiind făcuți părtași ai Mesiei și ai împărăției și beneficiind de binecuvântarea promisă sămânței lui Avraam. Dar dacă ne-am lăuda de parcă am fi meritat asta și n-am recunoaște că i se datorează numai milostivirii curate, atribuind toată gloria doar lui Dumnezeu, totul ar fi și pentru noi pierdut și irosit. Așa cum se spune în 1 Corinteni 4:7: „Ce ai, pe care să nu-l fi primit? Iar dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?”

Astfel, iubitul Fiu al lui David, Iisus Hristos, este și Regele și Mesia nostru, și ne lăudăm că suntem împărăția și poporul lui, la fel de mult ca David însuși și toți copiii lui Israel și ai lui Avraam. Știm că el a fost așezat ca Domn, Rege și Judecător al celor vii și al celor morți.

„Dacă trăim, pentru Domnul trăim, și dacă murim, pentru Domnul murim”, adică vom trăi și după moarte, după cum tocmai am auzit și cum predică Sf. Pavel în Romani 14:8. Nu căutăm în el vreun Kokhba însetat de sânge, ci adevăratul Mesia care dă viață și mântuire. Asta înseamnă un Fiu al lui David care șade pe tronul său veșnic. Jidanii orbi și Turcii nu știu nimic despre toate acestea. Dumnezeu să aibă milă de ei, așa cum a avut și va mai avea de noi. Amin.

《 《——》 》

Nimeni nu poate aduce un Mesia căruia i s-ar potrivi afirmația din Daniel 9, în afară de acest Iisus din Nazaret, chiar dacă asta îi înnebunește pe dracul cu toți îngerii și jidanii săi. Am văzut deja cât de șchioape sunt minciunile jidanilor despre regele Cir și regele Agrippa. Totuși, lucrurile s-au întâmplat după cum spusese îngerul Gabriel, iar noi vedem împlinirea cu ochii noștri.

„Șaptezeci de săptămâni de ani,” spune el, „sunt hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale sfinte.” El nu menționează orașul pe nume, Ierusalim, ci spune pur și simplu „cetatea ta sfântă”; și nici nu spune „poporul lui Dumnezeu,” ci doar „poporul tău.” Sfințenia acestui popor și a acestei cetăți avea să se încheie după trecerea celor 70 de săptămâni. În locul lor avea să apară un nou popor, un nou Ierusalim și o sfințenie diferită, în care nu mai era nevoie de ispășirea păcatelor prin sacrificii anuale, de cult și sfințenie în templu, fără ca totuși cineva să ajungă cu adevărat drept și sfânt, pentru că ispășirea trebuia mereu repetată și căutată din nou prin jertfă în fiecare an.

În schimb, Mesia avea să aducă dreptatea veșnică, să oprească fărădelegile, să ispășească păcatul, să împlinească profețiile și viziunile etc. Acolo unde păcatul a fost înlăturat pentru totdeauna și dreptatea veșnică s-a instaurat, nu mai este nevoie de jertfă pentru păcat sau pentru dreptate.

De ce ar mai trebui cineva să aducă jertfă pentru păcat, dacă păcatul nu mai există? De ce să mai caute cineva dreptatea prin slujire adusă lui Dumnezeu, dacă această dreptate este deja prezentă? Dar dacă jertfa și închinarea nu mai sunt necesare, la ce mai folosesc preoții și templul? Iar dacă preoții și templul nu mai sunt necesari, de ce ar mai exista un popor și un oraș care să fie slujiți de aceștia?

Trebuie fie să se transforme într-un popor nou și într-un oraș nou, care nu mai au nevoie de astfel de preoți, templu, jertfă și închinare — fie să fie dărâmate și distruse împreună cu templul și închinarea devenite inutile, cu preoții și cu jertfa. Cele 70 de săptămâni anunță judecata finală și pun capăt lor, împreună cu orașul și templul, cu preoții, jertfa și închinarea.

Biserica creștină, alcătuită din jidani și Goyimi, este tocmai un astfel de popor nou și un Ierusalim nou. Acest popor știe că păcatul a fost înlăturat cu desăvârșire prin Iisus Hristos, că toată profeția a fost împlinită, iar dreptatea veșnică a fost instaurată. Cel ce crede în El este veșnic drept, iar toate păcatele lui sunt făcute fără efect pentru totdeauna — ele sunt ispășite și iertate, așa cum Noul Testament, în special Sf. Petru și Sf. Pavel, subliniază cu putere.

Nu mai auzim spunându-se: „Cine aduce jertfe de vinovăție, de păcat sau alte daruri în Ierusalim devine drept sau își ispășește păcatul"; ci acum auzim: „Cel ce crede și se botează va fi mântuit, iar cel ce nu crede va fi osândit" [Marcu 16:16], oriunde s-ar afla în lumea largă. Nu e nevoie să meargă la Ierusalim; nu — Ierusalimul trebuie să vină la el.

David, de asemenea, a vestit acest lucru în Psalmul 40:6: „Jertfe și daruri nu ai dorit, ci mi-ai dat o ureche deschisă" — adică urechile lumii, ca ele să audă, să creadă și astfel să fie mântuite fără jertfă, templu și preoți. „Ofrandă arsă și jertfă pentru păcat nu ai cerut. Atunci am zis: Iată, vin; în sulul cărții este scris despre mine: îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule."

Cu adevărat, acesta este Mesia, care a adus dreptatea prin voința și ascultarea sa. Acesta este mesajul cărților lui Moise și al tuturor profeților. Tot astfel spune și Gavril că jertfa nu va fi suficientă; el afirmă că Mesia „va fi stârpit și nu va avea nimic" [Daniel 9:28]. Ce nu va avea? Caută despre ce vorbește.

El îi vorbește lui Daniel despre poporul său și despre cetatea lui sfântă. Nu va mai avea nimic din acestea, astfel încât sfințenia lor să nu mai fie cu el, nici în el. De aceea și Psalmul 18:4 spune: „Nu vreau libațiile lor de sânge și nu voi lua numele lor pe buzele mele."

Tot așa citim în Isaia 33: „Poporul care va locui în Ierusalimul nou va fi numit *Nesu awon*, *levatus peccato*: un popor iertat de tot păcatul."

Iar Ieremia promite, de asemenea, un alt legământ, unul nou, în care nu Moise și legământul său vor domni, ci, după cum spune: „Voi ierta fărădelegea lor și nu-mi voi mai aduce aminte de păcatul lor" [Ieremia 31:34].

Acesta este, într-adevăr, un legământ al harului, al iertării, al ștergerii veșnice a tuturor păcatelor. Acest lucru nu poate fi înfăptuit, firește, prin sabie, așa cum își doresc cu sânge în ochi Kokhbiții. Nu — aceasta a fost adusă într-o lume nevrednică prin har curat, prin Mesia cel răstignit, spre dreptate veșnică și mântuire, așa cum declară aici Gavril.

Așa cum s-a spus mai înainte, această afirmație este prea bogată — întregul Nou Testament este cuprins în ea. Prin urmare, ar fi nevoie de mai mult timp și spațiu pentru a o expune pe deplin. Deocamdată, este suficient să fim convinși că e imposibil ca această afirmație să se refere la vreun alt Mesia sau Rege decât Domnul nostru Iisus din Nazaret. Acest lucru este valabil și pentru faptul că în acea vreme, în ultima săptămână, nu a fost omorât niciun alt Mesia în afară de acesta — căci cuvintele lui Daniel indică limpede că trebuie să fi existat un Mesia care a fost omorât atunci.

Și, în cele din urmă, nici vorba lui Hagai nu se potrivește altcuiva. De la vremea lui Hagai încoace, nu a existat nimeni care, nici măcar cu o brumă de credibilitate, să poată fi numit „*chemdat* al tuturor Goyimilor", consolarea și mângâierea lor, în afară de acest Iisus Hristos. De 1500 de ani, Goyimii și-au găsit mângâierea, bucuria și fericirea în El, așa cum putem vedea limpede și așa cum chiar jidanii o confirmă prin blestemele lor până în ziua de azi. De ce ne blesteamă?

Numai pentru că-L mărturisim, Îl lăudăm și-L slăvim pe acest Iisus, adevăratul Mesia, ca pe mângâierea, bucuria și fericirea noastră, de care nu ne vom despărți, nici în sărbătoare, nici în suferință — în care și pentru care vom trăi și vom muri cu încredere și voință.

Și cu cât jidanii, Turcii și toți ceilalți vrăjmași Îl hulesc și Îl defaimă mai mult, cu atât mai strâns ne vom lipi de El și cu atât mai dragi Îi vom fi, după cum spune El [Matei 5:11]: „Fericiți sunteți când oamenii vă vor ocărî și vă vor prigoni din pricina Mea. Bucurați-vă și veseliți-vă, căci plata voastră este mare în ceruri."

Toată lauda și mulțumirea, slava și cinstirea fie aduse Lui, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, singurul Dumnezeu adevărat și vrednic de închinare. Amin.

Un eseu atât de lung, domnule drag și prietene bun, m-ați stârnit să scriu prin broșura dumneavoastră în care un jidan își demonstrează iscusința într-o dezbatere cu un Creștin absent. Slavă Domnului, nu ar face asta în prezența mea! Sper că eseul meu va oferi unui Creștin — care oricum nu dorește să devină jidan — suficient material nu doar pentru a se apăra împotriva jidanilor orbi și veninoși, ci și pentru a deveni un dușman al răutății, minciunii și blestemelor jidanilor, și pentru a înțelege nu doar că credința lor este falsă, ci că sunt cu siguranță posedați de toți diavolii. Fie ca Hristos, Domnul nostru cel drag, să-i convertească cu milă și pe noi să ne păzească statornici și de neclintit în cunoașterea Lui, care este viața veșnică. Amin.

POSTFAȚĂ

THOMAS DALTON

Martin Luther a murit în Februarie 1546, la vârsta de 62 de ani. Până atunci devenise cea mai cunoscută figură din creștinătate, la același nivel cu Papa însuși. „Reforma" lui Luther — mișcarea Protestantă din interiorul Bisericii — nu doar că l-a făcut celebru, ci a și inaugurat un declin treptat al autorității catolice în Europa. Dar a fost un proces lent. În anul 1600, Biserica încă mai avea puterea de a arde eretici pe rug, Giordano Bruno fiind cel mai notabil exemplu.

În 1633, ea l-a condamnat pe faimosul om de știință Galileo la arest la domiciliu pentru tot restul vieții sale, doar pentru că teoriile sale astronomice reprezentau o amenințare la adresa ideologiei Bisericii. Însă odată cu apariția Iluminismului, în jurul anului 1650, papalitatea a suferit o eroziune constantă a puterii politice.

Declinul Bisericii — și al teologiei Creștine în general — a influențat modul în care oamenii au reacționat față de Problema Jidănească. Criticile au început să se mute de la atacuri de tip Luteran, bazate pe Biblie, către unele mai seculare, întemeiate pe atitudinile, valorile și acțiunile jidanilor. Semnificativ este faptul că substanța criticilor ulterioare era similară sau chiar identică cu cea a lui Luther, dar era exprimată într-un limbaj nou, nereligios.

Așadar, permiteți-mi să continui scurta relatare istorică pe care am prezentat-o în Introducere, acum pentru perioada de după moartea lui Luther, pentru a arăta continuitatea criticilor de-a lungul timpului. Voi încheia apoi cu o privire asupra implicațiilor contemporane ale viziunilor lui Luther.

Atacurile de după Luther

Relatările standard despre ideile lui Luther cu privire la jidani afirmă frecvent că scrierile sale au marcat un „punct de jos" în relațiile iudeo-creștine și că, ulterior, sugerează acestea, criticile la adresa jidanilor și a acțiunilor lor au început să dispară treptat, pe măsură ce Europa și civilizația Occidentală au devenit mai „civilizate".

Totuși, lucrurile nu stau așa. Criticile, de fapt, au devenit mai aspre ca niciodată, chiar dacă s-au mutat de la figuri teologice la oameni cu o orientare mai seculară: filosofi, scriitori, sociologi și politicieni.

Luați în considerare, de exemplu, pe Shakespeare. Născut la aproximativ două decenii după moartea lui Luther, el a folosit temele anti-jidovești ale vremii într-una dintre cele mai mari piese ale sale, *Negustătorul din Veneția* (circa 1598). Un personaj central este Shylock, un cămătar jidan care cere fără milă plata dobânzii. Launcelot ajunge îndatorat la el și se trezește practic înrobit de acest „stăpân" financiar: „Desigur că jidanul e însuși diavolul întrupat" (Actul II, scena II). Când Launcelot nu își poate achita datoria, Shylock cere oricum plata: infamul „kilogram de carne", ce urma să fie tăiat din pieptul debitorului. Deși metaforică, o asemenea cruzime ar fi rezonat cu publicul European al epocii[130].

Până în anii 1700, ascensiunea monarhiilor seculare și a democrațiilor incipiente din Europa și din Occident le-a oferit jidanilor bogați un nou acces la putere — ceva ce le lipsise în cadrul ierarhiei creștine rigide de dinainte. Dar cu aceleași trăsături negative pe care le-au manifestat de-a lungul secolelor, jidanii provocau acum daune vizibile mai mari societății. În consecință, criticile au devenit mai aspre ca niciodată. În Franța, au apărut mai mulți critici notabili. Montesquieu scria următoarea observație într-o scrisoare din 1721: „Să știi că oriunde sunt bani, acolo sunt și jidani."[131] Mai târziu, Mirabaud a publicat un pamflet, *Opinii Antice despre Jidani*, în care afirma:

> *„Veți vedea, așadar, din aceasta, că cu mult timp înainte de a atrage asupra lor această blestemare, care este acum considerată drept cauza mizeriei lor, [jidanii] erau în general urâți și disprețuiți în orice țară care îi cunoștea: după care veți fi de acord că nu există nicio mențiune despre ei în cărțile vechi decât în legătură cu acest dispreț și în raport cu aversiunea generală resimțită față de ei…*
>
> *Nu numai că toate națiunile îi disprețuiau pe jidani; ei chiar îi urau și credeau că sunt îndreptățiți să-i urască la fel de mult cum îi disprețuiau. Erau urâți pentru că se știa că urăsc pe ceilalți oameni…"*

Filosoful Denis Diderot a fost, de asemenea, extrem de critic. Jidanii, spunea el, erau învățați de Talmud:

> *„Să fure bunurile Creștinilor, să-i considere fiare sălbatice, să-i împingă în prăpastie… să-i ucidă cu impunitate și să rostească în fiecare dimineață cele mai oribile blesteme împotriva lor… Acest popor ar trebui ținut separat de ceilalți."*

Mai târziu, Diderot a atacat atât Vechiul Testament, cât și jidanii contemporani care susțineau acea mitologie:

> *„Și voi, oameni furioși și brutali, josnici și vulgari, sclavi vrednici de jugul pe care îl purtați… mergeți, luați-vă cărțile și îndepărtați-vă de mine. "*

[130] Un alt exemplu literar de acest tip, anterior Negustătorului din Veneția, este piesa lui Christopher Marlowe Faimoasa Tragedie a Bogatului Jidan din Malta (1590).

[131] Dacă nu este menționat, sursele tuturor citatelor din această Postfață sunt indicate în cartea mea Eternal Strangers (2020); cititorii interesați sunt invitați să consulte detaliile acolo.

În faimoasa sa *Encyclopédie*, el a adăugat că, în rândul jidanilor,

> *„nu se găsește niciun fel de rectitudine în gândire, nicio rigoare în raționament sau precizie în stil, într-un cuvânt, nimic din ceea ce ar trebui să caracterizeze o filosofie sănătoasă. Se găsește printre ei, dimpotrivă, doar un amalgam confuz de principii ale rațiunii și revelației, o obscuritate pretențioasă și adesea de nepătruns, principii care duc la fanatism, respect orbește pentru autoritatea rabinilor și pentru vechime, într-un cuvânt, toate defectele care marchează un popor ignorant și superstițios."*

În aceeași perioadă, Rousseau îi descria pe jidani drept „cel mai malefic dintre popoare"; rămâi înmărmurit de „josnicia acestui popor, incapabil de orice virtute," o rasă care constituia „poate cel mai josnic popor care exista atunci." Pentru a-și menține identitatea, Moise a oferit tribului jidov „obiceiuri și practici care sunt incompatibile cu cele ale celorlalte națiuni… pentru a-l face mereu un străin printre ceilalți oameni."

Cel mai aspru critic francez, însă, a fost cu siguranță Voltaire, care i-a condamnat pe jidani în fiecare etapă a lungii sale cariere scriitoricești. Într-o scrisoare timpurie din 1722, el întreba:

> *„Un jidan nu aparține niciunei țări, în afară de cea unde face bani; nu ar putea el trăda la fel de ușor regele pentru împărat precum împăratul pentru rege?"*

Dicționarul său Filosofic, celebru, din 1745, conține pasaje extinse despre jidani, cum ar fi următorul:

> *„Este sigur că națiunea jidovească este cea mai singulară pe care a văzut-o vreodată lumea și… din punct de vedere politic, cea mai vrednică de dispreț dintre toate… Jidanii au fost mereu vagabonzi, sau tâlhari, sau sclavi, sau răzvrătiți. Sunt și acum vagabonzi pe pământ, și detestați de oameni, dar pretind că cerul și pământul și întreaga omenire au fost create doar pentru ei... Întrebi care a fost filosofia jidanilor? Răspunsul va fi unul foarte scurt — n-au avut niciuna. Legiuitorul lor [Moise] nici măcar nu vorbește explicit despre nemurirea sufletului, nici despre răsplata într-o altă viață…*
>
> *Se spune de obicei că aversiunea profundă pe care jidanii o au față de alte popoare provine din oroarea lor față de idolatrie; dar este mult mai probabil că modul în care, la început, i-au exterminat pe unii dintre Canaaniți, și ura pe care au stârnit-o în rândul vecinilor lor, a fost cauza acestei aversiuni de neînvins. Neștiind de existența altor popoare decât cele din jur, au crezut că, detestându-le pe acestea, urăsc întreaga lume, și astfel s-au obișnuit să fie dușmanii tuturor oamenilor...*
>
> *Șederea strămoșilor lor jidani în Babilon și Alexandria... nu i-a format în nicio artă, cu excepția cametei. Pe scurt, nu găsim în ei decât un popor ignorant și barbar, care a unit vreme îndelungată cea mai sordidă avariție cu cea mai*

detestabilă superstiție și cu o ură de neînvins față de orice popor care îi tolerează și îi îmbogățește. ”

Un text din 1756, *Essay on Morals*, include acest pasaj memorabil: „Națiunea jidovească îndrăznește să-și arate ura de neîmpăcat față de toate celelalte națiuni și se răzvrătește împotriva tuturor stăpânilor; mereu superstițioasă, mereu lacomă după bunurile altora, mereu barbară — jenantă în nenorocire, și insolentă în prosperitate.” Dar poate cea mai întunecată afirmație a lui Voltaire a fost cea din 1771: „[Jidanii] sunt, toți, născuți cu un fanatism înverșunat în inimă, așa cum Bretonezii și Germanii se nasc cu păr blond. Nu m-ar mira deloc dacă acești oameni n-ar deveni într-o zi mortal de periculoși pentru rasa umană.”

Până la sfârșitul secolului al 18-lea, criticii Germani începuseră și ei să se facă auziți. Johann Herder remarca, în 1791, „spiritul intolerant al religiei jidovești,” notând în mod special „antipatia jidanilor față de celelalte popoare.”

Când au ajuns în Europa, spunea el, „această republică răspândită a cămătarilor vicleni” a reușit să submineze sistemele financiare locale, în principal prin viclenie și înșelătorie:

„acest popor al lui Dumnezeu... a fost timp de mii de ani, poate chiar de la începuturile sale, o plantă parazită pe trunchiul altor națiuni; o rasă de intermediari vicleni, aproape pretutindeni în lume.”

Aici vedem prima apariție aparentă a termenului „parazit” în legătură cu jidanii; ne putem imagina impresia pe care o dădea un popor care se îmbogățea făcând puțin mai mult decât să tragă dobândă — adică avuție — de la populația indigenă Germană. Și prin numeroase neplăți ale datoriilor, jidanii au extras cu siguranță „kilogramul de carne” din poporul German. Prin urmare, percepția jidovilor ca paraziți ar fi rezonat din nou cu oamenii vremii.

Un alt intelectual proeminent, Johann Fichte, era îngrijorat că jidanii, prin bogăția și insularitatea lor notorie, creau un stat funcțional propriu în interiorul națiunii Germane. Această critică a „statului în interiorul statului” avea să devină tot mai frecventă. În 1793, Fichte scria:

„În aproape toate țările Europei, se răspândește un stat puternic și ostil care se află într-un război perpetuu cu toate celelalte state, și care, în multe dintre ele, impune cetățenilor poveri înspăimântătoare: sunt jidovii. Nu cred, după cum sper să arăt în continuare, că acest stat este înfricoșător — nu pentru că ar forma un stat separat și solid unit, ci pentru că este întemeiat pe ura față de întreaga rasă umană… Într-un stat unde monarhul absolut nu-mi poate lua coliba părintească și unde îmi pot apăra drepturile în fața unui ministru atotputernic, primul jidan care vrea mă poate jefui nepedepsit. Asta o vedeți și nu o puteți nega, și rostiți vorbe dulci despre toleranță, despre drepturile omului și despre drepturi civile…

Nu vă mai amintiți de statul din interiorul Statului? Nu vă trece prin minte că, dacă oferiți drepturi civile jidanilor, care sunt cetățeni ai unui stat mai solid și mai puternic decât al oricărui dintre ale voastre, vor zdrobi în întregime restul cetățenilor voștri?… Ca să ne protejăm de ei, nu văd altă cale decât să le cucerim țara promisă [adică Palestina] și să-i trimitem pe toți acolo.”

După cum se vede, această idee este în deplină concordanță cu viziunea lui Luther: că jidanii au o ură înnăscută față de restul umanității, și că, prin urmare, trebuie înlăturați fizic — și poate chiar forțat — din societatea civilă.

În 1796, Georg Hegel a scris un text despre trecutul și viitorul Creștinismului care conținea și unele remarci mușcătoare. Iudaismul, spunea el, era „înrădăcinat în disprețul față de întreaga lume," recunoscând doar „cea mai distructivă, de neînvins și irezistibilă ostilitate" în cadrul umanității. Drept urmare, „singurul act pe care Moise l-a rezervat Israeliților a fost… să împrumute prin înșelăciune și să răsplătească încrederea cu furt."

Filosoful confrate: Immanuel Kant a făcut observații similare, unele care amintesc în mod explicit de preocuparea lui Luther pentru „minciunile jidănești." În lucrarea sa *Antropologia* (1798), el a făcut următorul comentariu:

> *„Jidanii, trăind printre noi, sau cel puțin majoritatea lor, au dobândit — prin spiritul lor camătăresc, manifestat încă din timpul exilului — reputația, deloc nefondată, de înșelători. E ciudat să te gândești la o națiune de înșelători; dar e la fel de ciudat să te gândești la o națiune formată din nimic altceva decât negustori, care sunt uniți în mare parte printr-o superstiție veche, recunoscută de Guvernul sub care trăiesc. Ei nu caută nicio onoare civilă, ci doresc mai degrabă să compenseze pierderea prin a înșela profitabil tocmai poporul în mijlocul căruia găsesc protecție, ba chiar să obțină profit de pe urma propriilor lor semeni. Nu se poate altfel cu o întreagă națiune de negustori, care sunt membri neproductivi ai societății (de exemplu, jidanii din Polonia).*
>
> *Condiția lor, sancționată prin prescripții antice și recunoscută chiar și de noi, nu poate fi schimbată de către noi fără consecințe serioase, deși ei au făcut din zicala „atenție cumpărător" principiul suprem al moralității în relațiile cu noi. ...*
>
> *Acești negustori, după distrugerea cetății lor [Ierusalim], au reușit să migreze treptat în țări îndepărtate (din Europa), ducând cu ei limba și religia... Am putea presupune că dispersia lor prin lume, păstrând unitatea în religie și limbă, nu trebuie atribuită unui blestem aruncat asupra acestui popor, ci trebuie considerată mai degrabă o binecuvântare [pentru ei] — mai ales de vreme ce bogăția jidanilor, dacă ne gândim la ei ca indivizi, pare să depășească per capita pe cea a oricărei alte națiuni în prezent."*

Vedem din nou ecouri ale lui Luther: Jidanii ca „națiune de negustori și înșelători," al căror „spirit camătăresc" exploatează populația gazdă.

Prin anii 1800', condamnările au continuat din partea unor personalități marcante din Europa și chiar America. În SUA, senatorul de atunci (și viitor președinte) John Quincy Adams a susținut un discurs în 1804, condamnând starea mizerabilă a jidanilor Germani din Frankfurt; el spunea: „cuvântul 'mizerie' evocă o idee de puritate imaculată în comparație cu mizeria jidănească."

Câțiva ani mai târziu, în jurnalul său, a fost de acord cu ideea că „[ura jidanilor] față de toți Creștinii este de o intensitate de neconceput."

Între timp, de cealaltă parte a Atlanticului, Împăratul Francez Napoleon a avut și el parte de dificultăți cu jidanii, după cum remarca într-o scrisoare din 1808 către fratele său: „Am întreprins reforma jidanilor, dar nu am căutat să atrag mai mulți în regatul meu. Dimpotrivă, am evitat să fac ceva care ar putea sugera vreun fel de stimă față de cei mai detestabili oameni ai omenirii."

În Anglia, poetul Lord Byron a scris o lucrare, *Epoca Bronzului* (1823), care conținea mai multe remarci tăioase despre influența jidanilor în națiunea sa:

„Fără sămânța lui Avraam, Rusia nu poate mărșălui;

Aurul, nu oțelul, înalță arcul cuceritorului.

Doi jidani, un popor ales, pot comanda

În fiecare regat pământul promis prin scriptură —

Doi jidani țin în frâu Romanii, și îl susțin

Pe blestematul Hun, mai brutal ca altădată;

Doi jidani — dar nu Samariteni — conduc

Lumea, cu toată râvna sectei lor. "

Byron se referă fără îndoială la ascensiunea în Anglia a familiei jidovești de bancheri Rothschild; influența lor financiară dominantă, atât în Marea Britanie cât și pe Continent, le-a permis lor și coreligionarilor lor să „conducă lumea."

Înapoi în Germania, filosoful Schopenhauer avea și el propriile plângeri. În *Parerga și Paralipomena* (1851), a făcut următoarele comentarii extinse:

> *„Religia reală a jidanilor, așa cum este prezentată și predată în Geneza și în toate cărțile istorice până la sfârșitul Cronicilor, este cea mai crudă dintre toate religiile, pentru că este singura care nu conține absolut niciun fel de doctrină a nemuririi, nici măcar o urmă a acesteia. ... Este, așadar, cea mai crudă și mai săracă dintre toate religiile și constă doar într-un teism absurd și revoltător. ... În timp ce toate celelalte religii caută să explice oamenilor semnificația metafizică a vieții prin simboluri și parabole, religia jidanilor este în întregime imanentă și nu oferă altceva decât un simplu strigăt de război în lupta cu alte națiuni.*
>
> *Nu trebuie să uităm nici poporul ales al lui Dumnezeu, care, după ce a furat, la porunca expresă a lui Iehova, vasele de aur și argint împrumutate de la vechii lor prieteni de încredere din Egipt, au lansat acum atacul lor ucigaș și prădător asupra 'Țării Promise,' cu ucigașul Moise în frunte, pentru a o smulge de la posesorii de drept, tot prin porunca expresă și repetată a aceluiași Iehova, fără milă, ucigând și exterminând toți locuitorii, chiar și femeile și copiii.*
>
> Tacitus și Iustin ne-au transmis baza istorică a Exodului… Vedem din cei doi autori Romani cât de mult au fost disprețuiți și detestați jidanii, în toate timpurile și de către toate națiunile. Acest lucru poate fi datorat parțial faptului că au fost singurul popor de pe pământ care nu a acordat omului nicio existență dincolo de această viață și, prin urmare, erau considerați niște fiare… Scursura omenirii — dar mari maeștri ai minciunii [grasse Meister im Lügen]. ”

Tragedia supremă, pentru Schopenhauer, este faptul că patetica cultură *iudeo*-creștină a dominat istoria Europei, în locul celei mai nobile, greco-romane:

„Religia Grecilor și Romanilor, acele puteri mondiale, a pierit. Religia jalnicului mic popor jidovesc (*verachteten Judenvölkchens*), dimpotrivă, s-a păstrat…” Jidanii sunt un „*gens extorris*” (rasă de refugiați), veșnic dezrădăcinați, mereu în căutarea unei patrii dar niciodată găsind-o:

„Până atunci, trăiește parazitar pe alte națiuni și pe pământul acestora; și totuși este animat de cel mai viu patriotism față de propria-i națiune. Acest lucru se vede în felul extrem de ferm în care jidanii se țin uniți... și nicio altă comunitate de pe pământ nu este atât de strâns unită ca aceasta.”

Conaționalul lui Schopenhauer, compozitorul Richard Wagner, era la fel de indignat de rolul jidanilor în țara sa. Într-o scrisoare din 1881, el scria:

> *„Consider rasa jidănească ca fiind dușmanul înnăscut al umanității pure și al tot ce este nobil în ea; este sigur că noi Germanii vom fi distruși înaintea lor, și poate că eu sunt ultimul German care știe cum să se ridice, ca om iubitor de artă, împotriva Iudaismului care deja pune mâna pe tot."*

În același an a redactat un eseu care cuprindea următoarea observație:

> *„Jidanul, pe de altă parte, este cel mai uimitor exemplu de coerență rasială produs vreodată de istoria lumii. ... Până și amestecul rasial nu reușește să-l vatăme; își amestecă bărbații sau femeile cu cele mai străine rase, și tot un jidan iese la lumină. ... Un fenomen minunat, inegalabil: demonul plastic al decăderii umanității, în siguranță triumfătoare..."*

Tot în 1881, Friedrich Nietzsche își începe seria lungă de comentarii negative asupra jidanilor. În cartea sa *Daybreak* (sec. 377), el observă că:

> *„Porunca «iubiți-vă dușmanii» a trebuit să fie inventată de către jidani — cei mai buni la ură care au existat vreodată."*

Este o remarcă fascinantă, mai ales având în vedere că, astăzi, jidanii conduc ofensiva împotriva așa-numitului „discurs al urii." Maeștrii urii, se pare, sunt cei mai eficienți în a-i acuza pe alții de propriul lor viciu.

În *The Gay Science* (1882), Nietzsche notează sarcastic că jidanii sunt într-adevăr un popor „ales", tocmai pentru că „au avut un dispreț mai profund față de propria ființă umană decât oricare alt popor" (sec. 136). Apoi, într-o notă de carnet din același an, afirmă că, dacă există un lucru sigur, acela este că jidanii sunt, într-un anumit sens, profund nedemni de încredere:

> *„[Jidanii] sunt oameni de cea mai joasă speță, în mare parte o gloată, proscriși nu doar din societatea bună, ci și din cea respectabilă, crescuți departe chiar și de mirosul culturii, fără disciplină, fără cunoaștere, fără cea mai vagă bănuială că există ceva ca o conștiință în chestiunile spirituale; pur și simplu — jidani. Cu o abilitate instinctivă de a crea un avantaj, o cale prin care să seducă, afară din orice presupunere superstițioasă... Când jidanul se prezintă ca nevinovăția întruchipată, atunci pericolul este mare."* (Voința de putere[Will to Power], sec. 199)

Și, în adevăr, ei nu s-au desprins niciodată de rolul lor istoric de subversivi ai societății și culturii. După cum scrie Nietzsche într-una din ultimele sale lucrări, *Antichrist* (1888):

> *„[Jidanii] sunt cel mai catastrofal popor din istoria lumii... Națiunea jidovească... s-a aliat de partea tuturor instinctelor de decadență... pentru că a intuit în acestea o putere prin care se poate învinge "lumea". Jidanii... au un interes vital în a îmbolnăvi omenirea și în a răsturna conceptele de 'bine' și 'rău', 'adevărat' și 'fals', într-un sens mortal de periculos și otrăvitor pentru lume."* (sec. 24)

„Pe scurt," adaugă Nietzsche, „tot ce își conține valoarea *în sine* este complet lipsit de valoare, chiar *anti*-valoros, de parazitismul preotului." Acest lucru este valabil mai ales în religia care s-a născut chiar din rădăcini jidovești: Creștinismul. El scrie:

> *„În Creștinism, întregul Iudaism — o pregătire și tehnică jidovească veche de câteva secole, de cea mai serioasă factură — își atinge desăvârșirea supremă ca artă de a minți în chip sfânt. Creștinul, ultima ratio[ultimul argument] al minciunii, este jidanul, încă o dată — ba chiar de trei ori jidan."* (sec. 44)

Creștinismul este o „minciună," spune Nietzsche, pentru că este o construcție jidovească (Pavel, apostolii și toți autorii Noului Testament erau jidani), care se bazează pe o mulțime de neadevăruri: un Dumnezeu care iubește pe toată lumea, o viață fericită după moarte în rai, un om-Dumnezeu făcător de miracole numit Iisus care a coborât pe pământ, etc. Din perspectiva lui Martin Luther, aceasta este poate ironia supremă: Luther, un om care denunța minciunile jidovești, în timp ce cădea în plasa celei mai mari minciuni dintre toate. Dintre toți oamenii — Martin Luther, faimosul autor al cărții: *Despre Jidani și Minciunile Lor*.

Sunt mulți alți critici proeminenți pe care i-aș putea cita aici: Robert Louis Stevenson, Mark Twain, Henry Adams, H. G. Wells, Martin Heidegger, H. L. Mencken, Henry Ford... lista continuă.

Și subliniez, nu este vorba despre comentatori obscuri; persoanele citate mai sus și în Introducere sunt toți gânditori de prim rang — printre cei mai strălucițși pătrunzători oameni din istorie. Opiniile lor nu sunt emise cu ușurință. Opiniile lor *contează*. Nu este o coincidență faptul că vedem aceleași plângeri, repetate de-a lungul națiunilor și secolelor.

Există, așa cum a văzut Martin Luther, ceva profund respingător, profund revoltător și profund periculos în ceea ce privește poporul jidovesc. Nu în toți, desigur. Există întotdeauna excepții individuale. Dar în masă, cumva, cele mai rele trăsături ale lor ies la suprafață, iar cei mai inacceptabili indivizi ajung în poziții de putere. Aceasta pare să fie o constantă universală, ceea ce sugerează că este ceva genetic, ceva înrădăcinat și intrinsec în rasa jidănească.

Ca încheiere, permiteți-mi să recapitulez și să parafrazez poziția lui Luther, în lumina zilelor noastre. Jidanii, spunea el, sunt mincinoși înrăiți și mizantropi. Ei mint în mod repetat, chiar și pe cele mai serioase subiecte, și prin urmare nu putem niciodată avea cu adevărat încredere în ceea ce spun despre orice. Ei îi urăsc pe ceilalți—toți ceilalți—și nu au niciun scrupul în a folosi minciuna și înșelăciunea, cu impunitate, pentru a-și atinge scopurile. Bunăstarea umană nu contează pentru ei; sunt dispuși să rănească, să vatăme sau chiar să ucidă, dacă acest lucru le servește intereselor. Iar averea lor considerabilă le oferă o influență substanțială în societate, și deci multe oportunități de a face rău.

Așadar, Luther ar putea spune: avem nevoie atât de acțiuni pe termen scurt, cât și pe termen lung. Pe termen scurt, sinagogile trebuie demolate sau vândute, iar toate școlile și centrele jidovești închise; locuințele lor trebuie confiscate și vândute, iar ei plasați în locuințe publice pentru venituri mici; trebuie să abolim libertatea lor de mișcare, ceea ce înseamnă urmărirea tuturor deplasărilor fizice (cum ar fi prin etichetare electronică, brățări de gleznă, etc.); Jidanii trebuie concediați imediat din toate pozițiile financiare (bancare, financiare, investiții, management corporativ, etc.); întreaga avere jidovească trebuie confiscată imediat și deținută de guvern pentru utilizarea în diverse servicii sociale; iar toți jidanii tineri apți de muncă trebuie puși la muncă fizică grea în câmpuri de muncă monitorizate de guvern, pe proiecte în serviciul interesului public.

Singura soluție pe termen lung este să-i îndepărtăm complet din mijlocul nostru; trebuie să fie deportați, expulzați sau alungați prin alte mijloace. În practică, aceasta ar însemna trimiterea lor în Israel, unde toți jidanii beneficiază deja de cetățenie. Cei care refuză să plece, după suficiente avertismente, ar trebui închiși pe viață sau condamnați la moarte; la urma urmei, „suntem vinovați că nu i-am omorât," a spus Luther. Dur, poate, și brutal. Și totuși avem de-a face cu un grup care este potențial „fatal pentru rasa umană," după cum a spus Voltaire. Ne putem imagina că Luther ne-ar spune: Nicio acțiune nu este prea severă pentru această sămânță demonică.

Având în vedere înclinația jidanilor de a acumula averi uriașe, de a folosi aceste averi în scopuri malițioase și chiar de a provoca haos internațional și război pentru a-și atinge obiectivele, prețul lor pentru umanitate și pentru bunăstarea generală a omenirii este incalculabil. Am documentat în altă parte rolul extins al jidanilor în războaiele globale – și este, într-adevăr, o poveste înfiorătoare[132]. Jidanii (și ai lor goyimi susținători) care au impus războaie și moarte în masă asupra lumii ar trebui judecați pentru crime de război și crime împotriva umanității. Însă în națiunile democratice moderne, mass-media poartă și ea o parte din vină. Jidanii (și ai lor goyimi susținători) din presă care au indus în eroare, au manipulat și au mințit publicul ar trebui aduși în fața justiției pentru abuzuri grave și malițioase împotriva interesului public – ca niște veritabili dușmani ai statului.

[132] Vezi Dalton (2019).

În ceea ce privește sfera financiară, acumularea realmente imensă de avere de către jidani este uluitoare. Un detaliu istoric demn de menționat: încă din 1885, jurnalistul francez Edouard Drumont estima că „Jidanii dețin jumătate din capitalul lumii”.[133]

Inițial, o astfel de afirmație ne șochează — și totuși, uimitor, cifra nu este chiar atât de scandaloasă pe cât ar părea. Analize recente din SUA arată, de exemplu, că cinci dintre cei mai bogați zece oameni, și cel puțin 54% dintre primii 50, sunt jidani. Dintre cei 35 de directori executivi corporativi cu cele mai mari venituri, din nou, aproximativ 54% sunt jidani. Dintre cei 585 de miliardari americani, aproape jumătate — aproximativ 290 — sunt jidani.[134]

Dar cât înseamnă, concret, această sumă? Cei 290 de miliardari jidani dețin sau controlează, cel mai probabil, în jur de 1,5 trilioane de dolari. Rețineți: vorbim doar de 290 de indivizi. Imaginați-vă acum averea combinată a celor aproximativ 6 milioane de jidani americani(În realitate, populația lor este considerabil mai numeroasă; istoric, sunt renumiți pentru subestimarea numărului lor, cu scopul de a se prezenta drept minoritate și de a evita obligațiile fiscale pentru toți jidovii care mai migrau în prealabil.)

Pe baza celor de mai sus, putem deduce că jidanii dețin sau controlează, într-adevăr, aproximativ jumătate din întreaga avere privată din Statele Unite. Potrivit unei estimări recente publicate de Wall Street Journal, averea totală a SUA se ridică la aproximativ 100 de trilioane de dolari. Prin urmare, averea totală a jidanilor se situează, cel mai probabil, la fabuloasa sumă de 50 de trilioane de dolari. O cifră cu adevărat uluitoare. Cei mai mulți dintre noi abia dacă ne putem închipui ce înseamnă să deții un milion de dolari. Jidanii americani dețin, în total, nu de 50 de ori, nici de 500 de ori, ci de 50.000.000 de ori câte un milion de dolari.

Dacă Guvernul American ar urma sugestia lui Luther și ar confisca această avere — mare parte din ea, fără îndoială, fiind obținută prin mijloace ilegale sau neetice — atunci cu greu ne putem imagina beneficiile pentru Americanii de rând. Doar distribuirea acestei sume între aproximativ 325 de milioane de cetățeni ai SUA ar însemna o plată colosală de peste 150.000 de dolari per persoană; fiecare familie de patru persoane ar primi în jur de 600.000 de dolari, într-o singură tranșă. Acest lucru ar contribui substanțial la repararea nedreptăților din trecut. Și ar lipsi Lobby-ul Jidovesc American de capacitatea de a produce noi daune, pentru mulți ani de-acum înainte.

[133] În Mendes-Flohr și Reinharz (2011: 315).

[134] Vezi T. Dalton, „O privire succintă asupra bogăției jidovești” (www.theoccidentalobserver.net). Ginsberg (1993: 1) confirmă, de asemenea, acest fapt: „Astăzi, deși abia 2% din populația [Americii] este jidovească, aproape jumătate dintre miliardarii săi sunt jidovi.”

Desigur, un asemenea demers este de neconceput în America contemporană. Dar de ce? Evenimente similare au avut loc de nenumărate ori în trecutul Europei; de ce ar fi imposibil de imaginat astăzi? Când Britanicii și-au expulzat Evreii în 1290, au pregătit terenul pentru măreția lui Shakespeare, pentru Epoca Elisabetană și pentru Imperiul Britanic. Când multiplele națiuni ale Europei Continentale și-au izgonit jidanii în secolele al XIV-lea și al XV-lea, au deschis drumul pentru realizările remarcabile din arta și cultura Renașterii. Când Germania și-a deportat jidanii în anii 1930, o națiune ruinată și falimentară a reușit, în doar cinci sau șase ani, să devină o putere mondială. Nu sunt simple coincidențe. Criticile brutale, repetate de secole, aduse jidanilor de Luther și de alții, nu sunt întâmplătoare. Există o relație cauzală. Lecția istoriei este limpede: izgonește jidanii, și măreția urmează.

Așadar, întrebăm din nou: De ce este un asemenea lucru de neimaginat astăzi? De ce nu poate fi nici măcar adus în discuție? Oare am devenit prea „civilizați”? Și pentru ce—pentru autoapărarea noastră? Oare suntem prea umani?—atât de umani încât permitem nenumărate atrocități inspirate de jidani, în sfera războiului, economiei și politicii, să continue nestingherite? Sau suntem prea slabi? Prea ignoranți? Prea derutați? Cine ne-a convins că un asemenea lucru nu mai este posibil? În folosul cui ni se interzice astăzi până și simpla contemplare a acestor idei?

Ne putem imagina pe foarte venerabilul Martin Luther predicându-ne din depărtare: *Treziți-vă, prietenii mei dragi și buni! Luptați împotriva diavolilor. Confruntați răul. Salvați-vă—viețile voastre prezente și viitoare atârnă în balanță.*

BIBLIOGRAFIE

Burnett, S. 2018. "Jews and Judaism." In *Martin Luther* in *Context* (D. Whitford, ed.). Cambridge University Press.

Carroll, J. 2001. *Constantine's Sword*. Houghton Mifflin.

Dalton, T. 2015. *Debating the Holocaust*. Castle Hill.

Dalton, T. 2019. *The Jewish Hand in the World Wars*. Castle Hill.

Dalton, T. 2020. *Eternal Strangers: A Critical History of Jews and Judaism*. Castle Hill.

Gabba, E. 1984. "The growth of anti-Judaism or the Greek attitude toward the Jews," in W. Davies and L. Finkelstein, (eds.), *Cambridge History of Judaism*, vol. 2. Cambridge University Press.

Ginsberg, B. 1993. *The Fatal Embrace*. University of Chicago Press.

Goshen-Gottstein, A. 2018. *Luther the Anti-Semite*. Fortress.

Gritsch, E. 2012. *Martin Luther's Anti-Semitism*. Eerdmans.

Hillerbrand, H. 1990. "Martin Luther and the Jews." *In Jews and Christians* (J. Charlesworth, ed.). Crossroad Publishing.

Hitler, A. 2019. *Hitler on the Jews* (T. Dalton, ed). Castle Hill.

Hood, J. 1995. *Aquinas and the Jews*. University of Pennsylvania Press.

Jaher, F. 1994. *A Scapegoat in the New Wilderness*. Harvard University Press.

Joyce, A. 2019. "Crypto-Jews, German guilt, and the Wittenberg Jew-pig." www.theoccidentalobserver.net.

Kaufmann, T. 2006. "Luther and the Jews." In *Jews, Judaism, and the Reformation in 16th Century Germany* (D. Bell and S. Burnett, eds.). Brill.

Kaufmann, T. 2017. *Luther's Jews*. Oxford University Press.

Lindberg, C. 1994. "Tainted greatness: Luther's attitudes toward Judaism and their historical reception." *In Tainted Greatness* (N. Harrowitz, ed.) Temple University Press.

Lohse, B. 1999. *Martin Luther's Theology*. Fortress Press.

Luther, M. 1902. *The Table Talk of Martin Luther* (W. Hazlitt, trans.). G. Bell and Sons.

Luther, M. 1955. *Luther's Works*, vol. 55. Concordia.

Mendes-Flohr, P. and Reinharz, J. (eds.). 2011. *The Jew in the Modern World*. Oxford University Press.

Miller, G. 2014. "Luther's views of the Jews and Turks." In *The Oxford Handbook of Martin Luther's Theology* (R. Kolb et al, eds.). Oxford University Press.

Rupp, G. 1972. *Martin Luther and the Jews*. Council of Christians and Jews.

Schramm, B. 2012. "Introduction." In *Martin Luther, the Bible, and the Jewish People*. Fortress Press.

Simon, M. 1996. *Verus Israel*. Vallentine Mitchell.

Stern, M. 1974. *Greek and Latin Authors on Jews and Judaism*, vol. 1. Israel Academy of Sciences and Humanities.

Wallmann, J. 1990. "The reception of Luther's writings on the Jews." In *Stepping-Stones to Further Jewish-Lutheran Relationships* (H. Ditmanson, ed.). Augsburg.

Wiener, P. 1945. *Martin Luther: Hitler's Spiritual Ancestor*. Hutchinson & Co.

Wistrich, R. 2010. *A Lethal Obsession*. Random House.

Yuval, I. 2006/2000. *Two Nations in Your Womb*. University of California Press.